

ЧАРЛС МАРТИН НЕНАПИСАН РОМАН

Превод от английски: Цветана Генчева, 2013

chitanka.info

ПЪРВА ЧАСТ

... не забравяйте, че ми обещахте да използвате тези пари, за да станете почтен човек... Жан Валжан, братко мой, вие не принадлежите вече на злото, а на доброто. Аз откупвам душата ви. Изтръгвам я от черните мисли и от духа на проклятието и я предавам в ръцете на Господ!

Виктор Юго,
„Клетниците“

*Защото там е краят на всеки човек, и
живият ще приложи това към сърцето си.*

Екlesiаст 7:2

ПРОЛОГ

Коледа

Тя се отпусна на колене. Сви се. Той седна до нея. Постави ръце на скута си. Тя дръпна завесата и вдъхна аромата на „Виталис“ и „Олд Спайс“. Колко приятно ѝ беше да е близо до мъж, който не се чувства длъжен да я докосва. Нито да я покори. Зарей поглед някъде край него. Отправи взор отвъд настоящето.

— Прости ми, отче, съгреших.

— Кога беше последната ти изповед?

Тя го стрелна с поглед.

— Много добре знаеш. Нали седеше на същото място.

Той вдигна часовника си към светлината и се опита да види датата. Беше петък. Последното ѝ посещение беше в сряда. Тя знаеше, че той помни кога е било. Знаеше и че умът му далеч не е толкова стар, колкото казваха треперещите ръце или капчицата слюнка в ъгълчето на устата, а взирането в часовника беше просто за отвличане на вниманието.

Палецът му погали скосения жлеб на стъклото на часовника. Беше държавна поръчка и все още показваше точния час, но той го носеше поради съвсем друга причина.

— Това вече е необичайно.

Тя заговори, без да премести поглед.

— Тъкмо ти би трябвало да знаеш... — Последва нов поглед. — Аз самата съм необичайна.

Тя обичаше диаманти. Имаше цяло чекмедже. Всичките бяха изработени по поръчка. Тънки твърди гривни. Обици. Пръстени с един брилянт. Пръстени с няколко брилянта. Само че през последните два месеца блясъкът им беше помръкнал. Искриците бяха угаснали. Единственият накит, който си слагаше, беше гривната с баркод от последния път, когато я приеха като пациент. Той стрелна с поглед гривната.

— Да не би да си решила да се върнеш?

Тя поклати веднъж глава.

— Просто улеснявам хората, които ще открият тялото.

Обикновено се наслаждаваше на играта им на котка и мишка. Днес обаче не се опитваше да се прави на интересна. Бузите ѝ бяха хлътнали. Изпити. Знаеше, че е забелязал. Той топна пръст в елея. Докосна челото ѝ.

— Бог да те благослови, чедо мое.

Запознаха се, когато тя беше на шестнайсет. Макар изминалите двайсет години да не ги бяха подминали, единствено той беше остарял. Имаше повече бръчки. Кожата му беше изтъняла. По ръцете му бяха избили тъмни петна. Гласът му беше отслабнал. Понякога дори заглъхваше. Друг път звучеше задавено. Може би се дължеше на лулата му. Тъй или иначе, си остана неясен. Сега беше на осемдесет и три. Или на осемдесет и четири. Тя не можа да си спомни. Бялата му коса беше сресана назад.

Тя бе похарчила много пари, за да не се промени. За да остане извън времето. Беше се получило, поне в очите на хората, но не и за нея.

Независимо от спечелените награди — мястото, на което да ги подреди, вече не стигаше — от звездата ѝ на булевард „Холивуд“, от трийсетте и няколко филма, от осемцифрените суми, от няколкото отличия за „една от най-красивите“, от графика, запълнен за години напред, от световната слава и известността тя беше станала крехка и чувствителна. Нямахме я познатата самоувереност. Нямахме я решителността. Беше просто едно момиче. Страхове я обземаха често. Стараеше се да се прикрива, но пред него не беше толкова лесно.

Открай време го намираше за забележителен. Веднъж в момент на слабост му призна, че сега нямаше да е свещеник, ако се бяха запознали, когато е бил на двайсет. Той беше кимнал. Отправил ѝ бе приятна усмивка.

— Много ми се ще да вярвам в това.

Тя се въртна изненадано.

— Щеше да обърнеш гръб на Господ заради мен ли?

Той наклони глава първо на едната, после на другата страна.

— Щях да Го помоля за разрешение с надеждата да ми го даде.

Тя огледа църквата.

— Мислиш ли, че щеше да те пусне?

Той огледа стените.

— Не ме държи насила тук.

Понякога тя идваше тук единствено за да диша спокойно.

Премина на въпроса.

— Никакви наркотици. Никакъв алкохол. Никакъв секс. Само три ругатни, но нито една мръсна дума. — Поклати глава и се усмихна. — През последните три седмици — благодарение на теб — изобщо не съм се забавлявала.

Той също се усмихна.

— Кога за последен път си се забавлявала?

Тя се обърна настрана. Витражният прозорец се издигаше на девет метра над тях. Светлината се процеждаше през короната от тръни и обагряше кожата ѝ в червено и пурпурно. Листата на чинара отвън трептяха при всеки порив на вятъра и разпиляваха светлосенки като от диско топка по мраморния под. Тя поклати глава. Той се приведе напред, за да я чуе. Нейният глас ли звучеше толкова немощно? Макар и дребничка, тя се извисяваше на сцената и владееше Бродуей. За нея не съществуваха евтини места и това нямаше нищо общо с цената.

— Не мога да си спомня — едва промълви.

Той изви вежда.

— Не можеш... или не искаш?

Тя сви рамене.

— Кое то предпочиташ.

Той зачака.

— А ти как мислиш?

Тя не отговори.

Той продължи.

— Какво ще кажеш за графика си? Последния път, когато разговаряхме, каза, че ще опиташ по-рядко да се преструваш на друга. Ще посветиш повече време да бъдеш самата себе си.

— Така и направих.

Той ѝ подаде салфетка. Тя избърса носа си.

— Казах им.

— И?

— Дадоха ми няколко дена.

— Ами после?

— Мислят за три нови проекта. — Гласът ѝ имитира твърде добре този на агента ѝ. Тя изви очи. — Роли, които ти се предлагат веднъж в живота.

— Струват ли си?

Тя сви рамене.

— Осем цифри.

— Не те питах за това.

— Не питаш, но ти е приятно, когато ти пиша чекове за църквата.

— Какво правиш с парите си, е между теб и Господ.

— Струваш ми се черен неблагодарник.

Той въздъхна и я погледна. Опитва се да срещне очите ѝ. Тя се извърна.

— Онова, от което се отказваш, струва повече, отколкото получава.

Тя се усмихна. Нова сълза. Прошепна:

— Благодаря ти. — Това бе една от причините, поради които го обичаше. Той даваше, без да иска нищо в замяна. Погледна през прозореца.

— Как спиш? — попита той.

Тя сви рамене.

— От време на време.

— Сънища?

— Не са хубави. — Измина минута в мълчание. Тя започна да чопли един пирон, после погледна през прозореца. Вълните на океана блестяха. Двайсетина пеликани във V-образна формация заобиколиха покривите и се насочиха на север по крайбрежието. Тя реши да пробва. — Случвало ли ти се е някой да ти каже, че възнамерява да се нарани?

— Да.

— И какво направи?

— Направих каквото можах, останалото оставих в ръцете на Господ.

— Имаш отговор за всичко.

Той зачака. Имаше време за нея. Тя го обичаше и заради това. Той щеше да ѝ липсва. Нищо повече.

Обърна се. Той знаеше, че тя го прави нарочно. Решително. Довършва започнатото. Не се преструваше — странно, след като имаше такава професия.

— И?

Тя заговори тихо:

— Мислиш ли, че Господ прощава бъдещи грехове?

— Той е извън времето.

Тя тръсна глава.

— Това не го разбирам.

Той кимна, сви рамене, усмихна се.

— Нито пък аз.

Отново погледна през прозореца.

— Поне си откровен.

— Защо да лъжа? — Завърши мисълта си: — Според мен Господ вижда и чува миналото ни, настоящето и бъдещето в сегашно време.

— Това не вещае нищо добро за мен.

— Или... — Той се усмихна. — Може и така да е.

Зачака. Тя замачка кърпичката в ръцете си, поклати глава и извади плик от джоба си.

— Покрай събитията през последните няколко месеца имах време да помисля. Сложих ред в някои неща. Посочих те за изпълнител на завещанието. В случай че... нали се сещаш. Просто за всеки случай. Освен това... — Стрелна го с бърз поглед. — Кажи нещо на погребението ми.

Той посегна към плика.

— А пък аз си мислех, че ти ще говориш на моето.

Тя се огледа, впи поглед през стъклото и дърветата отвън, опита се да не говори прекалено категорично. Подаде му халка с два ключа.

— Апартаментът ми в Скай Севън и сейфът в банката. Всичко, от което имаш нужда, е там. Адвокатът ми се казва Суишър. Той е изготвил документите.

— Не е ли редно агентът ти или любимите хора да се занимават с тези въпроси?

По бузата ѝ се стече сълза.

— Любими хора — промълви тя и се насили да се засмее. Обърна се настрани. — Бившият номер три ще позеленее от яд, но ти знаеш как е. Прави с тези неща каквото пожелаеш.

Той присви очи.

— Да се тревожа ли за теб?

Тя притисна дланта му между своите.

— Не бързам. По-добре съм. Честна дума. — Отправи му хитра усмивка. — Аз просто... обмислям. За всеки случай. Нищо повече. През деня не е чак толкова зле. — Сведе глава. — Когато слънцето залезе и... балконът ми потъне в мрак... — Замълча.

Погледна часовника на китката си, след това вдигна очи към слънцето навън.

— Закъснявам. — Коленичи. — Мили боже, ужасно много съжалявам...

Той се изтегли напред на стола, топна палец в елея и изписа кръст на челото ѝ, след това отпусна ръка върху главата ѝ. Думите му заехтяха. Елеят ѝ се стори топъл.

— Ego e absolvo a pecca is uis in nomine Patris e filii e spiritus sancti^[1].

Тя се изправи, целуна го по бузата с потръпващи устни, след това втори път и сълзите ѝ измокриха страните му. Потисна признанието, което напираше, стъпка го, запечата устни, отстъпи назад и си тръгна. В основата на олтара спря — недоверието се прокрадна.

— Още нещо, отче — зашепна тя.

Той се изправи. Расото му беше бяло. Подпря се на бастуна, от който нямаше нужда.

— Да?

— Това ще си остане между нас, нали?

Последва кимване.

— Само между нас тримата. — Сега вече гласът му прозвуча по-силно. Кръстът се извисяваше над него. Той не каза нищо повече. Коленичи за последно и тя затвори очи. Много скоро щеше да разговаря с него отново.

Той се изправи.

— Дете мое...

Тя зачака.

Той направи крачка.

Тя заговори тихо:

— Отче, с филмите е свършено. Завесата пада.

Той вдигна пръст. Присви очи. Понечи да заговори.

Тя заобиколи централната пътека и мина през страничната аркада. Сама. При задния страничен вход натисна вратата. Соленият

въздух я парна. Тя уви шала около главата си, сложи си слънчевите очила и излезе под синьото небе, осеяно с облаци.

— Довиждане, отче.

[1] Опрощавам греховете ти в името на отца, сина и светия дух (лат.). — Б.пр. ↑

ПЪРВА ГЛАВА

Бъдни вечер, осемнайсет часа по-рано

Потрих очи, издухах пияната на кафето от „Уофъл Хаус“ и поех управлението с колене. Нито задминавах, нито ме задминаваха. Просто гледах да се слея с останалите. Да не привличам внимание. Много ме биваше в тази работа. Скоростомерът ми показваше около сто двайсет и четири километра в час, същата скорост, която поддържаха и другите на пътя, решили да пътуват през нощта. Хипнотизиран от пресечената линия, започнах да броя изминалото време. Девет години ли бяха? Дали не бяха станали десет? Първоначално се точеха съвсем бавно. Всяка минута ми се струваше ден. Всеки ден се превръщаше в година. Докато седях тук, дните се подреждаха като плочки от домино на предното стъкло. Времето беше и просто мигване, и дълъг сън.

За по-малко от седем часа бях пресякъл разстоянието от югозападния до североизточния край на Флорида. Сменях ленти, завъртях се на усуканото кръстовище, където I-10 се пресича с I-95 на северния бряг на река Сейнт Джоунс, поех на юг по моста „Фулър Уорън“ и излязох в сянката на болница „Ривър Сити“ — шест постройки, които се бяха разгърнали покрай южния бряг. Джаксънвил може и да не беше известен като Чикаго, Далас или Ню Йорк, но нощният му небосклон е един от най-красивите, които съм виждал, а болницата е характерна част от тази гледка.

Поех по спиралата на паркинга към шестия етаж малко преди застъпването на новата смяна в девет. По това време имаше двойно повече хора и беше по-лесно да се слея с тях. Погледнах часовника си. Разполагах с предостатъчно време.

В задната част на автомобила, скрит в тъмнината на паркинга, се преоблякох в тъмносинята униформа на човек по поддръжката и боднах на носа си един от няколкото чифта очила с дебели рамки, купени без рецепта. Прибрах изсветлялата си от слънцето коса на стегната опашка и я пъхнах под тъмносиня бейзболна шапка. Извадих бяла предпазна маска за носа и устата, натъпках ръце в дългите до лактите гумени ръкавици, сложих значката с името и поста на Едмънд

на джоба на гърдите си. На пръв поглед значката изглеждаше съвсем истинска и професионално направена, но всеки, който разполагаше с компютър, щеше много бързо да разбере, че Едмънд Дантес не работи в болница „Ривър Сити“ и никога не е бил назначаван. Аз, разбира се, нямах никакво намерение да се застоявам тук, когато някой се досетеше, че Едмон Дантес е всъщност граф Монте Кристо, а не човек, който работи в отдела по събиране и извозване на боклука. Сложих си слушалки под ризата и ги оставих да провиснат над яката, а несвързаният край се криеше под ризата. Тъй като сигурността беше доста затегната през последните десет години, болницата бе снабдена с десетки камери с висока разделителна способност и цяла орда ченгета под наем. Цялата работа беше да научиш къде точно се намират, кога да обърнеш гръб, и кога да нахлупиш ниско шапката или да се лепнеш за някоя външна стена. Истината беше, че това не обясняваше премяната ми, но пък тя ме бе крила години наред и щеше да продължи да ми бъде от помощ, докато не привлече вниманието към себе си или не се открия от останалите хиляда служители в болницата. Тайната беше съвсем простишка. Бъди ванилов, не неаполитански сладолед.

Повечето хора не са наблюдателни. Експерти са провели проучване за банковите обири на базата на сведенията от очевидци. Рядко се случва двама или повече да са единогодушни по въпроса кои са извършили обира, с какво са били облечени, как са изглеждали и дали са били мъже или жени. Искам да кажа, че да си незабележим не е чак толкова трудно. През изминалите десет години научих доста за изкуството да те виждат, но да не те забелязват. Напълно възможно е. Просто е необходима малко работа.

На партера грабнах жълта количка за боклук и излязох през товарната рампа. Беше с размерите на „Мини Купър“ и приличаше на V-образния контейнер на камион за боклук с колела. Наведох се над количката и я изтласках към товарния асансьор, където обърнах гръб на камерата. Количката имаше няколко функции. Даваше ми причина — повечето хора изобщо няма да се разправят с човека, който изхвърля боклука; даваше ми място да прибера сака си, докато ми дотрябва, и ми осигуряваше параван, зад който да се крия. Освен това разполагах с нещо, което можех да блъсна към човека зад мен, но дотам така и не се беше стигало.

Детското отделение се намираше на четвъртия етаж. Звънецът дрънваше на всеки етаж, докато камерата заснемаше горната част на шапката ми. Вратите се отвориха и миризмите нахлуха към мен. Вдъхнах, посрещнах спомените, издишах и отново поех въздух.

Детската болница „Ривър Сити“ се смята за една от най-добрите в страната — както и хората, които работят тук. Стореното от тях не може да бъде лесно измерено, тъй като и децата не са лесни пациенти. Повечето идват с по две болести — на едната успяваш да поставиш диагноза, а на другата не успяваш. Лекарите знаят това и атакуват първата, след това бавно и постепенно се задълбочават, за да достигнат до истинската рана. Така дават на децата причина да се усмихнат, когато причини почти няма. Работата е бавна. Мъчителна. Краят невинаги е щастлив. Въпреки уменията им, технологията и най-добрите намерения има болести, с които медицината не може да се справи.

Тук се намесвам аз.

Увивам всеки подарък в кафява хартия, връзвам го с червена панделка и слагам най-обикновена картичка — квадратно бяло картонче с печатни букви. На всяко пише: „Честита Коледа. Открих го на кораба си и реших, че ще ти хареса. Оправяй се бързо. Винаги имам нужда от нови приятели. Добре дошъл си на кораба ми по всяко време. Пиратът Пийт“. Добавях подаръчен талон за Ти Си Би Уай, магазина за йогурт на първия етаж на болницата. За петдесет долара щяха да си купуват йогурт месеци наред и тъй като повечето дечица имаха нужда от някой и друг килограм, подаръка си го биваше. Мъжът, който държеше заведението за йогурт, Томи, беше едър, приличаше на Дядо Коледа с две брадички и ръце като лапите на мечка гризли, а пък усмивката му бе в състояние да озари почти всяка стая. Разпереше ли ръце, заприличваше на цепелин. Тъй като обичаше да прегръща, той го правеше с всеки, който влезе при него. Казваше, че ако децата не харесат йогурта му, поне ще получат прегръдка. Повечето получаваха и двете заедно с двойна порция гумени мечета или „Орео“ на трохи.

Излязох от товарния асансьор, заобиколих отдалече стаята на сестрите, присламчих се към външната стена и изпразних първите няколко кошчета за боклук. Не бързах — приведен, бавен и с леко накуцване — не поглеждах никого и не приканвах никого да ме погледне или да разговаря с мен. Обиколих четвъртия етаж и

изпразних нови осем кошчета, без да изпускам от поглед стаята на сестрите. След третото кошче сестрите станаха, а аз се върнах на деветдесет градуса и поех към библиотеката.

Тук шапките са голяма работа. Не са задължителни, но по стените има специални закачалки за тях, всеки е нахлупил шапка и я сменя ежедневно. Без преувеличение, има стотици. Какви ли не форми, размери, индивидуалности, аксесоари. От тийнейджърски до каубойски и натруфени с пера, шапки на художници, шапки на джуджета, барети, кепета, каквото се сетите. Тук прелива от шапки. Започна преди години, когато една пациентка — младо момиче — взе да носи ярка шапка в огненопурпурно с огромно пауново перо, което се поклащаше отгоре. Тази мода се наложи много бързо. Всеки път, когато я питаха защо я носи — често и обикновено по телевизията — тя първеше перото с пръст и отправяше широка усмивка.

— Защото онова, което си представям, е по-голямо от онова, което виждам.

Бяха постъпили четиринайсет нови деца освен дванайсетте, които лежаха в болницата толкова дълго, че вече бяха закачили свои рисунки по стените. Общо бяха двайсет и шест. Като включва персонала и сестрите, преброих четирийсет и седем. Някои, като персонала, бяха тук от толкова отдавна, че знаех имената им. За други, като новите хлапета, не знаех почти нищо. Отне ми месеци и няколко идвания, докато уточня всичко.

Когато влязох, Грант, Ранди и Скот се бяха събрали около конзолата и играеха на „Кунгфу панда“. По езика на тялото разбрах, че Ранди печели. Реймънд и Грейс Ан лежаха на пода и четяха. Луис и Мишел седяха на масата и играеха на дама. Андрю гледаше през прозореца към реката и си говореше сам. Други се бяха разположили върху футони, шезлонги и канапета в стаята. Повечето бяха с шапки, а изборът им различен като тях самите.

Огледах стаята, обърнах внимание на всяко лице, после проверих списъка в ума си.

Грант беше на осем, често обличаше камуфлажна пижама, обичаше макарони със сирене с пилешки хапки от „Макдоналдс“, искаше да живее в наколна къща с хамак във всяка стая. Бях му купил две книжки на Паулсен. „Секира“ и „Ловът на Брайън“.

Териса беше на дванайсет, обичаше пържена бамя и пържено пиле, искаше да живее в Италия, страхуваше се от игли, в стаята ѝ беше пълно с рисунки, най-много на любимите ѝ замъци. Във всеки замък имаше принц в лъскави доспехи. За нея бяха „Някогашният и бъдещ крал“ и „Академия за принцеси“.

Ранди наближаваше десет и обичаше чийзбургери, обувки на „Найки“, музиката на Джъстин Бийбър, а на леглото му стоеше плюшен лъв. За него бе комплектът „Хрониките на Нарния“.

Реймънд скоро щеше да навърши четиринайсет, искаше да живее в подводница или във ферма и мечтаеше един ден да стане водещ на новините. Имаше доста буйно въображение. Четеше всичко, което му попадне. „Властелинът на пръстените“ за него. Още един комплект, към който приложих „Хобит“ и „Силмарилион“.

Грейс Ан беше на тринайсет. Искаше контактни леци, а сетне лазерна операция на очите, последвана от пластична хирургия, която да скъси носа ѝ, защото беше решила да стане актриса. Обичаше Опра и най-съкровено то ѝ желание беше да стане от инвалидната количка. За нея купих „Пурпурен цвят“ и „Джуъл“.

Не знаех на колко е Стив. Може би на тринайсет, ако съдех по пъпките, избили на бузите му. Беше прилежен, ученолюбив, с очила, носеше куфарче, макар да не съм сигурен дали в него имаше нещо, и възнамеряваше да запише право също като баща си, за когото подозирах, че е въображаема личност. Купих му два трилъра на Гришам, „Време за убиване“ и „Версия Пеликан“.

Скот сигурно наближаваше десет и всеки ден ходеше на химиотерапия, препасан с колан с два кобура, затова му купих осем книжки на Луис Л'Амур, като започнах с „Братята Сакет“.

Изабела беше едва на пет, затова ѝ взех две книжки с подвижни картинки: „Красавицата и звярът“ и „Да откриеш Немо“.

Да узнаеш тези подробности не е чак толкова трудно. Всеки от малките пациенти бе описал надеждите, мечтите и предпочитанията си в есе, което човек от персонала бе залепил до снимките на вратата им.

Изтласках количката между коледната елха и камерата на стената и се постарях да ме видят, че изпразвам кошчето. След като застлах празното кошче с чиста хартия, като използвах количката, за да прикрия движенията си, поставих подаръците под елхата, обърнах гръб и започнах бавното си оттегляне. Правилото ми беше простичко и

никога не го нарушавах — влизаш, вършиш каквото трябва и излизаш. Никога не се застоявах. Франкенщайн е в безопасност зад купчината дърва, стига да не се показва. Да остана зад количката с боклук беше ужасно трудно на Бъдни вечер.

Бутах я напред, а едното колело скърцаше. Шумът привлече вниманието на Андрю. Той се обърна, погледна ме и ми отправи полуусмивка.

— Честита Коледа — рече.

Беше свил колене до гърдите. Наддал беше някой и друг килограм. Изглеждаше по-добре. Косата му бе започнала да израства. Видях издутината на системата точно под ключицата, скрита под ризата му. Кимнах и не отговорих.

Не бързах. Оглеждах ги един по един с периферното си зрение. Нищо не се променя. Прогрес. Влошаване. Растеж. Загуба на тегло. На всички им бе отреден дълъг престой. Те може би нямаше да оцелеят. Те бяха децата от плакатите, които сякаш казват: готов съм да съм навсякъде другаде, само не и тук.

Едно последно кошче. Изтласках количката в библиотеката, надвесих се над нея и огледах полиците. Старите ми приятели ми зашепнаха. Повечето хора влизат в библиотеката и не чуват абсолютно нищо. Долавят единствено странната тишина. Аз заставам между подредените книги и чувам десет хиляди разговора едновременно. Всеки ми отправя покана. Шумът е невъобразим.

Пред краката ми застанаха сини пантофи. Това е Санди. Тя е на девет. Червенокоса, с лунички, алергична почти към всичко на планетата Земя. Два пъти е изпадала в кома след анафилактичен шок и я приемат в интензивното. За нея бях оставил комплект „Хрониките на омагьосаната гора“ и „Ан от Грийн Гейбълс“. И тя беше с бяла маска на носа и устата. Подръпна панталона ми.

— Господине, ако обичаш.

„Магьосникът от Оз“ беше поставен точно над главата ми. Протегнах се и свалих книгата. Износено ъгълче, познато усещане. Спомням си кога я купих. Помня и къде бях.

Подадох ѝ я и намигнах. Тя се изкиска и хлътна обратно в стаята за игри. Поставих нова хартия в кошчето и се запитах как ли би отговорил вълшебникът, ако Тенекиеният човек беше алергичен към Изумрудения град.

Заотстъпвах назад и тъкмо стигнах до вратата, когато Мишел би Луис на дама и пристъпи към дървото. Панделките привлякоха вниманието ѝ. Тя коленичи и заразглежда. Изтегли купчинката с подаръците по-близо до себе си.

— Ехо! Вижте!

Децата се скупчиха. Мишел се направи на Дядо Коледа и раздаде пакетите. Аз поизчаках, отвързах и после отново вързах чувала с боклук. Постарах се, макар и неуспешно, да покажа, че имам много работа.

Животът невинаги е бил толкова студен. Толкова далечен. Едно време живеех в бурния му водовъртеж. Тогава чувствата бяха разтърсващи. Пиех направо от противопожарния кран. Изсмуквах мозъка от костите. Пъхвах дръзко пръст в контакта. Сега не беше така. Това бе евтина заблуда, но по-близо не можех да застана.

Прииска ми се да сваля с един замах шапката, маската и значката с чуждото име, да се разположа в средата, докато елементите от неудобната маскировка падат и се натрупват около мен като разбъркани пръчици, които трябва да вдигнеш една по една. Тогава щяхме да разгърнем някоя смачкана корица, аз щях да започна да чета и думите щяха да сторят онова, което медицината не можеше, не бе в състояние и никога нямаше да успее да извърши.

От шестте милиона вида на планетата единствено човекът е създал език. Реди думи. Има и още — доказателство за съществуването на Всевишния — ние навързваме тези символи заедно, след това ги записваме, където те придобиват свой живот и дишат самостоятелно, независимо от нас. Разказът е шината на счупеното. Шевовите на разкъсаното. Гобленът, върху който изписваме живота си. На него полагаме телата на умиращите и онези, на които предстои да поемат първа глътка живот. И ако е честен, истински, напълно открит, готов да оголи всичко, то тогава той е разбушувала се река и онези, които се носят по течението ѝ, откриват, че имат какво да дадат — че все още не са празни.

Критиците надигат възмутено глас, заклеят езика като окървавен касапин, който реди сквернословия, кълца, поразява и проклина — оставя белези, сеч, разкъсани тела, пребита плът. Истина е, че разказът е двуостър ятаган, ала вината не пада единствено върху думите, ами върху ръката, която води писеца. Не всички разкази

оплюват, а после се свиват и се оттеглят. Някои щурмуват замъка. Втурват се вътре. Изправят гордо глави. Обгръщат с ръце. Разпространяват тайни. Споделят срама. Завръщат се. Разказите раждат мечтите ни и подхранват единственото неумиращо.

Това е истина за всички нас — дори за онези, които се крият зад маски, колички и имена, дето не са техни.

Андрю заговори пръв. Гласът му се извиси:

— Я! Пийт е тук! — Тук Пийт е икона, герой с тайнствена самоличност. Някои мислят, че е местен човек, отдаден на благотворителността. Други са решили, че е богата наследница в края на осемдесетте, която никога не е имала деца. Има си уважаван бизнес или може би няколко бизнеса. Или пък група професионални футболисти, които се отплащат за късмета си. През годините се появили измамници, които се надяваха да се възползват от славата, ала никой не знае истината. Известно е само, че той се появява по няколко пъти в годината — най-често около рождени дни и по Коледа — никой не знае кога идва и си тръгва, без да остави следа.

Реймънд вдигна пакета и се усмихна. Заговори сякаш сам на себе си.

— Върнал се е. Върнал се е.

Количката ми натежа. Нозете ми се потътриха. Избиха ми капчици пот. Обърнах се. Разкъсана опаковъчна хартия и ненужни панделки се натрупаха в краката им. Децата разгърнаха страниците и усмивките им плъзнаха от ухо до ухо.

Прозорецът ми се затваряше.

Аз обаче не бях приключил. Оставаше още един подарък. Лайза не беше в библиотеката, затова излязох, тръгнах надясно и се отправих към далечния край на коридора. Стая 424. Вратата беше открената. Светлината приглушена. Отпуснах ръка на касата. Познавах добре стаята. Бяха прекарал много нощи тук. Преди много време беше на Джоди, а оттогава тук бяха настанявани много деца.

Взех подаръка и натиснах вратата. Тя спеше. Лицето ѝ беше бледо. Косата ѝ бе залепнала за потното чело. Системата капеше. Бузките ѝ бяха по-големи, което е добре за десетгодишно дете, преборило се с болестта. Лайза беше тук по-дълго от останалите. Беше любимката на отделението. Присъствието ѝ озаряваше стаите, нищо че нейната беше в края на коридора. Рисунките по стените ѝ бяха с рамки,

свидетелство за издръжливостта на Лайза. Имаше и няколко снимки, на които беше с известни хора, гледали предавания за нея по телевизията. Недоядена торта беше оставена на нощното шкафче до леглото. В ъгълчетата на устата ѝ бе полепнала глазура. Тук всички имаха по два рождени дни. Денят, в който си роден. И денят, когато си тръгваш оттук. Тя беше родена на Бъдни вечер.

Пристъпих вътре и износените ми ботуши изскърцаха по лъскавия под. Придържах се в сенките, докато сложа подаръка на нощното ѝ шкафче, и потиснах желанието да поставя студена мокра кърпа на челото ѝ. Останах за кратко да наблюдавам как диша. Не познавах Лайза, тя също не ме познаваше, затова пък бях срещал много като нея и я бях наблюдавал как расте. Бях видял как косата ѝ израства, окапва и отново израства. Може би усмивката ѝ, може би начинът, по който ъгълчето на устата ѝ се извиваше повече от лявата страна, но всичко това ми напомняше, че едно време съм бил жив. Излязох от сенките, измъкнах ръка от ръкавицата, протегнах я над бездната и нежно положих опакото до бузата ѝ. Температурата спадаше. Тъкмо се канех да изляза, когато тя проговори. Гласът ѝ прозвуча дрезгаво:

— Благодаря.

Обърнах се и очите ѝ се преместиха от мен към подаръка на нощното шкафче, после отново към мен.

Кимнах.

Тя се изправи и червената панделка привлече погледа ѝ. Отдръпнах се бавно в сенките.

— Може ли? — попита тя.

Последва ново кимване.

Развърза панделката, разлепи тиксото, разгърна опаковъчната хартия като внимаваше да не я разкъса. Прочете заглавието и притисна книгата до гърдите си. „Пиратът Пийт и саможивците: светът е плосък“. Усмивката ѝ грейна.

— Любимата ми.

Знаех.

— Отвори я — прошепнах аз и ѝ показах с пръсти.

Тя я отвори. Отгърна на първата страница. Беше подписана. Посвещението не беше за нея, защото шансът да намеря бройка, надписана за момиче на име Лайза лично от автора, беше мъртъв от...

ами от много отдавна, но Елизабет беше друга работа, по-обикновено име. Тя докосна с пръсти подписа. Хелън Келър в напоителната станция в Алабама.

— Аз се казвам Елизабет.

И този факт ми беше известен.

Какво щастие.

Тя вдигна поглед.

— Откъде се взе? Да не би лекарят ми да я е намерил? — Тя наклони глава. Последва кратко мълчание.

— Вие ли я намерихте? — Сочеше мен с пръстче.

Насладих се на момента и се самозабравих, канех се да отговоря.

— Аз...

В този момент тежки стъпки проскърцаха пред вратата. Обърнах се бързо, грабнах чувала с боклук от кошчето в банята и едва не се сблъсках със сестрата, която тъкмо влизаше в стаята. Залепих брадичка за гърдите си, хвърлих чувала в количката и се проклех за глупавата си постъпка, след което се отправих към асансьора.

Бях по средата на коридора, когато чух същите бързи скърцащи стъпки. Тя извиси глас:

— Извинете, господине.

Завих зад ъгъла и ускорих крачка. Количката заскърца по-силно. Почти тичах.

Звукът ме застигна зад ъгъла. От усилието тя дишаше по-тежко и заговори неестествено високо:

— Господине!

От лявата ми страна се падаше стълбището. Можех да изоставя количката и да хукна, но това означаваше да съсияя прикритието си. Натиснах бутона на асансьора и си сложих слушалките. Застанах пред количката така, че тя остана между мен и сестрата, и затакувах с крак. Вратата се отвори и аз се поколебах. Ако влезех вътре, тя щеше да ме приклепти. Ако не исках да я нараня... а аз не исках... Ако затичах, можеше и да успея да стигна долу и да се махна от стълбите, да изчезна по Ривъруок зад фонтана, но това щеше да осигури единствено бягството ми. Не и завръщането. А второто беше по-важно от първото.

Влязох и изтеглих количката след себе си. Челото ми бе мокро от пот.

Вратите тъкмо се затваряха, когато тя пристигна и пхна едрата си ръка между тях. Задъханата сестра държеше недоядена торта за рожден ден на три пласта с глазура. Свалих слушалките, които не издаваха и звук. Тя се усмихна, пое си дъх, облегна се на количката и ми я подаде.

— Ако това чудо остане тук горе, ще го ядем дни наред, а аз и без това събарям лампите от нощните шкафчета с тези килограми, така че, много ви моля, направете ми услуга и ме спасете от изкушението.

Прииска ми се да ѝ кажа, че усмивката ѝ е прекрасна, че тя озарява тъмна стая, че светът има нужда от тази усмивка и от нея.

Не го направих.

Поех тортата с въздишка, кимнах и тя излезе от асансьора. Когато вратата се затвори, аз се изправих, без да забравям камерата над мен. Излязох на рампата, минах на зигзаг през паркинга, качих се три етажа по-нагоре при автомобила си, като успешно избегнах камерите, но така и не свалих маската, очилата и шапката, докато не се озовах отново на I-95 и не поех на юг.

Смесих се с движението, докато барабанах по волана, и отхапах първата си хапка от тортата. Глазурата полепна по устните ми. Когато вдигнах поглед към огледалото за обратно виждане, небето над града блестеше, а светлините на болницата обгръщаха сградата като ореол.

От очите ми бликнаха сълзи.

* * *

В пет сутринта се озовах до ремаркетото на трактор на паркинг южно от Мелбърн. След като се натъпках със сладко, спрях, настаних се удобно и заспах — сънувах смях; нежни великолепни гласове; малки победи и съществени поражения; своето място на света; дълги дни, отдавна отминали. Събуди ме бумтенето на дизелов двигател, върна ме обратно. Слязох, бръснах оронилите се в скута ми трохи от тортата и се протегнах — вратът ми се беше схванал след цяла нощ с глава, подпряна на прозореца. Почесах се и огледах магистралата. Джаксънвил се намираше на север. Маями беше на юг. Погледнах часовника си и датата ми напомни.

Днес е Коледа. Време е да посетя стария.

ВТОРА ГЛАВА

Маями е известен с отряда си за борба с порока, с тропически климат през цялата година, с професионалните си спортни отбори, с богатството, модата, дизайна в стил ар деко и плажовете с момичета без горнища. Най-известен беше Маями Бийч. На юг от Маями Бийч, отвъд тясната ивица вода, покрай аквариума на Маями — родния дом на Флипър — се намира бариерният остров Кий Бискейн.

Кий Бискейн е дълъг единайсет километра и е три километра широк. Опасан е от държавни паркове, което означава, че недвижимите имоти в средата са доста скъпички. Тук има „Риц Карлтън“, както и забележителен жилищен комплекс, наречен „Скай Севън“. Тъй като всичко е опасно с канали, много от домовете са край водата и повечето собственици притежават по няколко лодки. Точно от другата страна на залива Бискейн, на сушата, се намират Коконът Гроув, Корал Гейбълс, Университетът на Маями и стара църква, за която се грижи още по-стар свещеник.

„Сейнт Джон Дивайн“ винаги ми е правила впечатление на семпла църква, което е странно, тъй като католиците не си падат много по фините намеци. Не че ги плюя; най-добрият ми приятел е католик. Всъщност той е единственият ми приятел, но това едва ли има значение. Важното е, че църквата му не е окичена в злато като ванилов сладолед на „Деъри Куийн“. Тя е великолепа, без да е излишно показна. Не мога обаче да кажа, че не се грижат за нея. Поляната около църквата е безупречно поддържана. Избуяла. Тучна. Навсякъде има цветя. Пчелите си устройват пир. Розите се катерят по всяка арка и проход между сградите. Не се вижда нито един плевел. Нямам причина да си тръгна, а аз търся тъкмо такава причина.

Пристигнах в Маями сутринта, но тъй като бе Коледа и имаше четири служби една след друга, аз се покрих до късния следобед, за да намалеят хората. Когато се върнах, заварих паркиран самотен рейндж ровър. Приличах повече на себе си, отколкото на граф Монте Кристо, влязох, поех си дълбоко дъх и се облегнах на тежкия махагон. Обичах това място. В далечен ъгъл гореше тамян. Пламъците на свещите

трепкаха. Разправят, че изповедта се отразявала благотворно на душата.

Може би зависи от онова, което споделяш в изповедта си.

Той седеше в далечния край. Отпуснал бе ръце на коленете си. Изповядващият се бе коленичил срещу него. Заради шала, слънчевите очила и наведената глава не можах да видя много, но извивките издаваха, че е жена в края на двайсетте. Може и да беше в средата на трийсетте. Свърши да говори, изправи се и той ѝ подаде кърпичка, с която тя избърса носа си и попи кожата под очите си. Истинска изповед. Тя направи крачка, след това се обърна, приведе се към него, отпусна ръка на бузата му и го целуна. Целуна го нежно. След това втори път. Стегна се, слезе от подиума, кръстоса ръце и пое бързо към изхода. Откъм олтара отекнаха стъпки, тя спря и зашепна. Той се изправи и отговори. Не чух нищо. Тя тръгна с неприкрито задоволство към страничния кораб и страничния вход — където стоях аз.

Маратонките ѝ проскърцваха по лъскавия мрамор, докато моите еспадрили шляпаха петите ми на всяка крачка. Преместих се настрани. Свалих шапката. Изрусялата ми от слънцето коса се разстла по раменете ми. Тя ме подмина. Подмина ме на предпазливо разстояние. Стараеше се да не поглежда. Сателит в орбита. Бях я виждал преди. Тя често идваше тук. Шал, слънчеви очила, избелели дънки. Нищо фрапантно. Можеше да е коя ли не. Никоя. Криеше очевидното. Мина покрай мен, а изпод очилата ѝ се стичаха сълзи. С кърпичката попи върха на носа си. Мярнах пластмасова гривна от болница на лявата ѝ китка. Погледнах към изповедалнята. Той имаше такова влияние върху хората.

Минах под аркадата. Приближих се към стола. Разделяше ни тънко перде. Седнах. Настаних се с лице към него. Моята духовна пъпна връв. Дръпнах завесата. Той беше резервиран, загледан във вратата, през която излезе тя. Ароматът ѝ обгърна и двама ни.

— Какво каза?

Той ме погледна. Наклони глава. Гласът му прозвуча тихо. Отец Стеди Каприс беше свещеник от по-дълго време, отколкото аз бях на този свят. И ако не друго, той наистина беше непоклатим^[1]. Почти нищо не бе в състояние да го извади от равновесие. На осемдесет и четири, той имаше малко задължения в църквата, освен да се грижи за останалите свещеници и да изслушва изповеди, когато може. Идваше и

си отиваше когато пожелае, въпреки че рядко напускаше територията на църквата. През повечето време обикаляше коридорите, окуражаваше другите, потриваше глава и си шепнеше сам. Тук го хранеха, бяха му осигурили стая, грижеха се за нуждите му и го издигаха на пиедестал, от който той непрекъснато се опитваше да слезе.

Погледна ме с крайчеца на окото си.

— Аз ли пазя тайните ти?

Засмях се и огледах празната църква.

— Очевидно.

— Тогава не ме питай за други.

— В добро настроение си. — Той ме погледна, но сякаш не ме видя. Беше разсеян — вниманието му бе насочено към момичето, което излезе. Аз обходих с поглед катедралата. — Все още ти харесва тук.

— Това е домът ми.

— Какво ще правиш, ако изгори до основи?

Той се обърна бавно. Думите ми не го трогнаха.

— Господ не живее в сградите.

— Не те попитах за това.

Той прехвърли единия си крак върху другия.

— Не огънят е врагът.

— Не е ли? Тогава кой е?

Изви очи нагоре.

— Кибритът.

— А какво да правим с ръката, която драсва клечката кибрит?

Той махна с ръка към просторната църква.

— С ръцете строим катедрали.

При Стеди нямаше преструвки. Всичко бе каквото си е. И господ ми е свидетел, че тъкмо затова го обичах.

Той се изправи, загърна се в жилетката и посочи навън, към кръглата платформа, закътана под дърветата, към синята вода зад тях, където изслушваше изповедите на останалите свещеници. Посочи с ръка.

— Разходи се с мен.

— Честита Коледа и на теб.

Той се усмихна, кимна и дръпна ципа на жилетката.

— Навън е почти два̀йсет и седем градуса, а ти си с жилетка.

— Тялото ми е старо. Духът ми не е. — Даде ми отново знак. —
Тръгвай.

— Няма да изляза навън.

Той посочи.

— Аз не съм свещеник.

— От теб щеше да излезе чудесен свещеник.

— Дори не съм католик.

Той се обърна.

— Ела.

Предложих му ръка. Той нямаше нужда от помощ. Това ми беше известно. Знаех го. А той знаеше, че го знам. Въпреки това пое ръката ми. Стъпките ни ехтяха, последвани от чаткането на бастуна му по мрамора. Заговорих:

— Видях го в „Кръстникът“. Нещастника с изповедта не го застигна добър край. Получи диабетичен шок. — Той продължи да върви. Стигнахме до платформата. Спрях го и поклатих глава. — Стеди, обичам те, бих ти дал дори ризата от гърба си, но не и днес.

Той сбърчи нос.

— Не искам ризата от гърба ти.

Той мина зад смокиново дърво и се обърна в другата посока. Клоните ни разделяха. Листата бяха по-големи от ръката ми. Скриваха го. Той опипа кръста си и потри дървото с палец. С годините мазнината от пръстите му бе накарала кората да потъмнее.

— Пробвай — подкани ме той.

— Прости ми, отче, съгреших.

Подръпнах клона. Надникнах над зеленината.

— Ти ли ще ми дадеш прошка, или Господ?

Кимна с разбиране.

— Нали ти казах, че от теб ще излезе добър католик?

— Значи нямаш нищо против, че ти задавам въпроси?

Той се усмихна, поклати глава. Над него прошумоляха листа.

— Щях да имам против, ако не питаш. — Посочи зад себе си. — Запомни обаче, седиш на моя стол. — Погледна ме изпитателно. — Имаш торбички под очите. Цяла нощ ли си шофирал?

Може да беше стар, но това съвсем не означаваше, че е сляп. Не пропускаше почти нищо.

— Рибата кълвеше.
Той протегна ръка и стисна моята, помириса я. Присви очи.
— Наистина ли ще ме лъжеш на Коледа?
Натъпках ръце в джобовете си.
Той кимна. Беше доволен от себе си и струва ми се, от мен.
— Как е приятелят ми Едмънд?
У Стеди ме удивяваше не това, което не знаеше, а онова, което знаеше.
— Добре е.
— Много ли работи?
— Нещо такова.
Не попита нищо повече по този въпрос.
— Откога се познаваме?
— Имам чувството, че е цял живот.
Той кимна. Засмя се кратко, тихо.
— Така е. — Обърна се към мен. — Сигурно разбираш, че ми остават по-малко дни, отколкото на теб?
— Пак настояваш за изповед, нали?
— Да.
Свих рамене:
— Ще опростя нещата. Знаеш Десетте Божии заповеди, нали?
Той се засмя:
— Май съм ги чувал.
— Никога не съм убивал човек.
Той изви вежда.
— Сигурен ли си?
— Това не се брои.
— Да посегнеш на себе си е убийство.
— Ти сериозно ли говориш?
— Не убивай вестоносеца. — Той се отпусна на другия си крак.
— Това е признание. Не е изповед. Започни с онова, от което те боли най-много.
— От всичко боли.
Той си пое дълбоко дъх.
— Разполагам с достатъчно време. — След тези думи сви рамене. — Може би не с чак толкова много, колкото преди.
— Отче, аз...

Той зачака и се завъртя досущ като еднокрака патица.

Замислих се за миналото и поклатих глава.

Той помълча за кратко.

— Имаш ли любима дума?

Замислих се за миг.

— Епилог.

Той наклони глава на една страна.

— Хубава дума. Интересен избор, но добър. Да имаш друга?

Свих рамене.

— Моята е „претворявам“.

Често му се случваше да говори в кръгове. Или в спирали. Поточно казано, като нишки ДНК. Нищо не се губеше. Всичко беше свързано. Даде ми знак да заобиколя дървото, хвана ме под ръка и ме поведе настрани от платформата. Океанът се плискаше от лявата ни страна. Поех си дълбоко дъх. Соленият въздух изпълни дробовете ми. Той кимна, докато вървахме.

— Историята ти е изпълнена с болка. Боли, докато я слушаш.

— Не съм ти я разказвал.

— Лицето ти ми я разказва всеки път, щом те видя.

Дребни рибки за стръв живееха в плитчините.

— Трябва да се опитам да я изживея.

Той поклати глава, загледа се нанякъде, върна се няколко десетилетия назад във времето. Плешива глава. Лицето му приличаше на пътна карта. Всяка бръчка водеше към друга бръчка.

— Моята свършва.

Помълча и измърмори нещо. Винаги изглеждаше така, сякаш с едното ухо слуша какво става в този свят, а с другото — в следващия. Обърна се и огледа устата ми. Кимна.

— Говорът ти се е подобрил.

— Невероятно е какво можеш да постигнеш чрез интернет в днешно време.

— Не ти ли се иска да беше станало по-рано?

— Едва ли.

— Казаха ми, че в повечето случаи заекването се получава от рана, нанесена от бащата.

— Май съм чувал нещо подобно.

Изви едната си вежда и не отговори. Изминаха няколко секунди. Облегна се по-тежко на мен. Въздухът беше тежък. Той очевидно се канеше да каже нещо, но в последния момент се отказа.

Обичах този старец.

Пътеката отвеждаше до стара сграда от черупков варовик. Испанска мазилка, която благодарение на стените от по метър и двайсет беше преживяла ураганите Уилма, Андрю и други. Стените държаха хлад и през лятото, и през зимата. Свещениците използваха постройката като параклис. Покрив от плочи, извит таван, прозорци без стъкла — всичко вътре бе открито за стихииите. Приличаше на средновековна европейска архитектура, не на типична за Южна Флорида сграда.

Влязохме. Поклатих глава.

— Какво? — попита той.

— Струва ми се, че там трябва да има врата.

Той се затътри напред.

— Целта не е да държим хората навън.

— Не говоря за хората. Какво ще кажеш за комарите?

Тръгнахме по тясната пътека с махагонови пейки от двете страни и седнахме в самия ѝ край. Избрахме тапицирана пейка, обърната към простора на изток. Каменният под усилваше звука на тътрещите му се крака.

— Седни до мен и успокой душата на умирация.

— За мен ли говориш, или за себе си?

Той кимна.

— Веднагахващаш. — Захапа вътрешната страна на устната си и изплю парченце мъртва кожа. — Ако можеш да нарисуваш едина-единствена картина, която да покаже какво представляваш, как ще изглежда тя?

Замислих се.

— Когато бях дете, работех на доковете. Каквото ми попадне. Вършех всичко, което ще ми донесе малко пари. На един от риболовните водачи му свърши бензинът. Даде ми два долара и ме помоли да му купя чаша бензин, колкото да запали. Натъпках парите в джоба си, изтичах до кошчето за боклук и извадих най-голямата чаша, която намерих. Събираше поне кило и осемстотин. Изтичах през улицата до бензиностанцията. Платих на служителя. Поставих чашата

на земята и започнах да наливам за два долара. И тогава видях, обзет от ужас, че бензинът стопи чашката от стиропор и се разля по паркинга. Аз съм чашката. Животът е бензинът.

Минаха няколко минути. Бях свикнал да очаквам с нетърпение историите, които ми разказваше. Най-сетне той заговори. Танто за танто.

— Пътят ни беше препречен. Бяхме обградени отвсякъде. — Бях чувал тази история. — Не можехме да изтеглим ранените. Не можехме да доставим лекарства. Гангрената се превърна в проблем. Миризмата се разнасяше навсякъде. — Той прокара пръсти по горната си устна. — Мажехме се с „Ментолатум“, за да потиснем вонята. Медицинската ни палатка приличаше на сцена от Гражданската война. Бяхме принудени да работим с механичен трион и нажежено желязо. Казвахме на хората, че ампутацията е по желание, защото нямаме морфин. Те решаваха. Изчакваха по няколко дена, таяха надежда. Молеха се за въздушно подкрепление. Само че куршумите продължаваха да летят, бомбите да падат, крайниците им отичаха, а вонята ставаше все по-непоносима. Наредиха се един след друг. До края на нощта лекарите бяха толкова уморени, че не можеха да държат триона. Предадох го на мен. На сутринта им го върнах. — Той замълча. — Нощем се будех облян в пот, чувах писъците им, а ръцете ми се схващаха.

Облегнах се на стената. Той седна и зарея някъде поглед.

— Тогава дойде Коледа на 1944-та. Бях вкочанен от студ по време на Арденската офанзива. — Палецът му разсеяно проследяваше жлеба на стъклото на часовника. — Това беше шестата задача на взвода ми. За един месец изгубихме повече от деветнайсет хиляди и лекувахме над четирийсет хиляди ранени. — Той поклати глава и се изплю. — Кръвта беше напълнила и следите, оставени от танковете. Беше замръзнала и бе полепнала по дългите ни гащи. Слагахме по двама на носилка. Трябваше да си връзвам ръцете за нея, защото физически бе почти невъзможно да носиш и втори човек. Същата нощ се бях облегнал на един танк. Искях изгорелите газове, които машината бълваше, да ме стоплят. Едва се държах на крака. Бях зареял поглед към бойното поле. Капитанът ме видя и заплаши да ми свали пагоните, ако не се върна на полесражението. Замахнах с ръка към пречупените дървета, към краката на мъртвците, които стърчаха като шишове от снега, и към разрушените барикади. „Господине, аз не се

боя. Вече не се страхувам, но къде да отида? Откъде да започна?“ Той разбра. Облегна се на танка. Беше добър човек. Запали лулата си и заговори: „Стеди, не можем да помогнем на мъртвите. Затова ги оставяме на Господ“. Дръпна от лулата и изпусна дима, навлязъл дълбоко в дробовете му. След това размаха ръце към линията на дърветата. „Можем обаче... да спасим ранените.“ На следващия ден го изнесох от бойното поле. Преди да го погребат, взех лулата от джоба на ризата му.

Стеди извади лулата от джоба си, натъпка я с тютюн и я запали. Дръпна настървено, бузите му докоснаха пожълтелите зъби, след това изпусна димни кръгчета над пейките. Поклати глава.

— Аз съм свещеник с меч. И расото ми е изцапано с кръв. — Обърна изкривената си от артрит ръка. Беше чвореста като на старо дърво. Осеяна със старчески петна. — Това може да се окаже последната обиколка на бойното поле. — Известно време мълча. Кокалест пръст ме бодна в гърдите. — Ще бъде неистово болезнено, но ти предлагам да изрежа гангрената.

— Ти или Господ?

Той се усмихна и устните му се разтегнаха. Очите му се насълзиха.

— Ти си добър католик.

Избърса лицето си с бяла кърпичка. Минаха няколко секунди.

— Стеди... — погледнах го в очите. Поклатих глава.

Пак ме бодна в гърдите с изкривения от артрит пръст.

— Покрай цялото това тичане напред-назад, какво спечели?

— Свобода.

Той поклати глава.

— Хората в ада се радват на повече свобода от теб. — Пое си дълбоко въздух и бузите му се залепиха за зъбите. Кимна отново.

Седяхме цял час. Нито един от нас не заговори. Той издишаше, аз вдишвах. Не беше нужно Стеди да говори, за да ме посъветва. Концертът на живота му гърмеше толкова красноречиво, че не бих го чул, дори и да отвори уста. В далечината се мержелееше лодка за лов на скариди.

Той изпъна гръб, притисна пръст към устните си, след това се изправи и кръвта се оттече от лицето му. Изглеждаше така, сякаш някой бе забил железен кол в гръбнака му. Каквото и да го тревожеше,

откакто пристигнах, то едва сега изплува на повърхността. Той беше свързал късчетата. Нещо беше прищракало. Изправи се. Зашепна високо:

— Когато слънцето залезе и... — В гласа му долових настойчивост. — Трябва да те помоля за една услуга.

— Само кажи.

Той погледна към мястото между дърветата и изви и двете си вежди.

— Каквото искаш друго, само не и това.

— Ще ти обясня, докато караш. — Слънцето залязваше. Настъпваше сумрак. — Може и да сме закъснели прекалено много.

Тъкмо обмислях положението, когато той вдигна пръст и ме прекъсна. Гласът му прозвуча строго.

— Длъжник си ми.

Прехапах устни.

— Знам и... след това сме квит, нали?

Той поклати глава. По челото му избиха капчици пот.

— Далече си от истината. — Ускори крачка. — Не разполагаме с много време. — Завихме зад един ъгъл.

— Къде отиваме?

— „Скай Севън“.

Спрях.

— Говориш за комплекса, скрит зад високи стени, където всяка твоя крачка се заснема от охранителни камери, онзи, дето се пази от бивши военноморски тюлени, нали?

Той кимна и закрачи още по-бързо.

— И как точно възнамеряваш да влезеш? Те защитават много ревниво мултимилionерите, които живеят там.

Той извади два ключа и те издрънчаха.

— Откъде си ги взел?

Отговор не последва.

Скръстих ръце.

— Ами кодът на вратата?

Докосна чело с показалец.

— Нали не забравяш, че охраната е въоръжена и няма да се поколебае да стреля?

Той блъсна отворена врата.

— И преди са стреляли по мен.

— Да, но не и по мен.

Той махна с ръка.

— Ще свикнеш. Освен това... — погледна през рамо. Подсмихна се едва забележимо. — Всъщност какво ти пука? Ти вече си мъртъв.

Кимнах и заговорих на себе си:

— Някой трябва да го каже на сърцето ми.

[1] Steady на английски означава непоклатим, устойчив. — Б.пр.

↑

ТРЕТА ГЛАВА

Стеди заговори още преди да сме излезли от паркинга на църквата.

— Това, което ще ти разкажа, не е нарушаване на тайната на изповедта. Не споделям нищо, което не би прочел в клюкарските колонки, в нашумелите списания или... — той поклати глава — в някоя измислена биография. Изписани са топове хартия и почти нищо не е истина.

Познавах го добре и бях наясно, че с тези думи ме подготвя за онова, което възнамерява да ми разкаже, но също така подчертаваше, че то е важно за него.

Тиктакането на мигача прекъсна тишината. Стеди присви очи и се загледа към края на шосето, с което показва, че историята му ще продължи през целия път. Най-сетне се отпусна назад и кръстоса крака. Начинът, по който започна, бе доказателство, че е мислил по въпроса.

— Тя е единствена и неповторима. Една на милион. Стандартът, по който преценяват другите. От Ани и Дороти до Жулиета и кралицата, тя е изиграла всички. На сцената е играла пред монарси, държавни глави, а на екрана са я гледали десетки милиони. Всички са падали в краката ѝ, удивени, трогнати, така са притаявали дъх, че карфица да падне, ще се чуе, носели са се гръмки овации. Виждал съм жени да плачат. Зрели мъже да ридаят. Деца да се смеят. Виждал съм как превръща циници във вярващи. Когато приключи, просто навива кордата към себе си, виждал съм как всички скачат на крака. Искат следващата роля, и следващата, и следващата. — Той кимна. — И тя, макар да знаеше, че си вреди, се подчиняваше... Продажбите са безпрецедентни. Тя притежава големия екран. Първата жена с хонорар от двайсет и пет милиона долара. Студиата се редят на опашка, за да ѝ ги платят, филмите носят огромни приходи, но голямата ѝ любов е Бродуей. Билетите на първите редове обикновено се продават за по петстотин долара. Местата в ложите стигат до хиляда и петстотин. Зад кулисите — две хиляди и петстотин. Спекулантите с билети искат

двойно повече, откакто тя спечели третата награда „Тони“. Вече десет години е напълно нормално всички представления с нейно участие да се разпродават до последното място. Дори критиците пишат суперлативи. Използват определения като „не е от този свят“, „ангелско“ и „извън човешките възможности“.

Той замълча. Замисли се.

— Славата ѝ донесе къщи, коли, блясък, едно от петте най-скъпи жилища, обслужващ персонал, личен треньор, световноизвестен готвач, козметични компании, които я ухажват, двайсет и четири часа насочени към нея прожектори, никакъв шанс за анонимност, пиедестал и неин личен свещеник. — Стеди изви и двете си вежди и лекичко се поклони. — Светът се разгърна от червения килим и ѝ поднесе всичко, което предлагаше... включително самота, при това на сребърен поднос.

Неколцина мъже се опитваха да насмогнат на темпото ѝ. Заострени брадички. Изваяни мускули. Набола брада. — Той докосна ухото си. — Един-единствен дискретен диамант на ухото. Може би с шапка, килната настрани. Нова татуировка, която да отговаря на чувствата им. Хедж фонд, звукозаписна компания или модна линия и дизайнерски парфюм.

Тя се раздаваше за всеки от тях. Инвестираше без задръжки. И себе си, и парите си, и възможностите си. Те се опитваха стоически да издържат. Проявяваха решителност. Непрекъснато напиреха. Вземаха всичко и не даваха почти нищо. Истината бе, че нямаха какво толкова да дадат.

Всеки от тях бе като едва крепяща се пирамида от карти. Всеки имаше все същите нужди. Да го видят, да го разпознават като мъжа, който я е покори и завладял. Тя беше истински трофей. Те щяха да се наслаждават на блясъка, но онова, което възприемаха като свой личен прожектор на славата, не беше нещо повече от слаба отразена светлина.

Той поклати глава.

— Те дори не знаеха как да я опазят. Оставаха за известно време. Спяха в леглото ѝ. Хвалеха се със секса. Ходеха по партита. Усмиваха се за списанията. Приемаха парите ѝ, шофираха скъпите ѝ автомобили, летяха в първа класа, настояваха за по-добри услуги и още повече шампанско. Като че ли на някого му пукаше за тях.

Последно поклащане на главата.

— Никой не се интересуваше от тях.

Погледна ме с ъгълчето на окото си.

— Ти забелязал ли си, че прожекторът осветява с един прецизно насочен лъч? Той не залива с разпиляна светлина. Те бяха и винаги ще си останат малко повече от бележки под чертата и пълнеж за клюкарските хроники — така и не успяха да излязат от сянката ѝ. Не им отне дълго да се откажат. Не издържаха, затова се стягаха. Ставаха студени. Дръпнати.

И така един след друг се разкарваха. Изчезваха от сцената. Оставяха я да се оправя както знае с по-голямата част от багажа им. Прощалните им думи бяха огнени стрели. Особено онези, които плюеха пред вестниците и в дискусийните предавания. Тя си въобразяваше, че високомерието ще ѝ послужи за защита, може би дори ще ги спре. Думите им бяха като сребърни куршуми. Като шрапнели.

Не се случи изведнъж. Докато беше на двайсет, тя се оказа с нова фамилия, ала необвързана. Оказа се старомодна и това я изненада. Открай време вярваше в „докато смъртта ви раздели“. Смъртта обаче нямаше нищо общо с нейните раздели. Освен ако не прилича на блондинка метър и осемдесет и осем, напомпана със силикон, която работи във Вегас. След още няколко години се появи второ фамилно име, тя отново се оказа сама, поклащайки невярващо глава. Няма да споменавам двата спонтанни аборта в цялата тази патаклама. Лекарите казаха, че било заради натоварената ѝ програма. Казаха, че имала нужда от почивка. Трябвало да забави темпото. Да подиша планински въздух.

Тя обаче не беше сигурна, че това е разрешението. Не бях сигурен и аз.

Гледката от върха на света е безкрайна. Ширнала се е вечността. Но и обратното е вярно. Онези под теб — а това са всички хора — виждат всяко твое движение. Водиш живот под микроскоп. Всички те обичат, никой не те познава.

И после, преди около десетина години, поради причини, които не разбирам, нещата се промениха — стана по-зле. Тя така и не разкри пред мен причината, а може би причините, но каквито и да бяха те, знам, че все още я боли. Не е спирало да я боли.

Тя е доста упорита, така че известно време издържа, но след това взе да отслабва, започна да пие хапчета и от време на време се виждаше с мен. Представления с напълно разпродадени билети се отменяха. Екипът ѝ от пиар агенти се намеси. „Тя има нужда от почивка. Програмата ѝ е малко претоварена.“

Потърси клиника. Оазис в пустинята. На портата пишеше „Спа център“, но всички вътре знаеха истината. Нейните хора се опитаха да пазят тайна. Седмици по-късно тя се върна на сцената освежена, изчистена, гласът ѝ, присъствието ѝ, играта ѝ — по-въздействащи от когато и да било.

Димната завеса не издържа дълго.

Преди няколко месеца, броени дни след началото на снимките на новия ѝ филм, един от продуцентите я заварил объркана, говорела завалено, свита в задната част на буса си за един милион долара. Екипът ѝ веднага се намесил. Съобщиха, че става въпрос за „сгрешени етикети на лекарствата“. Бързо връщане към старото пристрастяване. Нова терапия. Този път по-дълга и по-скъпа. По-трудна за прикриване. Също като белега на китката. Продуцентът прояви разбиране, дори се извини, въпреки това си намери друга звезда. Млада, изгряваща. Екипът на нашата звезда заведе дело срещу производителя на лекарството. Последва ново прессъобщение: „За съжаление тя е жертва на небрежност. Нейните адвокати ще се справят с този проблем. Сега се възстановява. Чете сценарии, фокусира се над важните неща“. Пластичен хирург се погрижи за „злополуката“ на китката.

Не беше нужно да си гений, за да разбереш, че Стеди разказва история, която е преживял. Беше инвестирал в нея. Гласът му ми подсказа, че на моменти се наслаждава на спомена, но му е мъчно при други. Разказът му донесе колкото задоволство, толкова и болка. Той продължи:

— Отново у дома. Ваканция, от която много се нуждаеше. Помогнах ѝ да си намери вила с изглед към океана в Маями... — Отново посочи през прозореца. — С голяма градина, ограда от черупков варовик, три метра и шейсет, с шипове и повече охранителни камери, отколкото тя можеше да преброи. Настъпиха свободни месеци. Тя отново си припомни какво е нормален живот. Без светлината на прожекторите. Почти никакви заглавия. Мигове на анонимност.

Скриваше лицето си с шал, слагаше слънчеви очила и идваше да ме види по няколко пъти в седмицата.

Отново беше чиста, хората ѝ се намесиха. Онези, които се грижеха за нея почувстваха, че времето е настъпило. Подеха офанзива. Време беше да разкажат нейната версия. „Контролирай новините, вместо да страдаш от написаното.“ Решиха, че начинът да се справят, е като публикуват биографията ѝ. Аз бях против, усещах, че я притискат твърде рано, че тя е все още крехка, но клюката вече бе изтекла в пресата. В Ню Йорк бяха готови за действие. Проведе се търг. Предложиха ѝ седемцифрен аванс. Започнаха интервюта с автори. Запознах я с писател. Казаха ѝ, че може да му има доверие. Аз настоявах, че не може, но тя не умее да преценява мъжете. Както и да е, той я слушаше замислено, убеди я, че е различен, проявяваше състрадание и не спираше да ѝ налива вино. И така, тя се съгласи и започна да му разказва „историята“ си от началото. Когато той реши, че е чул достатъчно, прехвърли на хартия записите и се изнесе от града. Взе историята със себе си. Гледната точка на вътрешен човек. Продаде я на онзи, който предложи най-висока сума. Изкара милиони. Той определяше правилата. Появи се във всички вечерни предавания. По всички канали. Книгата се казваше „Ледената кралица“ и в момента е бестселър на „Ню Йорк Таймс“.

Тъй като е упорита, с непоклатима воля и защото — поне според мен — не би позволила да бъде изиграна от лъжец с химикалка, тя прие да участва в театрален спектакъл с думите: „Това е ролята, която съм родена да изиграя“. Пиарите работеха като луди. Дългоочаквано триумфално завръщане. — Стеди поклати глава при спомена. — Тя може да заблуди безименните маси, които хвърлят цветя, редят похвали и се къннат във вечна любов, може да успокои обкръжението си, но не и мен. Книгата ѝ навреди повече, отколкото показва. Тя бе пукнатина в язовирната ѝ стена. Казах им го, но те обичат твърде много парите, които тя им носи, и властта, която им осигурява.

Когато зрителите седнат и оркестърът започне да настройва инструментите, кордата, която вдига завесата, е опъната, прожекторите насочени, тя излиза на сцената и гръмват овации. Триумфално завръщане. Само че това не беше достатъчно. Когато всички се успокоиха, музиката зазвуча, стана по-силна и публиката потръпна. — Гласът му омекна. — Знам. Бях там.

Тя се огледа, прецени живота си и откри, че ѝ липсва много. Не отвори уста. Нямаше и звук. Не пророни и дума.

Коляното ѝ се подгъна. В очите ѝ се появи несигурност. Погледна ме, после се стегна, обърна се и безмълвно се отдръпна от светлината на прожектора. След малко се появи непознат. „Дами и господа, извинете ни. Звездата ни не се чувства добре.“

Тя беше болна, наистина беше болна.

Открих я в банята на апартамента ѝ с празно шише хапчета. Обадох се на 911 и я прегръщах, докато дишането ѝ ставаше все по-плитко. Тъкмо бях започнал да ѝ правя изкуствено дишане, когато пристигнаха парамедиците. Изнесоха я на носилка през фоайето на хотела. Беше гола под чаршафа. Имаше кислородна маска, един лекар зареждаше дефибрилатор. Белите подложки с електродите се задържаха във въздуха. — Лицето на Седи бе напрегнато. Той вече не разказваше, преживяваше отново. Гласът му потрепери. — Между двойните врати към улицата и тълпата, която се беше събрала, парамедиците извикаха „Отдръпнете се!“ и тялото ѝ подскочи.

Седи поклати глава и на светлината на приближаващите фарове забелязах сълзи в очите му.

— Нито един пластичен хирург няма да успее да скрие това. Останах с нея онази вечер. Когато към три след полунощ излязох в коридора, за да си взема кафе и да се поразтъпча, папараците платили на една от сестрите. Не знам колко снимки са направили, но от онова, което видях, бяха много.

На следващата сутрин го видях в очите ѝ. Тя беше празна. Съвършено празна. Съвършена. — Той протегна крака. — Слязох на долен етаж, за да купя антиацид и на будката за вестници едно от заглавията гласеше: „Последните удари на разбито веднъж, а след това още веднъж сърце“. — Той се изсмя насила. — Поне веднъж бяха схванали правилно. — Изчака думите му да окажат замисленото въздействие. После с решителност, каквато рядко бях виждал, продължи. — Това се случи преди три седмици.

Зачаках и оставих болката му да намалее.

— Ти откъде знаеш всичко това?

— Запознах се с нея, когато беше още хлапе. Все още не я бяха открили. Познавах собственика на театъра наблизо и ѝ уредих прослушване. Преди двайсет години.

Знаех отговора и все пак зададох въпроса:

— Виновен ли се чувстваш?

Последва дълго мълчание. Той зашепна:

— Да, въпреки че... — Погледна ме. — Реалист съм по отношение на способността си да контролирам действията на другите.

— „Тя“ има ли си име?

Стеди изчака, след това назова името колкото с възхищение, толкова и с неудобство.

— Кейти Куин.

Замълча. „Скай Севън“ се извисяваше над нас.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Маями е нещо като Ню Йорк Сити на Юга в съчетание с Куба на Севера. Това създава интересна смес от култури. Също и великолепна храна. Нощният живот е истински рай за младите и има толкова много клубове, че можеш да си избереш по един за всяка вечер от месеца. За богатите партитата във вили от по хиляда и четиристотин квадрата до водата са нещо напълно естествено. Яхтите са средно по двацет и три метра дълги, а има и по трийсет и шест-седем, дори повече. Щом попаднеш в това общество, опитите да се задържиш в него се превръщат в тежък труд. А за някои в огромен риск.

В Южна Флорида по-голямата част от живота се върти около водата. Почти всички имат по една или две лодки и по два джета. Празните ремаркета са обичайната украса за дворовете, а в много случаи лодката на човека струва повече от автомобила му. През уикендите въпросът е не какво ще правиш, а къде ще плаваш.

„Скай Севън“ е небостъргач на брега, където „вилите“ започват от „не можете да си я позволите“ и стигат чак до „дори не си помисляйте“. Високи огради, яки порти, патрулира екип от бивши военни в костюми и със слушалки, които след пенсионирането са открили, че не им се отразява никак добре да дундуркат ултрабогатите.

На една пресечка от комплекса Стеди пое волана и ми нареди да се сниша на задната седалка. Така щях да се скрия. Не възразих. Спряхме до портата и мъж с изсечени черти и късо подстригана коса пристъпи към прозореца на шофьора. През дърветата Кий Бискейн блестеше. На тесния обществен паркинг по улицата отляво се бяха скупчили папараци. Камери върху триподи бяха насочени напред. Един репортер беше осветен и говореше към камерата, а „Скай Севън“ служеше за фон. Възможността Кейти Куин да е в сградата ги бе подлудила.

Охранителят включи фенерче и кимна.

— Весела Коледа, отче. — Натисна бутон на стената и портата се вдигна, той ни махна да влезем, после вдигна ръка в импровизиран поздрав.

Стеди протегна ръка, докосна четирите въображаеми ъгъла на кръста, благослови човека, който веднага се прекръсти, и се съсредоточи в шофирането. Минахме съвсем бавно и светлините откъм къщичката на охранителите осветиха колата.

— Познават те — прошепнах аз.

Той сви рамене.

— Понякога правя и домашни посещения.

— Искаш да кажеш, че си дошъл чак тук, за да чуеш изповедта ѝ ли?

След като минахме през портата, той се обърна назад. Лицето му беше строго.

— Аз отнасям носилката до ранените.

— Ами аз?

— Ти не си осакатен.

— А какъв съм?

Той погледна назад към нетърпеливата тълпа от другата страна на улицата.

— Инат.

Пристанището беше пълно с огромни яхти, по които не се мяркаха собственици. Мачтите на много от лодките бяха превърнати в искрящи елхи от по петнайсет метра. На сателитните чинии на повечето от тях бяха закачени единични звезди с големината на човек. От някои яхти се носеше музика, а на хеликоптерната площадка на една от неприлично големите бе монтиран елен с шейна и Дядо Коледа в естествен ръст. Странно, че беше толкова осветено, а не се виждаше жив човек.

Стеди протегна ръка и уточни, че яхтата е нейна.

— От онези бързи и маневрени чудесии. — Щракна с пръсти. — Името беше нещо запомнящо се.

Вкара автомобила в гаража и паркира близо до асансьора. Черният ѝ рейндж ровър със затъмнени стъкла беше на определеното за нея паркомясто. Беше отключен, празен. Стеди пипна предния капак.

— Двигателят е все още топъл.

Качихме се в асансьора и вратата се затвори.

— Кой етаж? — попитах аз.

Стеди извади ключа си и кимна.

— Последният.

Указателят посочваше, че там има пет апартамента.

— Коя?

— Всичките.

— Тя да не би да притежава целия етаж?

Той кимна и се вторачи в дигиталните цифри, които прескачаха на дисплея на стената.

Качихме се в пълно мълчание. Когато асансьорът се отвори отново, огромна черна дървена врата се изпречи на пътя ни. Дебела врата на замък. Сигурно беше поне три и петдесет висока, а дръжката сигурно тежеше десет килограма.

Влязохме. Стеди напред, аз след него. Порив на вятъра прошумоля през вратата, докато влизахме, и аз предположих, че някъде е отворена още една врата. Той се послуша, след това замърмори под носа си.

— Лошо.

— Кое е лошо?

— Тя обича да... — Той махна с ръка, докато се опитваше да намери правилната дума. — Да ѝ се обръща внимание. Обикновено тук е пълно с народ, все хора, които чакат да ѝ слугуват. И всички са лепнали по един мобилен телефон на ухото си.

Просторното помещение беше празно. Цареше призрачна тишина.

В кухнята светеше лампа. На масата открихме плик с посвещение „За онзи, който намери това писмо“. Стеди посегна, сложи си очилата за четене и се наведе. Когато приключи, го остави, сгъна очилата си и се замисли. Ослуша се.

Тук беше невероятно широко. Поне хиляда квадрата, дори повече. Подът беше твърд, лъскав. Или мрамор, или плочки. Видях мебели и пиано на далечната стена, цялата стъклена, от която се разкриваше дискретна гледка към западната част на Маями и неосветените блатисти местности. Никога досега не бях виждал подобно нещо.

Плъзгащата се врата беше отворена. Източната част на „Скай Севън“ блестеше в бяло, блещукаше от прожекторите на папараците и медийните екипи, а западната беше съвършено тъмна. Всичко, което се случеше от източната страна, щеше веднага да стане публично

достояние благодарение на интернет и щеше да плъзне по цял свят за секунди. Каквото и да се случеше от западната страна, нямаше да стане ясно до съмване. Дори по-късно.

Тюлено перде потрепваше пред отворената плъзгаща се стъклена врата, която водеше към веранда с изглед на запад, сега потънала в сенки и мрак. Стеди ме погледна и отново се обърна към вратата.

Минахме през трите стаи между нас и вратата, като заобикаляхме мебелите. Приближихме бавно. Някой говореше тихо от другата страна. Гласът ѝ трепереше.

Гола жена беше застанала на перилата. Едва се крепеше. Около врата ѝ беше завързано въже. То се спускаше по гръбнака, увито около лявата ѝ ръка, и свършваше навито на спирала под нея. В дясната си ръка стискаше броеница. Почти бях прекрачил вратата, когато жената спря да мърмори. Ръцете ѝ престанаха да се движат. Разстоянието беше прекалено голямо. Нямаше да успея да стигна до нея навреме. Без да каже и дума, без дори да хлъцне, тя пристъпи напред. След това изчезна от погледа ми.

Перата падат с повече шум.

Стиснах въжето. То се усука около мен като анаконда, затегна се на китката ми и ме притисна към парапета, заплаши да изтръгне ръката ми от рамото. В същия миг Стеди стисна края му с две ръце и ми даде достатъчно възможност да се освободя. Когато го пусна, въжето се изхлузи още три метра и ожули дланите ми.

Проснах се по гръб на пода и запънах с крака, подпрях се от вътрешната страна на перилата. Ако не го бях сторил, тя щеше да ме повлече. Мярнах бързо движение, пръстите ѝ стиснаха въжето. От кръвта по дланите ми то стана хлъзгаво. Стеди пристъпи напред, стисна го и двамата започнахме да прихващаме един след друг, за да я вдигнем обратно.

Колкото повече приближаваше, толкова по-ясно виждах как рита и се гърчи. Имах чувството, че ще успеем да я вдигнем до парапета, макар да не бях сигурен как ще я прехвърлим обратно. Единият от нас трябваше да държи въжето, докато другият я вдигаше. Не бях сигурен дали Стеди ще може да се справи.

Грешах.

Доближихме я достатъчно. Стегнах се, кимнах и Стеди се изправи. Успях да видя ръцете ѝ между перилата — и двете стискаха

въжето над главата, така че да отнемат част от тежестта на тялото от врата. В изражението ѝ се четеше паника — животът ѝ се изплъзваше. Или ѝ беше отнет. Очите ѝ бяха ококорени. Не издаде и звук.

Стеди се облегна напред, стисна я с изкривените си от артрит ръце и я изтегли, почерпил от резервоар със сили, каквито не бях и предполагал, че притежава. Въжето се отпусна и тя тупна глухо върху краката му. Той я прегърна, а аз пъхнах пръсти под възела и разхлабих въжето. Никога не съм бил женен, никога не съм имал деца, никога не съм присъствал на раждане, но са ми казвали, че първият дъх е ясно доловим и не можеш да го сбъркаш с нищо друго. Звукът, когато тя си пое въздух, ми каза, че отново е жива.

Покрита бе с намотки от въжето, с моята кръв и пот, вероятно и със своята урина и аз реших, че не го прави, за да привлече реклама. Не търсеше внимание. Не и когато скочи. Няма да коментирам мотивите ѝ, но тя очевидно възнамеряваше да умре сама, да свърши завинаги със себе си, без уговорки и преструвки, а светът щеше да говори дълго за този край.

В продължение на няколко минути тримата останахме да лежим изтощени на балкона. Аз погледнах ръцете си. Пареха. В известен смисъл тя имаше късмет, че въжето се изплъзна. Ако бях успял да го стисна силно, то, заедно с теглото ѝ, щеше да ѝ прекърши врата. Сега обаче се бе затягало постепенно, така че ни остави време и възможност да я изтеглим.

Скоро се чуха риданията. Стеди седна, гушна главата ѝ и загърна тялото ѝ с расото си. Аз се отпуснах и останах да гледам звездите над нас. Опитах да се изправа, но краката ми трепереха толкова силно, че се отказах.

Исках да се махна оттук, преди някой да ни намери. Преди да ни обвинят. Стеди седеше напълно спокойно. Не трепваше. Тя се сви като зародиш в скута му, докато той шепнеше нещо в ухото ѝ.

Кръглият белег около врата ѝ нямаше да изчезне скоро. Беше си истинска татуировка без мастило. Също като раните по ръцете ми. Отидох до мивката в кухнята, пуснах студената вода върху разранената плът на дланите си, след това отнесох мокра кърпа на Стеди. Той попи врата ѝ. Успокои кожата.

Тя лежеше и хлипаше. Трепереше неудържимо. Пред мен не беше жената, която озаряваше големия екран, която вървеше по

червения килим и красеше корицата на „Вог“, „Пийпъл“ или някой таблоид, а разбито човешко същество, стигнало дъното. Смъкнах се покрай стената и седнах тихо, убеден в нещо, което отдавна подозирах, но в което не бях сигурен. Мъжете и жените не са създадени за обожание, физически не сме способни да издържим товара. Животът под светлините на прожекторите, на пиедестала, на върха на света е самотен, изолиран, живот на отчуждение и съсипия.

— Да позвъним ли на някого? — прошепнах.

Той погледна белега на китката ѝ и сълзящото протрито място на врата ѝ. Поклати глава. Взя се през прозореца към светлините на дока.

— Трябва да я изведем оттук, преди акулите долу да надушат нещо. Да я заведем на място, където да ѝ осигурим няколко дена в пълна анонимност. Да ѝ осигурим спокойствие — кимна той. Изглежда беше взел решение още преди да дойдем. — У вас.

— У нас ли? Защо пък у нас? Ти я заведи у вас. Заведи я на хотел. Аз изчезвам, преди някой да ме обвини...

— Защото никой няма да я намери у вас, а в момента тя има нужда точно от това. И защото...

Стеди рядко беше искал нещо от мен.

— Защото какво?

— Защото на теб не ти пука коя е и няма да се възползваш от нея.

Нямаше начин да се измъкна от тази работа. Отпуснах глава на стената.

— Дали пък да не я попитаме?

Стеди приглади назад косата, полепнала по лицето ѝ, зашепна, а тя притисна ръка към сърцето си и кимна.

Той посочи към кухнята.

— Ключовете за яхтата висят на един панел в килера. Товарният асансьор ще те остави в задната част на сградата. На долното ниво на паркинга. В далечния ъгъл има изход. Можеш да се измъкнеш в тъмното и да избегнеш тълпата. Ние идваме след няколко минути. И още нещо... — между очите му се появи бръчка — не позволявай никой да те види.

Прииска ми се да го попитам откъде знае всичко това, но прецених, че не му е сега времето. Оказах се прав, защото без каквото и да било предупреждение тя се обърна, вдигна глава и оповръща

балкона. Той ми махна с ръка да тръгвам, сякаш искаше да я защити от нов срам.

На слизване огледах лъскавия асансьор. Не се появи нито един охранител. Хората тук много държаха на уединението си. Долу се измъкнах от гаража за товарни автомобили, заобиколих до доковете, които се намираха в самия край на задънена алея, където нищо не се чуваше. Тълпата журналисти и оператори бе започнала да се налива с егног и веселието растеше. Сочеха най-горния етаж и обсъждаха на висок глас несправедливостите, сполетели богатите, но поне нямаха представа какво се бе разиграло при тъмната западна страна. Нямах желание да им казвам, така че се отправих към задната страна. Яхта над дванайсет метра за може би повече от четвърт милион долара, беше изкарана на сух док. Дори извън водата изглеждаше бърза. Името отзад гласеше „Ледената кралица“.

Значи щяхме да пътуваме към вкъщи по дългия път, а това предполагаше, че никой няма да разбере. Да се качиш в тази лодка по това време на нощта и да потеглиш без светлини, бе като да изчезнеш от лицето на земята. След онова, на което бях станал свидетел, идеята не беше никак лоша. Това обаче изобщо не беше мой проблем — поне така си мислех.

Излязох от асансьора, включих двигателя, след това и витлата, докато се запознавах с контролното табло, което беше сякаш на изстребител, а не на скъпа моторна яхта.

Натиснах стартовия бутон и трите мотора изреваха, а после зажужаха тихо, точно както звучат хиляда и петстотин конски сили. Няколко минути по-късно Стеди се показва на дока заедно с едва пристъпваща, нестабилна фигура, загърната в наметка, стиснала здраво ръката му. Жената беше облечена в дънки, с черна тениска с дълги ръкави. Двамата се качиха на яхтата. Тя слезе в каютата и затвори вратата след себе си.

— Угаси светлините и тръгвайте — прошепна Стеди.

Вдигнах рязко глава.

— Какво трябва да означава това „тръгвайте“?

— Момчето от охраната ме видя, когато влизах. Трябва да ме види и че си тръгвам. В противен случай може да ми се наложи да отговарям на въпроси, на които не мога да отговоря.

— Ама...

Той махна с ръка.

— Вземи ме от Спийър.

— Откъде?

Той се намръщи. Сякаш трябваше да знам за какво говори. Изви вежди.

— Пийт Хайнс Спийър.

Да, знаех мястото наистина.

Освободих въжето, минах през пристанището и излязох в пълния мрак на залива Бискейн — водеха ме навигационният екран и джипиесът. Нямах никаква представа какво да кажа, ако тя излезе от каютата, но за щастие, не ми се наложи да разбирам. Все още не.

Пресякохме залива Бискейн западно от аквариума, после завихме на запад, където тъмната сянка на националния парк „Бискейн“ се появи от дясната ни страна, последван от светлините на магистралата „Олд Дикси“ и моста „Кард Саунд“. Вратата на каютата така и не се отвори, тя не издаде никакъв звук — поне аз не чувах нищо над бръмченето на моторите. На моста „Кард Саунд“ се плаща такса при преминаване, той се извисява на двайсет метра над водата и свързва Флорида Сити с Норт Кий Ларго. Имам известен опит с моста и гледката отгоре, затова ми се стори странно да го гледам отдолу. Стори ми се по-висок, отколкото го помнех. Гранитният обелиск на мемориала, или Пийт Хайнс Спийър, се издигаше над дърветата от лявата ми страна. Малко след него се намираше докът, от който хората с лодки можеха да отидат до обелиска. Насочих носа на лодката към платформата, където загърната в бяло фигура пушеше лула. Стеди скочи напред изненадващо пъргаво и пхна ръка в моята.

Без да губя време, дадох на заден и поех към открито море. Бях наясно, че като съм без светлини, нарушавам почти всички закони за плаването нощем, но се съмнявах, че някой ще ни хване, а ако все пак ни хванеха, нямах намерение да оставам на борда. Форсирах двигателя и отскочихме напред. Нямахше вятър, морето беше като огледало, което означаваше, че деветдесет километра в час никога не са били толкова приятни. Чувствах се удобно зад предното стъкло, когато сръчках Стеди.

— Ти откъде знаеш толкова много за лодката?

— Тя дари разходка в благотворителна акция за нова зала в енорията. „Купете си разходка с лодка с кинозвезда при сто и

деветдесет километра в час“. Изкарахме доста пари. Успяхме да довършим залата. Тя ми позволи да ги придружавам.

Обърнах се към паркинга.

— Ами ванът?

— Ще изпратя човек да го прибере.

„Скай Севън“ на север все още изглеждаше осветен като Тадж Махал.

— Ами писмото?

— Оставих го.

Погледнах го. Не скрих изненадата си.

— Ако го бяхме изхвърлили, съдържанието нямаше да се промени, нито пък човекът, който го беше написал. На нея рано или късно ще ѝ се наложи да се справи с този проблем.

— Ами ако някой друг го намери преди това? Като например лешоядите отпред.

— Мислиш ли, че има някакво значение?

Рядко се съмнявах в Стеди.

— Ти сигурен ли си, че не си играеш на господ?

Той замълча. Сви рамене. Поклати глава само веднъж.

— Надявам се, че не. — Погледна към вратата на каютата. — Понякога обаче Господ се вмъква в нечия кожа.

* * *

Пресякохме канала на юг от фара при държавния парк „Бил Багс Кейп Флорида“ и тъй като приливът прииждаше, минахме направо през седемте останали самотни постройките на Стилтсвил — група къщи, които, ако може да се съди по името, са построени на подпори и са на около три метра над водата. По едно време тук имало повече от двайсет и пет вили, скупчени на юг от Кий Бискейн, но всеки ураган, който минавал, помитал по няколко. Открай време се възхищавах на Стилтсвил и на хората, които го бяха построили. Може би това говори достатъчно красноречиво за мен.

Излязохме в открити води и усетихме югозападен вятър, който галеше Атлантика. Поздравиха ни вълни от шейсет до деветдесет

сантиметра и ние се заклатушкахме плавно. Обърнах на юг-югозапад и скоро Кий Ларго остана от дясната ми страна.

Подминахме Исламорада и Лигнумвита Бейсин и навлязохме в залива Флорида. При Лонг Кий завих на северозапад, минах под източната магистрала и поех покрай южния край на залива Флорида към по-дълбоките му води. Без навигационната система нямаше да се оправя. Точ Браун^[1] може би щеше да се справи, но не и аз. Водите на залива Флорида са плитки и под водата се крият парчета варовик с размерите на буик. Картите за дълбочината са от особено значение. Правех огромни завои около камъните и гледах да се придържам към дълбоките води. Пътят ни се изви през дълбоките канали на Литъл Рабит и Карл Рос Кий към откритите води край Нортуест Кейп. Край Шарк Ривър водата стана по-дълбока, аз ускорих и се понесохме по водата с над сто и десет километра в час. Погледнах назад. Пенливата дияра оформяше издължено „у“. Усмихнах се. Току-що бях направил нещо, което не бях вършил досега — бях обиколил южния край на Флорида за около трийсет минути. На север от нас се виждаха реката от трева на Марджъри Стоунман Дъглас и първият от Десетте хиляди острова^[2]. Ако времето се запазеше тихо, ни оставаха сто четирийсет и пет километра и по-малко от два часа до дома. Пътуването нямаше да бъде по права линия, тъй като плитките води щяха да ни принудят да минем през канали, които бяха подходящи само за една лодка. Плаването през плитчините на Кийс е рисковано. На повърхността всичко изглежда еднакво, лъжлив и примамлив простор. Отдолу обаче се криеха опасности. Същото беше и с хората, които живееха тук.

Бях ловил риба много пъти в тези води и Стеди познаваше опасностите не по-зле от мен. Лодките на доста новаци обаче бяха потънали заради прекалената им самоувереност. На местните карти със ситен шрифт е изписано: „Познанията на местните са жизненоважни за успешната навигация“. Не откъсвах очи от екрана и дълбокомера.

Заради вятъра морето приличаше на черен чаршаф. Пред нас имаше по-дълбоки води и аз ускорих, нагласих уредите. Скоростта ни се качи от сто и шестнайсет на сто дваайсет и четири до сто трийсет и осем и най-сетне достигна сто четирийсет и три километра в час. Летяхме. Но на голямата тежка лодка се усещаше като петдесет. Не преувеличавам като казвам, че тя танцуваше по водата на залива.

Обърнах бейзболната си шапка наопаки и продължих в мълчание, спокойно. Стеди седеше от лявата ми страна и гледаше право напред. Расото му се вееше на вятъра. Беше стиснал устни. Между очите му се бяха събрали бръчки. Нямах представа дали това, което правеше — това, което двамата правехме — е правилно или не. Няма да се преструвам, че знам какво беше добро за горката жена, но мога да кажа следното — ако Господ се беше вмъкнал в нечия кожа, той много приличаше на Стеди.

[1] Известен в САЩ писател, актьор и създател на песни, прекарал по-голямата част от живота си в лов и риболов в района на залива Чъкълъски. — Б.ред. ↑

[2] Ten thousand Islands (англ.). — Б.ред. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Когато навлязохме в залива след река Шарк, подминахме няколко устия, включително Лостманс и Чатъм. Устието на Чатъм означаваше, че приближаваме. Приливът беше започнал, така че профучахме над тревистите плитчини край Чатъм Бенд, подминахме Дък Рок и заобиколихме откъм подветрената стена на Павилиън Кий. Преди години някой си беше построил къща на подпори с гръб към мангровите гори и изглед към залива. Страхотна гледка и разкошно място за риболов, но като се има предвид къде се намираше — на пътя на почти всички урагани, които минаваха оттук, тя се бе оказала негодна за живеене. По-късно беше превърната в риболовен лагер или нещо като фактория за хора като мен. Тъй като са останали едва дванайсет обрасли с ракообразни подпори, лагерьт не осигурява надежден подслон срещу ураганите, но ми дава подходящо място, на което да хвърля котва с плаващия си дом „Измислен живот“.

В три след полунощ излязох от вятъра, спрях двигателя и завързах бързата лодка към кърмата на моята. Жената бе дълбоко заспала, затова я вдигнах от леглото и я пренесох в моята каюта, където седнах тихо на леглото и затворих вратата. Тя така и не помръдна. Дали се правеше на дълбоко заспала, или не, не можех да кажа.

Стеди ме чакаше в камбуза и сви рамене, когато излязох. От години не бях контактувал с хора толкова отблизо — дойде ми в повече, затова се качих на палубата и си вързах там хамака. Нощите тук са истинско вълшебство. Можех да наблюдавам как совалки поемат по пътя си към небето, да следвам арките, които сателитите описваха, да се вирам към Марс, който се плъзгаше през черната мраморна врата в небесата.

* * *

Блатата на Флорида започват като река, която тече на юг от езерото Окичоби, широко деветдесет и седем километра и сто шейсет и един километра дълго. Реката тече през варовиковия шелф на залива Флорида в южния край на щата и минава през два парка: националния парк „Евърглейдс“ и националния резерват „Биг Сайпръс“. Общо заемат около 900 квадратни километра — най-голямата площ в Щатите, която не е прорязана от пътища. Техните очертания на картата са определени, но границите им са доста променливи, тъй като са начертани от вода, огън и хора. През дъждовния сезон се наводняват: от май до ноември, когато падат 142 литра на квадратен метър дъжд. През останалите месеци от декември до април следва суша. Най-известният говорител на блатата, Марджъри Сгоунман Дъглас, роди фразата „река от трева“. Семинолите са я наричали па-хей-оки или „тревиста вода“. Испанците пък са кръстили тези земи Езерото на свещения дух. Тук се редуват блата с кипариси, мангрови горички, широколистни дървета и скалисти местности с иглолистни. Някои казват, че това са най-примитивните земи, останали в южните щати. Може и така да е. Нямам представа как да ги сравня с други, затова ще премълча.

Живея в покрайнините на блатата — отвъд южния край на Флорида — в онази вълшебна мозайка от островчета, обрасли с мангрови дървета, наречени Десетте хиляди острова — плетеница или по-скоро паяжина от дървета и коренища, които растат от плитчините на шелфа сред тревата и дълбоките води на залива. Това място няма нито начало, нито край. Там корените на мангровите дървета пълзят през водата като преплетени пръсти и търсят безопасен захват до следващия ураган.

И островите, и равнините са твърде ниско разположени, за да може да се живее там, с изключение на четирийсетина малки хълма от черупки на стриди, вероятно останали след индианците калуса и текуеста. Те се издигат на около шейсет сантиметра до два метра над морското равнище и покриват около 60 хектара. Винаги съм близо до някоя от тях. Тук последно са живели семинолите — единствените индианци, които така и не са се подчинили на колонизаторите. Най-близкият град е Чъкълъски, на сто двайсет и девет километра западно от Маями, непосредствено до Тамайиами Трейл (магистрала 41).

Обърнете внимание: аз не казах, че живея „наблизо“. Просто това е най-близкото място на картата.

Тук захарната тръстика вирее сама. Има и гуава, и захарна ябълка^[1], и портокали, и лайм, и грейпфрут, и папая, и авокадо, и палмово сърце, наричано „блатно зеле“. Дърветата са чинари, огнено дърво и кокосови палми. Стридите наедряват на воля сред мангровите корени. Тук живеят мечки, сърни, лисици, миещи мечки, алигатори, бирмански питони и повече птици, отколкото някога съм виждал. Американският козодой, плаещата гургулица, бухалите, пуйките, рибоядите и орлите са много и често се срещат.

Тъй като тук има предостатъчно вода, аз живея на две лодки. Едната е домът ми. Другата е за удоволствие. Има и трета, но ще стигнем и до нея. Домът ми е петнайсетметров траулер, построен през 30-те години на XX век, който газди деветдесет сантиметра. Има си два двигателя, побира 1900 литра бензин, 1500 литра вода и 757 литра пропан. Ако пестя, мога да си стоя тук месеци наред. Преди около девет години шофирах на север по източната магистрала Ю Ес 1 и видях траулера, полегнал на една страна, оставен на стихииите. Гниеше сред пасище за крави на километри от водата и мириса на сол. Имаше красиви линии на корпуса, боята му беше олющена, виждаше се пожълтялата ватерлиния, която издаваше, че е плавал в тихи води, вероятно е акостирал по чужди брегове, може би тропически дестинации. Платих на фермера петстотин долара и го изтеглих до един склад, прекарах една година, отделих пет хиляди часа и пролях реки от пот, докато го превърна в бледо подобие на онова, което е бил навремето. Вътре бях открил албум със снимки и капитански дневник, увити в намаслени парцали.

Когато е бил в зенита си, „Блу Сий“ е пътувал от Кий Уест до Куба, преследвал е марлини и едра херинга, возел е туристи. Дневникът и приложените схеми подробно разказваха историята на мъжете и жените, които са били на него и кога, колко и каква риба са ловили и с каква стръв. През 1943 година траулерът е бил изтеглен и използван от флота, за да следи за подводници край брега на Флорида. След войната отново се върнал на гражданска служба, но този път возел височайши клиенти. Трима от най-известните били Айзенхауер, Хемингуей и Зейн Грей.

Нямам представа какво се е случило с капитана, нито пък как траулърът му се е озовал на пасище, където осигуряваше сянка за стадо крави от Флорида и за гърмящите змии, но последното вписване в дневника гласи: „3 ноември 1969. Десен двигател не работи. Ляв всеки момент ще угасне. Залезът е зад мен. Преходът беше адски тежък. Ако ми стискаше, щях да погребя и двама ни в морето, където ни е мястото. Жалко, защото това корито може да разкаже страхотни истории“. Фермерът каза, че траулърът бил на полето през седемдесет и първа, когато купил фермата, и не знаел нито как се е озовал там, нито кой е бил собственикът му. В чест на капитана, като знаех, че траулърът може да разкаже какво ли не, аз го преименувах на „Измислен живот“. Реших, че новото име би му харесало.

Втората ми лодка е мястото, на което прекарвам повече дни. Тя е седемметрова „Патфайндър“, наречена „Джоди“, защото това име има огромно значение за мен. Ако не обичате да ловите риба, значи е много малко вероятно да харесате лодката — тя е по дизайн на риболовци и е предназначена за риболовци. Вече е добре разработена. Ловил съм риба с нея от Южен Тексас до Луизиана, Кий Уест и Бахамите, в протока Матанзас чак до Сий Айлънд и Чарлстън. През повечето време обаче сме между островчетата на Флорида и затова рядко се намирам на повече от два-три часа път от Маями. Правя го заради миграцията. Ако херингата се скупчи в Матанзас или във водите край Сий Айлънд, то ние също отиваме там.

Преследването на рибата по този начин означава, че рядко се застоявам на едно място за повече от седмица. Винаги има повече риба за ловене и по-добро място, на което да се отиде. С течение на годините съм уловил десетки хиляди риби и съм се научил, че ако рибата не кълве, или не ѝ давам подходящата стръв, или не хвърлям на подходящото място. Истината е, че рибата винаги кълве. Риболовецът е онзи, който греша, не рибата.

На някои това може да се стори странно, но на мен ми е приятно да живея на лодка. Не ми се налага да кося трева, не плащам данъци върху собствеността, нямам последен известен адрес, защото той се променя на всеки няколко дена. Като продавам това, което не изяждам, с помощта на капаните ми за раци и дребните поръчки, които ми дава Стеди в църквата, както и поправките на лодки за пари в Чъкълъски, успявам да свържа двата края.

Изгревът ме завари буден. Единият ми крак висеше и се полюшваше лекичко. На гърдите ми лежеше отворена книга. Лодката ми беше пълна с книги. Имах хиляди. Бяха натрупани като цепеници. Редовно посещавам книжарниците втора ръка. Но пък нямам телевизор, не чета вестници, не съм абониран за списания, не слушам и радио и през последните десет години съм водил смислен разговор с един-единствен човек. Не мислете, че нямам приятели — стотици са. Всички до един са скрити между страниците на книгите.

Погали ме порив на вятъра. Не беше хладен, но не беше и топъл. Слязох от хамака и се протегнах, погледнах към равнините и първите слънчеви лъчи, докато един от десетте милиарда комара, пръснати из блатата, жужеше на ухото ми. Преди размахвах ръце, за да ги перна. Сега обаче те кацат, смучат, засищат се и отлитат.

Обух си чехлите и сложих черните си очила на врата. Много е зле, когато не можеш да виждаш във водата. Очилата ти помагат. Реших, че Стеди е гладен, затова грабнах мрежата и проверих за дупки. Отне ми шест месеца, докато направя това чудо, затова я поддържам много внимателно. Открих две прекъснати влакна и ги завързах внимателно. Скочих на „Джоди“ и се спуснах към бързото течение от подветрената страна на остров Боунфиш. Вятърът ми духаше в лицето и аз завъртях шапката си наопаки. Стиснал руля в едната ръка, дросела в другата, навсякъде вода като стъкло — това бе едно от любимите ми места — преди да... Предлага какви ли не възможности. Предлага безкрайно бъдеще. Зад теб... дълбока рана, която се лекува. Бързо забравено минало.

Спрях двигателя, тръгнах към кърмата, огледах повърхността и метнах мрежата. Повърхността закипя от дребни рибки — бях уловил закуската с едно хвърляне. Четири пъстърви се хранеха с най-дребните. Хвърлих две от тях обратно във водата.

От това спокойствие ме изтръгнаха дрънчащи тигани и трошене на чинии. Чух и крясъци на побесняла жена. Вързах „Джоди“, прехвърлих се на „Измислен живот“ и открих гостенката си да сътворява необратим хаос от вещите, които притежавах. Стеди се опитваше да набие разум в главата ѝ, да я накара да престане, да не

беснее, но ако можех да съдя по купчината счупени чинии в краката ѝ, думите му нямаха почти никакво въздействие. Тя държеше тиган в едната ръка, прекъсна многословното си недоволство от начина, по който се е озовала тук, и ме посочи с пръст, когато влязох.

— Този пък кой е?

Стеди заговори тихо:

— Този човек ти спаси живота и ни докара тук. — Той посочи в краката си. — Лодката е негова.

Тя, изглежда, разбра, но това разпали гнева ѝ още повече, защото ми се нахвърли с тигана.

— Защо? — попита. Тиганът ме перна по рамото и отскочи встрани, излетя през вратата на каютата и издрънча зад мен. Лицето ѝ беше зачервено, на дясното ѝ слепоочие пулсираше вена. Горната ѝ устна потреперваше. Тя се потеше. — Какво ме зяпаш? Какво искаш?

Беше към метър и шейсет. С характерни черти. Едри, кръгли, много изразителни очи. Тялото ѝ издаваше, че е оформено от аеробика, йога и пилатес. Джули Андрюс в съчетание с Одри Хепбърн, и за пикантен привкус добавки от младите София Лорен и Грейс Кели плюс малко от онова момиче в „Терминатор“, Линда Хамилтън, за повече дързост и решителност.

Погледнах Стеди тъкмо когато пластмасова чиния прелетя покрай главата ми, последвана от пълна бутилка вода. През последното десетилетие бях обмислял възможността да сложа полици на всички свободни места и да ги запълня с книги. Стар навик. Щом забеляза изобилието от книги, тя насочи вниманието си към тях. Дръпна издания с твърди корици — „Старецът и морето“ и „Граф Монте Кристо“. Пет пари не давах дали ще разхвърля тиганите, тенджерите и чиниите, които имах, или ще ги метне във водата, но тези книги бяха друга работа. Тя посегна назад и грабна двете едновременно. Постарах се да ги отклоня. Съборих ги на пода, вдигнах ги и ги пхнах под мишницата си. След това вдигнах ръце, за да я спра. Тя посягаше към „Клетниците“. Когато видя разранената, покрита с мехури разкъсана кожа на дланите ми, се спря. Изви вежда.

— Какво ти е на ръцете?

Отговори Стеди.

— Той се добра пръв до въжето.

Решителността ѝ се поразклати.

— Боли ли?

Кимнах.

Тя отново настръхна.

— Не съм те карала да ме спираш да не падна.

Стеди заговори по-високо:

— Да паднеш или да скочиш?

Тя го стрелна с поглед.

— Все тая. То е същото.

Посочи ни и двамата.

— Искам да се разкарам от тази лодка. Незабавно.

Бръкнах в джоба си и ѝ подадох ключовете от нейната яхта. Тя ги грабна и напрежението по лицето ѝ се стопи.

— Значи няма да ме задържиш тук.

Поклатих глава.

— Тогава какво искаш и защо съм тук?

Стеди продължи да обяснява:

— Преценихме, че така ще ти осигурим време и място, за да премислиш нещата. Да си поемеш дълбоко дъх.

Тя посочи вратата.

— Значи мога да си тръгна когато пожелаея?

Дръпнах се от пътеката и отворих вратата.

Тя изскочи навън, хвърли се на своята лодка, запали мотора и включи на скорост. Лодката потегли въжето, с което беше вързана, и тя остана доволна, че не я лъжем и че наистина може да си тръгне, когато пожелае. Застана на място, без да помръдва. С една ръка стискаше дросела, докато мислеше. Гледаше ни страшно. Натисна дросела напред, за да изпита здравината на въжето. Доволна, че не е затворник, върна дросела, угаси и се върна на моя траулер.

Стеди потупа възглавницата до себе си.

— Моля те, Кейти.

Тя потри челото си с ръце, после вдигна рязко ръка и насочи пръст в лицето ми.

— Не те харесвам и ти нямам доверие. Пет пари не давам какво си направил. Фактът, че съм на лодката ти, не означава, че ти дължа каквото и да било.

Не казах и дума. Спешно се нуждаех от кафе. Влязох в камбуза, смлях малко зърна, напълних кафеварката и я включих. Наблюдавах я с

крайчеца на окото си. Тя слушаше обяснението на Стеди, но вниманието ѝ бе насочено към камбуза, към мен и най-вече към кафеарката. Когато стана, аз си налях и седнах, надвесен над ароматната пара. Тя вече не обръщаше никакво внимание на Стеди, гледаше към мен и чашата ми. Изви вежда. Държеше се спокойно, премерено. Скръстила ръце, кръстосала крака. С единия барабанеше по пода.

— Чисто. Без сметана. Без захар. И затопли чашата, преди да налееш.

Не откъснах поглед от кафето си. Просто се дръпнах настрани и продължих да пия. Ако искаше кафе, бе добре дошла да си направи, но аз нямах абсолютно никакво намерение да ѝ сервирам. Тя стана, отвори с трясък един от шкафовете, извади дебела чаша, изми я в мивката, преди да я подложи под горещата вода в продължение на цели пет минути. Доволна, че чашата е достатъчно топла, си наля кафе, отпи доволно, после се върна на канапето и отново се нацупи. От капчиците пот над горната ѝ устна до тясната ивица между очите, чак до напрежението в раменете, всичко у нея крещеше: „Остави ме на мира. Не те искам. Нямам нужда от теб. Не искам дори да знам дали съществува“.

Подчиних се на желанието ѝ.

Излязох навън и забелязах течението от задната страна на Павилиън Кий. Водата от залива навлиза през малко блато на островчето и създава бързо течение, което често се пълни с пъстърва. Грабнах въдицата си „Състейн 3000“ на двуметров „Сейнт Кроа“ и хвърлих поплавъка с малка пластмасова тапа в течението. Ловя риба с брейд „Съфикс“ с тринайсеткилограмов флуорокарбонов водач. На простичък език това означава, че мога да хвърлям около шелф и други места, облепени с ракообразни. Освен това ми позволява да хвърлям много далече.

Десет минути по-късно бях хванал две пъстърви от поне четирийсет сантиметра и малко по-малка камбала. Филетирах ги заедно с пъстървата, която бях уловил по-рано в мрежата, и докато Стеди се опитваше да набие малко разум в главата на психясалата жена, пуснах две филета в два тигана с малко препържено масло, сол и пипер и започнах да приготвям закуска за нас със Стеди.

Вниманието ѝ отново се насочи към мен. Тя пристъпи към кафеварката, напълни празната си чаша и ме зяпна. След като не ѝ обърнах никакво внимание, се върна на трона си на канапетото.

Колкото повече време прекарвах близо до тази жена, толкова по-голямо желание имах да се разкара от лодката ми. Достатъчно беше да съм близо до нея, за да ми настръхне вратът. Никога досега не бях срещал толкова студено човешко същество, толкова затворено, дръпнато и невъзпитано. Сетих се за думата с „г“ — гаднярка, но не я изрекох. Последвах я думи като „надута“ и „противна“. Какъв невероятен контраст с първия път, когато я видях да целува Стеди по бузата в изповедалнята. Сервирах филетата в две чинии — веднага забеляза. Стеди беше по средата на изречението, когато тя ме посочи.

— Този пък кой е, по дяволите?

— Казва се Сънди. Нещо като отшелник е.

— Какво?

— Отшелник. Навремето Църквата ги наричаше „жители на пустинята“, въпреки че той... — Стеди махна с ръка към водата — не приема подобно определение. Сам си е избрал този начин на живот, за да промени сърцето си. — Тя ме погледна. Той продължи: — Състояние, в което човек се отдръпва. Отдава се на разкаяние и молитва. — Тя кръстоса крака на другата страна, докато палецът ѝ описваше кръгчета по ръба на чашата. Очите ѝ не се откъсваха от моите. Стеди продължи: — В каноничното право от 1983 година, Църквата приема отшелническия или аскетичен живот, с който верните християни посвещават живота си в прослава на Господ и за спасението на света с по-строго откъсване от познатия живот, с мълчание и самота, с усърдни молитви и покаяние. — Посочи ме. — Отшелникът се признава от закона за човек, посветил се на Господ със свят живот, стига да следва трите евангелистки принципа на въздържание, бедност и послушание. А в неговия случай и на четвърти.

Нямах никаква представа какви ги говори и все пак не го прекъснах. Той беше разпалил интереса ми и исках да разбера накъде отива цялата работа. Технически всичко, което каза, бе истина, макар да не беше официално. Тя съвсем не се впечатли.

— Четвърти ли?

Той кимна.

— Да. Мълчание.

Стеди се беше разприказвал. Отдръпваше прожектора от нея и го насочваше към мен.

— Призванието му се потвърждава от клетва или друга свята връзка пред епископ — усмихна се Стеди, — който наблюдава неговия или нейния живот и го напътства.

Тя най-сетне прояви интерес.

— Значи живее сам и не разговаря с никого?

— Не самотата е целта, а само средството, с чиято помощ се стреми към определена духовна цел.

Тя извърна бавно глава към мен.

— Сещам се и за по-лоши неща.

— Той е отхвърлил светските грижи и удоволствия, за да се доближи до Господ. Животът му е изпълнен с медитация, размишления и молитви, без да се разсейва с контакти с човешкото общество, със секс или нуждата да поддържа социално приетите стандарти. — Тя изви вежда и ме погледна преценяващо. — Той се храни простичко и почти нищо не го разсейва.

— Значи — посочи ме тя — той не иска секс.

Стеди се разсмя.

— Не съм казал, че не иска. Казах, че е положил клетва да се въздържа.

Тя поклати глава.

— Жалка работа. Що за загубеняк би положил такава клетва?

Стеди сви рамене.

— Аз съм положил такава.

— Да, но ти не се броиш. Ти си свещеник. Така и трябва. А той не е нищо повече от човек, който... — тя разпери ръце, за да покаже лодката ми — се е отдръпнал от света и си въобразява някакви религиозни измишльотини, за да придаде цел на живота си. Живее тук, в това затънтено кътче, без желание и без причина да се захване с каквото и да било.

Дори не я познавах, а тя успя да ме разсъблече с едно-единствено изречение. Преценяваше ме по-добре, отколкото ми беше приятно. Не отговорих. Онова, което каза, беше истина, но целта ѝ бе да ме подразни и да предизвика някаква реакция.

Посочи ме с пръст.

— Той може ли да говори? На какъв език говори?

Обърнах се към нея.

— Говоря английски.

Тя отпусна ръка на бедрото си.

— Нещото оживя. — Заразглежда ме. — Мислех, че си положил клетва за мълчание.

Стеди обясни:

— Може да говори. Няма намерение да се държи невъзпитано. Просто предпочита да не води разговори и да не ги започва, избягва срещи, при които това може да се случи.

Тя наблюдаваше мен, а говореше на Стеди.

— Как каза, че се казва?

— Сънди.

— Тъпо име. — Прехапа долната си устна.

— Не го е избрал той.

— Пак си остава тъпо.

Погледна ме.

— Ти си странен тип.

Поредната примамка. Не захапах.

Тя заговори бавно. Сякаш по този начин щеше да успее да събуди у мен желаната реакция или да наложи контрол.

— Знаеш ли коя съм?

Почти всички в цивилизования свят знаеха коя е.

— Да.

— Виж сега, аз познавам Стеди. Стеди познава мен. Стеди познава теб. Ти познаваш мен. Аз не те познавам. Кой си, освен че си отшелник?

Добър въпрос. Отговорът беше простицък:

— Не съм човекът, който се надявах да бъда.

Отговорът ми беше като полегнал полицаи. Тя премина над него.

— По кой път да поема, ако искам да се разкарам оттук?

Посочих през прозореца към мангровите горички.

— Двайсет километра в тази посока. Комарите ще ти източат няколко литра кръв, но няма нужда да тръгваш сама. Ще те закарам където пожелаеш.

— Просто така ли?

— Просто така.

Тя ме погледна преценяващо за момент. След това се изправи, тръгна към камбуза и взе и двете чинии. Подаде едната на Стеди, след това остана на мястото си, стиснала моята закуска в другата си ръка. Взе си от бялото месо на рибата, за да го опита. Прехвърли го няколко пъти в уста, неспособна да скрие изненадата си. Когато чинията ѝ се изпразни, тя я остави и излезе на палубата с чашата кафе. Качи се на фордека и остана загледана в Десетте хиляди острова. Скръсти ръце. Бризът потегли дрехите ѝ и разкри белега от въжето на врата ѝ. Стеди я последва и ѝ подаде тубичка „Неоспорин“^[2].

— Кейти, ако ми кажеш от какво имаш нужда, какво искаш, как да ти помогна, аз... ние... ще го направим.

Тя погледна през рамо към камбуза, където ме беше видяла за последно.

— Не ми харесва как той се отнася към хората. Аз съм... Хората заслужават по-добро отношение.

Тя беше неудържима вълна. Издигаше се неподозирано високо, после се гмурваше в дълбокото. Стеди я прегърна.

— Тук ще можеш да си починеш. Дай си време...

Тя го погледна студено. После премести очи към водната повърхност. Погледът ѝ стана отнесен. Той вдигна брадичката ѝ.

— Да не говорим повече днес. Нека се отпуснем. На сигурно място си. Никой не знае за това място освен нас. — Тя ме погледна. Стеди погледна врата ѝ. — Това ще мине.

Тя поклати глава и погледна към залива. По лицето ѝ рухнаха сълзи. Опита се да каже нещо, но не успя. Опитваше се да се пребори с чувствата си, ала приливът се обръщаше. Тя губеше. Най-сетне зашепна:

— Ако съжалението е океан, значи се давя.

Стеди я поведе към каютата ми, където тя спа през целия ден. Затова пък той закрачи по лодката, стиснал броеница в ръце, без да откъсва очи от хоризонта. Аз почистих, навих кордите, смазах други, подмених една от помпите на патфайндъра и през всичкото време наблюдавах вратата на каютата си в очакване на следващото избухване. Късно следобед ловихме риба и скариди. Привечер плувах петдесет метра до брега, събрах плавеи и накладох огън. Стеди ме последва с гребната лодка и по мръкнало опекохме няколко пъстърви и две диви

съомги, докато наблюдавахме безмълвно траулера за признаци на живот.

Там нищо не помръдваше.

Стеди бе намислил нещо. Наблюдаваше ме с тъгълчето на окото си. Обикновено обмисляше дълго онова, което иска да каже. Бях се научил да не питам и да не настоявам. Подкладох огъня и продължих да наблюдавам лодката. Когато луната се вдигна високо, а огънят се разгоря и въглените побеляха, Стеди пристъпи към водата, напълни кофа и я отнесе до огъня. Без да каже и дума, изля двайсет литра върху огъня ми.

— Защо го направи?

Той изтръска и последните капки, а мракът и димът го обгърнаха. Не откъсваше очи от лодката.

— Жалко е да задушиш нарочно нещо толкова красиво.

Кимнах.

— Тя е красива.

Стеди ми хвърли кофата и се качи в гребната лодка.

— Не говорех за нея, глупчо.

* * *

„Измислен живот“ има две каюти. Едната от дясната, другата от лявата страна. Нейно кралско величество спеше в моята, затова Стеди се изтегна в каютата за гости — или тъй като той беше единственият, който я използваше, в своята. В полунощ аз опънах хамака си на задната палуба. Марка „Хенеси“ е и го предпочитам пред легло, но истината е, че съм свикнал да спя сам. Върви в комплект с мрежа против комари, която върши голяма работа точно преди изгрев.

Спах с едното око отворено, което ще рече, че изобщо не спях.

[1] Сладък тропически плод с дебела люспеста кора и черни семки, наричана още анона или сирсак. — Б.пр. ↑

[2] Антибиотична паста за ускорено заздравяване на рани. — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

В два след полунощ чух скърцане на врата. След това стържене на цип. Щракване. Дюшемето изпука. Очаквах го. Вратата на каютата се отвори и затвори бавно. Погледнах през мрежата на хамака. Лунните лъчи галеха раменете ѝ. Тя се прокрадна боса по долната палуба и развърза лодката си. Стеди се показва под мен в камбуза. Наблюдавахме я как се оттласква към течението.

— Това не вещае нищо добро — прошепна той.

Кимнах.

— Най-добре върви след нея.

Грабнах шапката си и ключовете от „Джоди“. В далечината чух бръмченето на двигателя ѝ. Тя напредваше бавно към залива. Завих след нея и останах да наблюдавам как синкавите лед светлини от таблото осветяват силуета ѝ. Водата приличаше на черно огледало. Нямаше нито една вълна. Качих се на патфайндъра, отвързах въжето и без да пускам светлини, включих двигателя. Нямаше да е трудно да я последвам — мощната ѝ лодка щеше да остави ясна следа във водата. Не бях забравил, че тя беше поне три пъти по-бърза от моята. Нито един от нас не можеше да ускори, преди да излезем в по-дълбоки води. Тя имаше нужда поне от метър и двайсет. На мен ми трябваша поне седемдесет и пет, най-добре деветдесет сантиметра. Беше на около осемстотин метра пред мен, когато чух как двигателят ѝ избоботи, видях как носът се вдигна и тя започна да се отдалечава от острова.

Беше се превърнала в петънце, когато натиснах дросела напред. Имах едно предимство — едно-единствено — изгорелите ѝ газове излизаха отзад. Когато караше право напред, виждах пламъци. Все едно следвах свещ, пусната по водата. Няколко секунди по-късно се носех със сто километра в час. Не се опитвах да я догоня, но няха намерение да я изпусна от поглед. Важното бе да я следвам, без тя да ме забележи. Ако подадеше повече мощност — или духнеше свещта — а аз продължавах да пърпоря след нея, тя просто щеше да натисне дросела до дупка и да ме остави да ѝ дишам прахта.

Имах право на един-единствен опит.

Нагласих контролните уреди и хидравликата и качих на сто двайсет и пет километра в час. Това беше прекалено висока скорост за моята лодка. Неочаквана вълна или промяна в течението, и щях да се преобърна, вероятно да си счупя врата и тогава Стеди трябваше да се прибира с плуване. Да не говорим какво щеше да стане с жената.

Само че в този момент не мислех за това, което можеше да се случи. Мислех за утре. За следващата седмица. За следващия месец. Заиграх се с „ами ако“ и „тогава“. Имаше вероятност ако ние или аз убедим това момиче да не слага край на живота си, да остане известно време. Къде другаде можеше да отиде? Трябваше да се крие, а аз имах предчувствие, че не се е замисляла над тази вероятност. Бях готов да заложа лодката си, че Стеди е готов с отговора. Тъкмо затова настоя да я доведем тук. Всъщност готов съм да се обзаложа, че бе премислил и този момент още в мига, в който се появих в църквата след изповедта ѝ.

Беше на почти километър и половина пред мен, когато зави рязко деветдесет градуса наляво и продължи през залива. Както го даваше, след около четирийсет и пет минути щеше да бъде в кубински води. Може би дори след трийсет. Смених ъгъла и скоро излязох на около четиристотин метра зад нея. Тя намали и изви рязко надясно, след това ускори. Бяхме на двайсет и четири километра навътре в залива, където дълбочината варираше между два и седемдесет и четири и петдесет. След около седемстотин метра тя отново зави рязко, сетне още веднъж. В продължение на километър и половина продължи да се лута по същия начин. Последва още километър и половина. Не можах да разбера какво прави, докато погледът ми не попадна на дълбокомера.

Тя търсеше по-дълбоки води. Една от причините риболовът да е толкова успешен в залива са тревистите равнини — шелф, който се простира на километри от брега и никъде не е по-дълбок от четири метра и половина. На места обаче имаше по някоя и друга „дупка“.

Забавих малко и започнах да я наблюдавам как избира водния си гроб. Не ѝ отне дълго да го открие.

Пламъкът на свещта изчезна.

Спрях двигателя и останах да наблюдавам как хлътва в каютата и се появява няколко секунди по-късно. Беше превита, движеше се бавно. Изглежда тътреше някаква тежест. Докато се занимаваше с нещо под нея, аз се приближих на тристатина метра, хвърлих котва и

се плъзнах предпазливо във водата, за да се отправя с брус към кърмата ѝ.

Чух я как влачи нещо тежко по пода на лодката си. После го вдигна на платформата отзад и го задържа близо до ръба. Заплувах по-бързо.

Достигнах моторницата ѝ и се улових за кърмата, докато тя стоеше на ръба над мен и си мърмореше нещо. В ръце премятеше нещо дребно. Тежестта, която беше изнесла от каютата, се оказа бяла кофа, оставена до нея. Отново се беше съблякла и беше застанала гола само с въжето, което свързваше врата ѝ и кофата. Очевидно възнамеряваше да довърши започнатото. Лодката ѝ имаше платформа за слънчеви бани, разположена точно над мотора.

Ръцете ѝ, свити пред нея, шаваха нервно. Тя продължаваше да шепне. Сякаш повтаряше отново и отново едно и също. Или поне част от същото. Спря в самия край и отпусна крака към водата. Заслушах се и чух последното изречение. Гласът ѝ потреперваше.

— „... с плач и стон в тази долина на сълзи.“

В този момент лунната светлина откри броеницата в ръцете ѝ.

Броеница.

Гласът ѝ стана по-силен, докато повтаряше молитвата. Знаех, че е твърдо решила да се самоубие и рано или късно щеше да успее, и нямаше земна сила, която да я спре, още по-малко аз. Тя имаше нужда от избор, но също така трябваше да разбере какво залага. Краката ѝ се напрегнаха, коленете се свиха. Пое си дълбоко дъх. След това го изпусна. Всичкият.

Изрекох единственото, което измислих:

— Това няма да спре болката.

Не бе очаквала звука на гласа ми. Не бе очаквала никакъв звук. Изпищя с всички сили и падна назад в лодката — което беше много по-добре, отколкото да падне напред. Тупна тежко върху тапицираните седалки и залази трескаво назад като рак към каютата. Както беше вързана за кофата, приличаше на куче, което се дърпа от веригата си. Обвит в мрак, оглушен от писъците ѝ, аз се изтеглих от водата като незнайно същество от черната лагуна.

Протегнах ръка към таблото, за да включа вътрешното осветление, та да може да ме види със собствените си очи — ококорени, огромни и кръгли като бисквити „Орео“. Беше придърпала

колене към гърдите си и мълчеше. Извадих джобното си ножче и понечих да прережа въжето на кофата, но след това размислих и го оставих.

В продължение на няколко минути и двамата мълчахме. Най-сетне посочих към кофата и зададох въпроса, който ме измъчваше.

— Защо по този начин? Защо обесване и удавяне? Избери си едно от двете, не и двете.

Тя не отговори.

Поклатих глава.

— Това е ужасен начин да си отидеш от този свят. Никой не бива да умира така. — Свих рамене. — И защо го правиш?

Мълчание. Мина още минута. Най-сетне тя зашепна:

— Заслужавам го.

— Кое точно заслужаваш? Смъртта или мъчителната смърт?

— И двете.

— Ами... — подръпнах въжето и погледнах кофата — като гледам, опитваш се да постигнеш и двете. — Седнах. — Не те познавам, няма да твърдя, че разбирам какво преживяваш или че имам представа какъв е бил животът ти, но знам следното — повече няма да те преследвам, а сега слизам от лодката. Ако искаш да умираш, умирай. Хвърли се във водата. Прави се на Питър Пан, скочи през борда и остави рибите да изядат тялото ти.

— Няма ли да ме спреш?

— Няма. Не съм се цанил за твой защитник. Щом искаш да се срещнеш с Господ, върви да се срещнеш с Него. — Обърнах се към кофата. — Имаш си и билет.

Изправих се, но гласът ѝ ме последва.

— Ами ако не го направя?

— Тогава свали въжето от врата си, облечи се и престани да се приемаш чак толкова сериозно. Ще ти се отрази добре да разбереш, че не си центърът на вселената.

Тя мълчеше. Не помръдваше от мястото си.

Посочих патфайндъра.

— Ще ти го кажа точно и ясно. Врата номер едно отвежда към живота. Това означава, че се връщаш с мен. Стеди умее да помага на хората да угасят пожарите, които са подпалили сами. — Подритнах кофата с крак. — Врата номер две отвежда към студена, самотна и

болезнена смърт, която няма да оправи абсолютно нищо. — Скръстих ръце. — И в единия, и в другия случай изборът е твой. — Лодката се заклати леко от придошла вълна. Облегнах се на седалката, за да обмисля добре следващия си въпрос. Най-сетне събрах смелост. — Може ли да те попитам нещо?

Тя ме гледаше втренчено.

— Наистина ли искаш да умреш, или просто не искаш да бъдеш повече ти самата?

— Каква е разликата?

— Можеш да имаш едното без другото.

— Как?

Почесах се по главата.

— Това е врата номер три.

— Разкажи ми повече за нея.

— Наистина ли искаш да научиш?

Кимна.

— Врата номер три води само в една посока и през нея можеш да минеш един-единствен път. Не можеш да влезеш втори път. Не можеш да промениш нищо. Никога. Не можеш да вземеш нищо със себе си. Губиш всичко, което си познавала. Име. Самоличност. Домове. Автомобили. Пари — освен ако нямаш купчина пари, които да си скътала някъде. Всяка досегашна връзка се изпарява завинаги.

— И какво става накрая?

— Нищо.

— Чакай да позная, ти не искаш нищо, така ли?

— Не.

Тя се обърна.

— Добре. Вярвам ти.

— Можеш да вярваш на каквото искаш, но това е рискът, който поемаш.

— Каква гаранция имам, че някой ден няма да продадеш тайната ми или да се опиташ да ме изнудваш?

— Защо реши, че ще го направя?

— Познавам мъжете. Вярвала съм им и съм се омъжвала за трима. Стеди е единственият мъж, на когото съм вярвала и не ме е използвал, не е грабил от мен и не ме е оставил с по-малко, отколкото в началото. Защо ти да си по-различен?

— Госпожице Куин, недоверието ти към мен няма нищо общо с мен, то си е твоя работа. Помисли си — спасявам ти живота два пъти, а дори не те познавам.

Тя поклати глава.

— Това не означава нищо. И преди са ме „спасявали“. В края на краищата, всички рицари, които съм познавала, са щурмували замъка, за да могат след това да си вземат наградата. Каква ще бъде твоята награда?

— Мисли си каквото искаш, но да знаеш следното: не ти искам парите, не искам да знам тайните ти и не желая да се възползвам от болката, която те измъчва и те е накарала да се качиш в лодката и да се вържеш за тази кофа. Госпожице Куин, ако трябва да бъде безкрайно откровен, не искам да имам нищо общо с теб.

Тя отпусна глава назад и се загледа нагоре. Лунната светлина освети набразденото ѝ от сълзи лице.

— Това те прави различен.

— Да, и аз не съм срещал друг като себе си.

Тя избърса носа си с опакото на ръката, изправи се и се облече. Вдигна въжето, стегнато на врата ѝ, и го заопипва с пръсти. Минаха няколко минути.

— Едно знам със сигурност... — Постави единия си крак на ръба на кофата. — Пиедесталът е най-самотното място на света. — Ритна кофата, преобърна я и тя се катурна в океана без нея. — И не искам да бъда себе си.

Свих рамене.

— Тогава недей. Бъди друга.

— Мислиш ли, че е толкова лесно?

— Не съм казал, че е лесно. Казах, че е възможно.

Тя кръстоса ръце и погледна към водата. Заговори, но думите ѝ не бяха насочени към мен. Все едно довършваше разговор, който беше започнала със себе си по някое време в миналото.

— Играя от петгодишна. Изпълнила съм повече роли, отколкото мога да преброя. По някое време момичето от съблекалнята се превърна в момичето на сцената. Няма разлика. Сега вече не знам коя да не бъда. — Тя поклати глава. — Омръзна ми да се преструвам.

Не отговорих. Тя се обърна към мен.

— Как ще го направиш? Питам за врата номер три.

Огледах се и подбрах внимателно думите си.

— Ще го направя така, че да не остане никакво съмнение. Ще привлека вниманието на всички и ще приключа с този въпрос веднъж и завинаги.

— Как по-точно?

— Ще подпаля всичко тук. — Мина дълга минута, докато очите ѝ обхождаха изчистените линии на моторницата. Парченцата намериха мястото си. Тя скръсти ръце и се канеше да каже нещо, когато я прекъснах: — Помни, билетът е еднопосочен. Няма връщане назад.

Тя помълча известно време. Най-сетне се обърна.

Скръстила беше ръце. Това беше опората ѝ.

— Искам да се върна веднага. На твоята лодка. Моля те.

* * *

Тя ме последва. Връщането отне доста повече време, тъй като се движех двойно по-бавно. Стеди ни чакаше. Вързахме лодката и застанахме на задната палуба. Обърнах се към нея.

— Лодката ти привлича внимание. Изпъква. Ако нямаш нищо против, бих искал да я скрия в мангровите гори.

Тя кимна.

Уточних, за да съм сигурен, че е разбрала.

— Няма да е на лесно място. Ще имаш нужда от мен, ако искаш да я използваш, но съм готов да те заведа по всяко време, когато...

— Разбрах те.

— Кейти — заговори Стеди. Извади айфон от джоба си и го включи. — Беше го оставила в кухнята онази вечер. Реших, че по някое време може да си го поискаш. — Подаде ѝ го. — Ако ще вземаш решение, би трябвало да знаеш, че има хора на този свят, които отчаяно не искат да го напускат. — Тя кимна, докато потокът имейли и есемеси започна да се зарежда. През следващите трийсет секунди се чуваше звънтене, дрънчене и пиукане — личният ѝ оркестър на комуникация. Тя притисна телефона към гърдите си, хлътна в каютата ми и затвори вратата след себе си.

Изчакахме прилива и скрихмe лодката ѝ. Изтеглих я в малък поток, където се наложи да издърпам клоните, за да направя място. В средата имаше дълбока алигаторска дупка, над която лодката можеше да мине дори при отлив. Това означаваше, че когато потокът няма да става за плаване, лодката щеше да си е добре. Заради ярките цветове щеше да се вижда от небето, но по този въпрос не можех да направя нищо.

Минаха два дена, в които я наблюдавах, или по-точно казано, бдях над нея с периферното си зрение. Опитвах се да я гледам, без да се зазяпвам.

Тя беше умислена, предпазлива. Каквото и решение да вземеше, то нямаше да е прибързано. Имах чувството, че през повечето време е потънала в разговор със себе си. Откарах я до Павилиън Кий и тя прекара деня в разходки по няколкото къси плажа, скръстила ръце, боса, риташе пясъка. Стоеше настрани от морето и гледаше да се прикрива, когато се мерне друга рибарска лодка. Не изпускаше телефона от ръката си. Това бе връзката ѝ с външния свят. На всеки няколко секунди пиукаше и тя прочиташе пристигналия есемес, след това го притискаше към гърдите си, но не отговаряше.

Стеди ѝ даде одеяло и я убеди да седне до огъня. Направих пресни такос с риба, но тя само ги побутна в чинията си. Около полунощ Стеди ѝ занесе чаша ментов чай и час по-късно върна празната чаша. Двамата си говориха дълго. През повечето време гласовете им бяха приглушени. Това бе доказателство, че всеки опит да се откъснеш от познатото е болезнен.

На следващата сутрин се събудих преди всички, оставих бележка и поех на „Джоди“ по река Чатъм към дупката, където си мислех, че ще намеря дива съомга. Имаше, но все още бяха твърде малки. Оставих ги. Беше още рано. Върнах се около обяд и я открих да спи в каютата ми — или поне беше вътре и вратата бе затворена, а Стеди се беше унесъл в хамака ми.

Късно следобед направих нещо, което никога не правя. Пуснах радиото. Мислех си за бележката, която тя остави в апартамента, и се питах дали персоналът я е намерил.

Бяха я открили.

Новината се беше разнесла. Доколкото успях да преценя, по-голямата част от цивилизования свят беше полудял в напразни опити „да открие Кейти“. Казах на Стеди и той кимна. Вече знаеше. Не споделихме с нея. Тя си имаше телефон. Имаше голяма вероятност вече да знае, ако беше търсила информация в нета. Ако искаше да говори, щяхме да поговорим, но ние преценихме, че е най-добре тя сама да вземе решение, вместо да ѝ влияем.

Отново се качих на патфайндъра, но не отидох далече. Дък Кий. Достатъчно близо, за да има радиообхват. В случай че Стеди има нужда от мен. Спуснах котва, слязох от лодката и зашляпах през водата. Мислех за нея. За Кейти Куин. Кратките новини, които чух по радиото, бяха информативни. На червения килим я наричаха Кралицата. Зад гърба ѝ подхвърляха Ледената кралица. Дори да бях гледал някой от филмите ѝ, не помнех, но това не е нещо необичайно, защото повече от десет години не бях гледал нищо. Покрай историята на Стеди и чутото по радиото беше очевидно, че тя е невероятна. Колега, с когото бе играла, каза по радиото: „Тя не изиграва героинята. Те се превръща в нея. Кара те да повярваш“.

Повечето хора щяха да останат впечатлени от това и аз също бях донякъде, но успехът не е всичко и тя беше права, когато каза, че пиедесталът е самотно място. Така е. Само че това го разбираш едва когато застанеш на него.

* * *

Когато спрях лодката, нагласих радиочестотата и се заслушах в думите на водещия:

— Добър вечер. Специалното ни едночасово предаване тази вечер... Кейти Куин. „Всички приветстват Кралицата“.

Изключих го.

На лодката беше тъмно. Пропуснах вечерята и дълго лежах буден в хамака.

Тя ме събуди в два. Потрих очи. Подаде ми чаша кафе и зашепна:
— Може ли да поговорим?

СЕДМА ГЛАВА

Беше плакала. Стоеше със скръстени ръце. Нямаше намерение да губи време.

— Питам се дали ще ме преведеш през врата номер три. — Беше подбрала внимателно думите си и аз веднага забелязах израза „да ме преведеш“. Много различно е от „да мина през“. Второто е индивидуално усилие, а първото съвместно. Не приех това като зов за помощ. Стори ми се, че е в състояние да постигне почти всичко, което си науми. Думите й прозвучаха повече като извинение.

— Сигурна ли си?

Тя кимна, но не ме погледна.

Изтеглихме моята лодка над тревистите плитчини. Пътувахме бавно. Стеди чакаше на „Измислен живот“.

На двайсет и пет километра навътре открих плитки води, изключих и хвърлих котвата на патфайндъра. Нощта беше ясна. Експлозията щеше да се види във Фламинго, Евърглейдс Сити, може би дори в Неапол. Щом подпалех лодката, връщане назад нямаше. Плитката вода означаваше, че ще бъде по-лесно да се издирят и открият останките.

Подготвих се да пробия дъното на моторницата, когато тя ме докосна по рамото.

— Може ли първо да направим нещо?

Свих рамене.

— Разбира се.

— Това чудо ми струва почти половин милион долара. Искам да видя колко е бързо, преди да го взривим.

— Добре.

Пуснах светлините над черното, осветено от луната огледало. Натиснах дросела напред. Залепени за седалката, буквално изяждахме океана. Никога през живота си не бях пътувал толкова бързо. Минахме сто и шейсет километра в час за секунди и скоростта се повиши още повече. Моторницата беше тежка, около пет хиляди и четиристотин килограма, но когато качихме до двеста и четирийсет километра в час,

аз се съмнявах дали нещо друго освен перката беше във водата. Продължих напред и усетих възлите в стомаха си. Минахме двеста и шейсет, двеста и седемдесет, двеста и деветдесет. Имаше още мощност, но на триста и десет ме хвана страх. Дланите ми се потяха, сърцето ми блъскаше неудържимо. Кейти реагира различно. Беше затворила очи, напълно спокойна. Дишаше нормално. Отпуснала ръце в скута си. Още милиметър с дросела и щяхме да достигнем триста двайсет и пет.

Гледах право напред, когато заговорих:

— Още малко по-бързо и ще ми трябват криле.

Тя кимна, след това махна с ръка във въздуха, сякаш искаше да каже „Достатъчно“.

Направих кръг от петдесет километра и моторницата спря плавно до „Джоди“. Прокарах пръсти по таблото.

— Жалко е да се потопи нещо толкова...

Тя отвори очи. Стисна устни.

— Черупка. Нищо повече.

Настаних я на патфайндъра, направих приспособления на газовата линия на нейната лодка и се канех да пусна двигателя, когато се обърнах към нея.

— Искаш ли да кажеш нещо? Ако Стеди беше тук, щеше да каже нещо.

Тя погледна над водата към мястото, където чернотата свършваше. Извади айфона си от джоба и го метна в лодката. Той тупна на пода зад седалката на капитана. Последва шепот:

— Пали.

* * *

Бяхме на три километра, когато почти 300 галона газ се възпламениха и пръснаха нейната лодка за половин милион долара на милион парченца. Видяхме взрива и секунда или две по-късно чухме тътена. Пламъците плъзнаха по водата и се разгоряха в оранжево, след това в синьо, докато заливът поглъщаше задната част на лодката. Корпусът се задържа на плиткото дъно, докато носът щръкна нагоре от

водата. Нямаше да е никак трудно да го забележат. Новината щеше да се разпространи бързо.

Тя заговори, без да ме поглежда:

— Откъде знаеш толкова много за врата номер три?

Пламъците лумнаха, озариха водата.

— Стеди.

Значението ме порази — едно име можеше да каже безкрайно много. Пламъците трептяха. Скоро щеше да остане само дим. След около час и него нямаше да го има. Все едно не се беше случило нищо. Гроб във водата.

Върнахме се от края на залива през портите на тревните плитчини и закриволичихме сред мангровите дървета. Белият корпус на „Измислен живот“ се мярна в далечината. Подуших кафе. Тя ме погледна и наклони глава.

— От колко време живееш тук?

Пресметнах.

— Десет години — горе-долу толкова.

— Как успяваш? Как издържаш тук съвсем сам?

— Книгите.

— Защо точно тук? Защо не избра някоя ферма в гората? Планинска хижа. Място на сушата. Кое и да е място, само не и тук.

Тогава се досетих. Животът, който бях водил през последното десетилетие, беше приключил. Погледнах назад към димния облак, който се издигаше над мангровите дървета, и разбрах, че не само нейният живот е потънал с лодката. Без дори да премисля, се бях съгласил да ѝ помогна да се махне. Да я науча как да изчезне от лицето на земята. Човек като нея не може да направи подобно нещо за една нощ. Необходимо е време. Нужна е помощ. И ако не бях жесток, закоравял и напълно безчувствен човек, аз бях търсената помощ.

Усамотеният ми живот, в който всичко се въртеше около мен самия, точно както ми харесваше, трябваше да се преустрои. Истината бе, че знаех от какво има нужда. Стеди също знаеше, но бе решил да въвлече и мен.

Включих на неутрална, обърнах се и погледнах следата зад нас. Пяната и мехурчетата образуваха V между протегнатите ръце на мангровите дървета. Водата започна да се успокоява. Отново се

превърна в огледало. Отражена картина на небесата. Махнах с ръка към следата зад нас и поклатих глава.

— Госпожице Куин... независимо колко широко или дълбоко прорежете водата... тя няма спомен. Не остава белег. — Посочих носа. — Тук всичко е устремено към бъдещето, няма минало.

Тя кимна и се обърна. Гърбът ѝ остана между нея и онова, което лежеше зад нас.

— Ще ми бъде приятно, ако ме наричаш Кейти.

— Кейти е във водата.

Тя вдигна поглед към мен.

— Значи ще бъде госпожица Куин.

Чухме боботенето на хеликоптера на югозапад. Летеше бързо.

— Все още можеш да решиш друго и да измислиш нещо, но... от този момент нататък светът ще започне да вярва, че Кейти Куин е мъртва.

Тя посегна бавно към ръката ми. Разгъна пръстите ми, отвори дланта ми. Проследи линиите и пръстите ѝ потвърдиха онова, което очите ѝ казваха.

— Много ми е мъчно за ръцете ти... Извинявай.

Пропътувахме около осемстотин метра в мълчание.

Оставих дросела на неутрална, за да се носим по вълните. Тя стана, лицето ѝ на шейсетина сантиметра от моето. Стори ми се, че има нужда от успокоение или може би на мен ми се прииска да я успокоя. Не бях сигурен. Каквато и да беше истината, част от мен искаше да ѝ даде желаното, докато друга част се съмняваше дали аз съм човекът за целта и дали тя ще приеме жеста ми.

— Тази вечер направи едно заключение, което може да е вярно, но може и да не е — прошепнах аз.

— Кое?

Стеди се изправи над нас на горната палуба и сведе поглед. Беше спокоен. Топчетата на броеницата прескачаха между палеца и показалеца на дясната му ръка. Расото му се издуваше от бриза. От края на устата му се виеше дим. Ветрецьт подхващаше бели кичури коса. По слепоочията му бяха избили капки пот. Изумруденозелени очи. Едри, кръгли и изразителни. Преглътнах.

— Че твоята тайна е по-ценна за мен... от моята.

ОСМА ГЛАВА

Тази вечер не си казахме почти нищо. Тя не попита, не говорихме. Кръговете под очите ѝ бяха дълбоки, тъмни. Стори ми се изтощена. Напълно изхабена. Смазана. След като бе взела решение, влезе в каютата ми, затвори вратата и се строполи в леглото.

Остана вътре пет дена.

На всеки няколко часа минавах по палубата и поглеждах през прозореца на каютата. Тя се беше свила на леглото вътре, притиснала колене към гърдите, прегърнала се с ръце, почти не помръдваше, възглавницата ѝ мокра от потеклата слюнка. Според мен функционираше на резервна мощ, черпеше от запасите си, при това го правеше от много отдавна. Може би беше така от много по-дълго време, отколкото някой предполагаше. Когато се събуди, не яде, не каза нищо. Стана тихо, отиде в банята, пи малко вода и отново се отпусна в леглото.

Стеди позвъни, за да съобщи, че ще отсъства няколко дена. Проявиха разбиране. Знаеха, че е неин свещеник и смъртта ѝ го е поразила тежко. След като им каза, че е бил в „Скай Севън“ предишната вечер, че по всяка вероятност е последният човек, който я е виждал жива, бяха му казали:

— Колкото време ти е необходимо.

* * *

Откриха лодката още първата вечер. Многобройни екипи претърсваха водата. Снимки на водолази с назъбени части от лодката покриваха първите страници на „Маями Хералд“. Един водолаз показваше обгорения изкривен айфон. Всички отразиха събитието. За смъртта ѝ се говореше по всеки канал, на всяка радиочестота в продължение на седмица. На втората вечер отскочих до Чъкълъски, нахлупих бейзболната шапка над очите си и изпих една бира в историческия бар „Род енд Гън“.

Барът беше пълен с представители на медиите и опечалени фенове. По телевизията късно вечерта предаваха изявленията на най-известните актьори за трагедията. Говореха за приятелката си Кейти. Един репортаж разказваше как обгореният от пламъците айфон бил продаден за шестцифрена сума на търг по Ибей.

Допих си бирата, качих се в лодката и потънах между дърветата. В залива беше направено импровизирано светилище. Някой беше поставил огромен кръст от бяла пластмасова тръба до корпуса на лодката ѝ. Беше покрит с венец. Други бяха вързали или лепнали бележки за тръбата. Някои хвърляха тухли в найлонови торбички, в които бяха грижливо увити сълзливи писма. Други пускаха писма в бутилки, които се понасяха в посоката, в която ги отнасяше течението. Непрекъснатата процесия от лодки, каквато не бях виждал никога досега, се отправяше от Чъкълъски до „гроба“. Някои идваха чак от Маями. През следващите дни се появиха още кръстове. Някои бяха дървени, други метални, повечето бяха от пластмасови тръби, защото щяха да издържат по-дълго на промените на времето и бурите. Четири нощи след „смъртта“ ѝ повече от седемдесет и пет лодки бяха закотвени на така наречения воден мемориал. Наистина тържествено. Хората говореха приглушено. Носеше се миризма на трева, на топла бира, ром и кокосово масло. Около четирийсет кръста се издигаха в редици от водата. Телевизиите бяха наели няколко баржи, закотвени близо до изгорелия корпус, и го осветяваха по двацет и четири часа, за да предават без прекъсване церемониите и непрекъснатото увеличаващия се брой лодки — сякаш имаше вероятност тя да се появи от водата всеки момент.

Кейти Куин обаче не беше феникс.

Един в трийсет и три метрова яхта монтира два огромни широкоекранни телевизора — може би от по седемдесет инча — на борда, свърза ги със също толкова големи колонии и започна да пуска нейни филми по двацет и четири часа в денонощието. Партитата продължаваха по цяла нощ. Аз обикалях наблизко, настрани от светлината, удивен от броя на придошлите лодки и хора, от тяхната преданост към човек, когото не познавах и никога не бяха виждали на живо. Приближавах без светлини и се криех под плаща на тъмнината. Знаех, че рано или късно някоя камера и микрофон ще ме засече и ще започнат да задават въпроси.

— Вие видяхте ли експлозията?

* * *

Тази нощ двамата със Стеди преместихме и „Измислен живот“, и „Джоди“ по-навътре между островчетата, където единствено духът на Оцеола можеше да ни открие. Това беше разумно, защото наоколо пъплеха много лодки. Кейти Куин осигуряваше истинско зрелище приживе и феновете ѝ правеха всичко по силите си, за да превърнат в зрелище и смъртта ѝ.

На шестата сутрин, когато бяхме вече скрити сред дърветата, тя се събуди. Беше светло. Двамата със Стеди пиехме кафе и се чудехме какво да правим. Тя се заклатушка към нас; очите ѝ приличаха на цепки. Седна на масата, смъкна ръкавите на суичъра си така, че да скрие ръцете си, и ги пхна под брадичката си. Кръговете под очите ѝ все още не се бяха махнали, но вече не бяха тъмни и може би не чак толкова дълбоки.

Стеди ѝ наля чаша кафе и тримата останахме да седим смълчани. След няколко минути тя кимна към задната част на камбуза.

— Гледката се е променила.

Стеди кимна.

— Прекалено много хора те търсят.

Тя отпи.

— Кой ден е?

Той заговори тихо.

— Събота.

Тя отпи нова глътка. Пресмяташе дните.

— Коя събота?

Той се усмихна.

— Спа почти шест дена. — Стисна ръцете ѝ между дланите си. — Кейти, след някой и друг ден трябва да се прибера. — Той ме погледна. — Ще те оставя тук, при Сънди. — Той се усмихна. — Ако слушаш, може да го убедя да те заведе в барачката си в блатата.

Казах единственото на испански, което знаех.

— Mi casa es su casa.^[1]

Той се усмихна.

— Тръгвам си след няколко дена. Докато си с него, никой няма да те открие тук. Ако ти трябва нещо, просто го помоли да ти го осигури.

Тя кимна.

— Стеди?

— Да.

Пръстите ѝ обхванаха чашата.

— Как ще обявиш, че съм „прах при прахта“? Искам да кажа... Нали това ще направиш? Говоря за погребението си. Нали така?

Той кимна и погледна към водата.

— Това е колкото етична, толкова и морална дилема, но... — погледна ме — вече съм го правил.

Тя поклати глава.

— Не мога да те помоля да го направиш.

Той се разсмя.

— Закъсняла си.

— Но... — Гласът ѝ потрепери. — Как ще го сториш, след като знаеш, че лъжеш?

Той се отпусна назад и кръстоса крака.

— Веднъж чух изповедта на германец, който крил евреи в мазето си цели две години по времето на Хитлер. Каза, че есесовците редовно тропали на вратата му и претърсвали къщата. Той отричал всеки път. Семейството в мазето останало живо. Децата на децата им носят неговото име. — Той ме погледна. — Според мен Господ ще погледне на този случай по същия начин, както и на онзи.

— Как така? — полюбопитства тя.

Стеди попи потта, избила по челото му, с ръкав.

— С усмивка на лицето.

Човек няма какво да каже, когато Стеди започне да разказва истории. Известно време мълчахме.

— А той защо се е изповядал пред теб? — попитах аз.

— Не се е изповядал.

— Ами какво?

— Към края на войната беше застрелял офицер от СС в лицето и ме попита дали е извършил убийство.

— Ти какво му каза?

Стеди се изправи. Цветът на лицето му се промени. Кръстът висеше на врата му.

— Казах, че не е.

[\[1\]](#) Моята къща е и твоя, или чувствай се като у дома си (исп.). —
Б.пр. [↑](#)

ДЕВЕТА ГЛАВА

Закарах Стеди до Чъкълъски, където го чакаше един от свещениците. Беше накарал Кейти да му напише списък с нещата, от които се нуждае, и тя ги бе написала на жълто листче. Аз обиколих където трябва, купих всичко от паста за зъби до женски продукти и дезодорант.

Историята беше навсякъде и всички говореха за нея. Общо настроението беше мрачно. Чувстваше се загуба. Хората казваха „Колко жалко“. Или „Каква загуба“. Повечето клатеха глави. Тъй като бяха съвсем близо до мястото на експлозията, телевизиите бяха напълнили всички паркинги с бусове с огромни антени и репортери, които не се чувстваха на място и не спираха да повтарят:

— Кейти я няма. Никой не знае защо. Да живее Кралицата.

Опитите им да намерят някакъв смисъл в станалото не ги отвеждаха никъде. Добре че я нямаше да чуе тези приказки.

Последното място, на което спрях на излизане от града, беше магазинът на Дилайла — за стоки втора ръка и непродадени винтидж дрехи. Реших, че Кейти е трийсет и шести номер, но купих различни, от трийсет и четири до трийсет и осем. Взех няколко бански костюма, два чифта дънки, 5–6 тениски, пуловер, суичъри, дъждобран с качулка, къси панталонки с отрязани крачоли, чехли, пурпурна шапка с широка периферия, която сякаш беше правена специално за някоя дама, огромни слънчеви очила, които скриваха половината лице, нов пакет женско бельо на „Джоки“ и три шалчета бандана: синьо, жълто-зелено и червено.

Качих се на „Джоди“ — както бях с черните си очила — включих мотора и го оставих да боботи, докато подреждах покупките. Зад рамото ми прозвуча глас:

— Ще ти платя пет хиляди долара, ако ми дадеш под наем лодката си за три дена.

Обърнах се. Висок кльощав мъж с боядисана в черно коса, вързана на опашка, с диктофон и малък фотоапарат на врата бе застанал на брега. Очите му бяха пронизващи; ноктите, боядисани в

черно. Изглежда очите му бяха очертани с черен молив, имаше и татуировки на дракони, които се качваха по врата му зад всяко ухо. Първата ми мисъл беше, че това е Куикуег от „Моби Дик“. Втори, вече набит мъж със сплескана шапка и огромна скъпа камера бе застанал зад него. Напомни ми на Смий от „Питър Пан“. Куикуег беше висок колкото мен, малко над метър и осемдесет. Смий беше по-нисък, по-як, с месести ръце. Изглежда и двамата следяха историята и бяха убедени в собствената си важност.

Поклатих глава.

— Не съм от тези места. Няма да съм ви от помощ.

Високият поклати глава и скочи на лодката ми. Другият с камерата го последва.

— Съмнявам се. Умея да преценявам хората. И като гледам колко си загорял, но с бели кръгове от очилата на лицето ти, как се справяш с лодката и колко бързо обиколи магазините, докато останалите се чудим накъде да се завъртим... Да не говорим, че лодката ти изглежда добре поддържана и й личи, че се използва непрекъснато... А, да, и потъмнелите корди на въдиците — заради всичко това бих казал, че познаваш тези води не по-зле от останалите. — Той размаха пачка. — Седем хиляди.

В този момент започнах да се питам дали не е видял какво съм купил в магазина на Дилайла.

— Благодаря, но... — погалих пулта за управление и отказах — тя не се дава под наем. — Държах под око фотографа, защото в мига, в който насочеше апарата и щракнаше в лицето ми, и той, и камерата щяха да се озоват във водата.

Той се усмихна.

— Ами ти? Всичко може да бъде купено.

Беше пред мен от повече от петнайсет секунди, но вече имах желание да го окъпя. Развързах въжето и тръгнах към пулта, но той застана между мен и руля, достатъчно близо, за да видя, че черните линии под очите му са татуировки. Перманентен грим. Гласът му прозвуча самодоволно, когато заобяснява високопарно кой е:

— Аз съм оторизираният биограф на Кейти Куин. Единственият, който... — той изви и двете си вежди — е оторизиран, ако ме разбираш. — Той извърна поглед, после отново ме погледна, докато успехът му резонираше над водата. — Аз съм авторът на настоящия

бестселър на „Ню Йорк Таймс“, който заема десето място. Като знам какъв интерес имат хората — той отметна глава назад, — до довечера ще бъда на първо място. — Посочи залива и се опита да заговори небрежно. Реши, че ще се впечатля. Не се впечатлих ни най-малко. Той продължи: — Заради скорошните събития пускаме ново издание с няколко нови глави. Уважавана и търсена творба. — Той посочи Смий. — Си Ен Ен подготвя документален филм за проучването ми. Ще го излъчат късно следващата седмица, а после още няколко пъти до края на месеца.

Подадох газ на мотора.

— Успех с работата.

Той постави ръка на рамото ми, а с пръстите на другата щракаше.

— Познаваме ли се?

Погледнах ръката му.

— Много се съмнявам.

— Рядко забравям лица. — Смий вдигна камерата и я насочи в лицето ми. Червената светлина отпред ми показва, че записва. Не се колебах. Дадох заден и натиснах дросела до дупка. Очевидно нито един от двамата нямаше опит с лодките. Рязкото движение изхвърли Смий и камерата му във водата. Куикуег тупна на задника си на носа. Коленичих над него и надвесих лице на сантиметри от неговото.

— Сам ли ще слезеш от лодката, или ще последваш приятеля си?

Той се изправи — очите му на нивото на моите — не каза нищо. Мазен тип. Не трепваше от нищо.

Смий се бореше с водата, псуваше и мен, и целия ми род, защото скъпарската му камера за над четирийсет хиляди беше нахисната в четири метра вода, положена върху легло от стриди. Сигурен съм, че солената вода не се отразява благоприятно върху дигиталните записи.

Куикуег се отдръпна. Пачката пари лежеше на носа, банкнотите стегнати с ластик. Прокарах пръст по тях, след това метнах пачката към него. Той я улови и сви вежди. На дока се беше събрала малка тълпа. Крайно време беше да се махам. Нахлупих ниско шапката си, обърнах „Джоди“ по посока на вятъра и се прибрах по дългия път.

Вместо час пътуването ми отне четири и ми даде повече от достатъчно време да се убедя, че покрай всички хиени, които обикаляха тук, моята лодка беше последното място, на което Кейти

Куин трябваше да бъде. Все едно беше седнала на пейка в Сентръл Парк.

Слънцето залязваше, когато скочих на задната част на „Измислен живот“ и я открих на носа, седнала с гръб към мен, притиснала колене към гърдите си, загледана към върховете на мангровите дървета. Коленичих и тя подсмръкна, след това избърса лице с ръкава си. Поклати глава.

— Човек би казал, че досега трябваше да съм пресъхнала.

Не отговорих.

Тя ме погледна.

— Грешно ли постъпвам? Кажете. Задето поставям Стеди в подобно положение?

Свих рамене.

— Според мен си в непознати води. Не съм сигурен дали някой като теб е правил нещо подобно на онова, което ти правиш. Дори да е, е било изключително добре изпитано, за да не знаем нищо за това. Не става въпрос за черно или бяло, а за няколко нюанса на сивото. — Тя се опита да се усмихне. — Стига да нямаш нищо против, нека се занимаваме с настоящето, със сегашния момент. Най-добре да се махнем от това място за няколко дена. Имам барачка... — посочих на североизток. — Намира се в блатата. Там е тихо. Стеди знае къде се намира. Ще ни открие, щом приключи — усмихнах се и поклатих глава — да разправя на всички, че си мъртва. — Изправих се.

Тя ме спря. Погледна подозрително.

— Да не би нещо да се е случило в града?

Поколебах се дали да не излъжа, но реших да заобиколя истината.

— И градът, и всеки сантиметър от водата между нас и онова място гъмжи от хора, които търсят дори косъм от теб. Да не говорим колко са нахални.

Тя наклони глава на една страна и гласът ѝ се промени:

— Не отговори на въпроса ми.

Беше по-умна, отколкото предполагах.

— Натъкнах се на един чернокош тип с опашка и татуировки на врата, който каза, че ти бил...

Тя се изправи и направи знак за кавички с пръсти.

— Биограф. — Поклати глава. — Този не е в състояние да си напише името дори в кенефа.

— Стори ми се, че има твърде високо мнение за себе си.

— Казва се Ричард Томас. Викат му Дики. Още повече би му отивало „чернолики Дики“.

— Защо е всичкото това черно?

— Това е цветът на сърцето му, който избива през кожата. — Тя кръстоса ръце и тръгна надолу. Заговори през рамо. — Бараката ти в блатата безопасна ли е?

Усмихнах се.

— Зависи какво наричаш безопасно. Ако имаш предвид безопасна от змии и алигатори, отговорът е „не“. Ако питаш за хора, отговорът е „да“. Все едно сме на Марс. Слушай... — Погледнах към Чъкълъски и се опитах да разведрия напрежението. — Купих си дезодорант за пръв път от осем години. Социалните ми умения са доста ръждясали. Ако те обидя, да знаеш, че не е нарочно. Сам съм от твърде дълго време.

Тя застана на задната палуба и вдигна очи към мен. Бризът беше топъл, но ми се стори, че ѝ е студено.

— Каза, че цениш своята тайна повече от моята. — Зачака. Това беше въпрос. Не беше просто наблюдение. Не ѝ отговорих. Тя опита отново. — Да не би да си... убил ли си някого? Затова ли си тук?

Замислих се как да отговоря. Направих го индиректно.

— Ти убивала ли си някого?

— Единствено себе си.

Усмихнах се.

— Тогава си в добра компания.

Тя ме спря.

— Винаги ли отговаряш на въпросите с други въпроси?

Отвърнах, без да я поглеждам:

— Единствено когато знам, е, че отговорът ще ме нарани. — Подадох ѝ двата найлонови плика. — Всичко, което поиска. Има и дрехи. Опитах се да позная размера ти.

Тя ми отправи полуусмивка.

— Благодаря.

Над дърветата избръмча хеликоптер, поел към мястото на експлозията.

— Трябва да вървим.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Затворихме „Измислен живот“, оставихме я закотвена в гъста част на мангровите гори и аз включих двигателя на „Джоди“. Кейти слезе долу, стиснала найлонов пазарски плик, натъпкан с дрехите ѝ. Поклати глава.

— Беше много отдавна, когато за последен път събрах всичките си вещи в една-единствена чанта. — Спря. — Веднъж платих над пет хиляди долара за специален куфар за обувките си, но тази торба май ми върши повече работа.

Когато обърнахме гръб на залива, тя отпусна ръка върху моята. Първия път, когато ме докосна, беше обзета от гняв.

— Имаш ли нещо против да ме закараш... да минем покрай... лобното ми място?

Не мога да кажа, че се чувствах комфортно с Кейти Куин. Нито пък тя с мен. Движехме се като вода и масло — споделяхме задължителна граница, но съвсем не беше нужно да се смесваме.

— Разбира се.

Като я закарах до предполагаемия ѝ воден гроб, ми хрумна, че кучетата често се връщат където са повръщали, но не споделих с нея тази мисъл. Заобиколихме разрастващия се цирк отдалече. Малка чартърна лодка с капитан и един пътник се носеше близо до мястото на експлозията. Екскурзии около смъртта. Някой вече изкарваше пари от тази работа. Кейти погледна фигурата в задната част. Присви очи, после поклати глава.

— Силвия. Икономката ми.

Жената беше коленичила в задната част на лодката и се молеше. После хвърли нещо във водата, изправи се и даде знак на капитана да я върне на пристанището. Кейти поклати глава. Долната ѝ устна затрепери.

— Вече никой няма да работи за мен.

Въпреки старанието ѝ да потисне чувствата, те напиреха и възхитителното ѝ умение да ги държи под контрол отслабваше. Пукнатини в стената. Думите сякаш увиснаха на върха на езика ѝ.

Погледнах лодките — притихнало множество. Стори ми се странно. Толкова фалшиво. Всички тези почитатели — „представлението“ на скърбящите — а единствените разбити сърца бяха тези на Силвия и Кейти. Почти всички останали скърбяха от загубата на жена от големия екран, която не познаваха и никога не бяха срещали, но която им бе дала желаното. Бе запълнила нуждата им. Тези упоени от изпития ром хора, омазани в кокосово масло, тъжаха заради онова, което тя им бе дала, но никога вече нямаше да имат, а не заради трагичния край на Кейти.

Тя забеляза изражението ми.

— Нещо притеснява ли те?

Замахнах с ръка към цялата тази пародия.

— Това май е свързано по-скоро с тяхната загуба, не с твоята.

Тя кимна и зашепна с премерен сарказъм:

— Ти проверявал ли си какво гласи определението на думата „идол“?

Поклатих глава.

Тя се обърна отново към цирка.

— Аз пък проверих.

Заобиколихме отдалече другите лодки и потънахме сред мангровите гори. Кейти изглеждаше студена, а всъщност не беше. Вече знаех, че изражението ѝ често казва онова, което устата не продумва. В момента питаше къде отиваме. Предполагам, че това се дължеше на старанието ѝ винаги да контролира всичко. Разтворих картата.

— Ето тук е. Наричам я „Хамак“. Нещо като барака е.

— Искаш да кажеш, че е истинска къща със стени и под, нали?

Аз свих рамене.

— Зависи как определяш понятието „къща“.

Леко извита вежда и забележимо накланяне на главата.

— Преди няколко години ловях риба по пълнолуние. Кълвеше страхотно. Чух над мен да пърпори самолет. Видях го, че пада. След него се стелеха пламъци. На следващата сутрин го открих на няколко километра навътре, на островче дълбоко в блатата. И двете му крила бяха пречупени. Носът се беше забил в земята. Нямаше пилот. Само купища бял пращец в прозрачни найлонови торбички. Пет пари не давах нито за самолета, нито за наркотика, но островът беше нещо друго. Осем, може би десет хиляди квадратни метра, просто огромна

скала варовик, щръкнала над тревата. Беше заобиколен от дървета, скрит и отстрани, и от въздуха. Открих няколко стари индиански могили, парчета от стари съдове, няколко счупени върха от стрели. Чист поток, който бълбукаше и образуваше малко езерце. Затова събрах дърва и други неща, които бяха довлечени до брега, качих ги на „Измислен живот“, а други купих в града. С течение на годините това място стана зимното ми убежище.

— Защо пък през зимата?

— Защото — разсмях се аз — имам ограничен запас от кръв.

— Това пък какво означава?

— Комари.

* * *

Няколко часа по-късно водата стана плитка. Вдигнах двигателя извън нея, стиснах въжето и си проправих път през клоните на дърветата и вкарах „Джоди“ в малък поток, който течеше единствено по време на прилива. Бях изминал двестатина метра, когато клоните се затвориха зад нас.

— Значи има история, свързана с намирането на това място.

— Натъкнах се на него, докато търсех място, на което да скрия лодка на въздушна възглавница.

— И друга ли имаш?

Посочих новата лодка от дясната ѝ страна.

Тя е дълга три метра, метър и осемдесет широка, задвижвана от четирицилиндров самолетен двигател „Лайкоминг“, двеста и четирийсет конски сили със сто седемдесет и осем сантиметрова перка... наричам я „Евинруд“, на героя във филма на Дисни „Спасителите“. Вдига деветдесет и пет километра в час, но когато намалиш, става доста непостоянна и шавлива. Май и животът е същият. Лодката на въздушна възглавница не е нищо повече от лъскав клозет с нещо като еднометрова джука отпред над мястото, където се носи над тревата. Долната част или корпусът, е покрита с петнайсетсантиметров лист яка неръждаема стомана, която се плъзга над почти всичко — включително асфалт — и е невероятно удобна през сухия сезон.

Угасих „Джоди“ и включих „Евинруд“. Няколко минути по-късно излязохме иззад дърветата и се понесохме над тревата със седемдесет километра в час. Лодките на въздушни възглавници не се обръщат, докато се плъзгат. Тя седна пред мен. Кокалчетата на ръцете ѝ бяха побелели, стискаше долната част на седалката си. Намалих скоростта, погалих пръстите ѝ и изрекох само с устни: „Отпусни се“. Опита се, макар и с известно притеснение. Километрите се изнизваха и тя започна да се успокоява, ръцете ѝ се отпуснаха. Най-сетне седна изправена и остави вятъра да разроши косата ѝ. За секунда дори затвори очи. Дълбоко в мангровите гори заговори през рамо. Намалих, угасих двигателя. Тя гледаше надолу с широко отворени очи.

— Корените се преплитат. Сякаш образуват свой под. Всеки подкрепя другия. — Огледа се. — Имат нужда един от друг.

* * *

От Десетте хиляди острова се прехвърлихме върху жилавата прерийна трева на блатата. Когато видя първия алигатор, тя сви крака под себе си и подпъхна пети под задника си, но след стотния ги отпусна отново. Заобикаляхме, въртяхме се, криволичехме. Седнах зад нея, наблюдавах как пласт след пласт от нея изчезват, отнесени от вятъра. Не мога да я опиша като щастлива, но това бе най-малко нещастното ѝ състояние, откакто се бяхме запознали.

По залез намалих. Угасих двигателя. Алено слънце залязваше зад върховете на дърветата. Чайките се рееха над нас и шумно крещяха. Няколко канадски жерава бяха накацали по върховете на дърветата. Самотен орел рибар се рееше високо в далечината.

— Стеди казва, че когато се возиш в тази лодка, все едно ходиш по водата — прошепнах аз.

Слънцето се снишаваше. Тя кимна и прошепна на себе си:

— Той ги разбира тези неща.

Пристигнахме при „Хамака“ в късния следобед. Вързах лодката и тя стъпи на палубата. Огледа пътеката. Колиба. Веранда, покрита с мрежа. Печка с дърва. Половин самолет. Червена ръчна помпа, която издаваше, че има прясна питейна вода. Огледа и дърветата наоколо.

— Откъде са се взели всички тези плодни дървета?

Около нас имаше десетина, може би повече — портокали, грейпфрути, мандарини, кумкуат. Свих рамене.

— Предполагам, че са останали от индианците.

Тя си обели мандарина. По брадичката ѝ потече сок.

— Сладка е.

Взех калъп сапун и неизползван бръснач.

— Хайде.

Поведох я през гората. Тя вървеше плътно зад мен, но без да ме докосва.

Под един разперен дъб ме бодна по рамото и посочи една-единствена орхидея, която висеше на нивото на очите. За нея това беше истинско откритие.

— Харесва ли ти? — попитах.

Тя кимна.

Посочих нагоре.

Високо в дърветата бяха пръснати петдесет, може би шейсет орхидеи.

Тя вдъхна и се усмихна. Оглеждаше се ококорено.

— Никога досега не бях виждала подобно нещо.

— Аз ги насадих.

Това бяха първите казани от мен думи, които привлякоха вниманието ѝ.

— Наистина ли?

— Тукашните условия са подходящи за тях, така че винаги, когато съм в Маями, спирам при крайпътните продавачи, купувам две и ги садя нависоко. Повечето оцеляват. Някои загиват, но си мисля, че вината е на продавача.

— Ти се майтапиш.

— Не се майтапя. Ако се качиш горе, ще видиш етикетите, които все още висят в основата, за да ми напомнят от коя разновидност са.

След малко бяхме на шест метра над земята, в короната на дървото, и четяхме етикетите. Тя стискаше един в ръка.

— Не си се шегувал.

Свих рамене.

— Колкото повече време прекарвам с теб, толкова по-интересен ставаш.

Отместих клон, за да направя място.

— Това е една от любимите ми гледки.

Виждахме петдесет, може би шейсет километра шир.

Чак до залива.

Тя не каза и дума. Това означаваше много. Посочих напред.

— Лодката ти се взриви в тази посока.

Отправи ми полуусмивка:

— Искаш да кажеш, че ти я гръмна в онази посока?

— Точно така.

След малко тя прошепна:

— Колко далече от това място е най-близкият път?

— Непавиран или с асфалт?

— Все едно.

Посочих.

— Има един непавиран на около трийсет и два километра в тази посока.

— На това му се вика да си по средата на нищото.

— Някой военен сателит със сигурност ще ни засече, но трябва специално да ни търси. — Засмях се. Тя се подсмихна, наслаждавайки се на гледката. — Пък и ако искаш да откриеш мъртвец, ще го търсиш в гробищата.

Слязохме и аз я поведох към потока, където стъпих на изваяната от Господ варовикова вана, достатъчно голяма за десет човека. Няколко листенца се носеха по водата. Беше бистра, около метър и двайсет дълбока. В единия край имаше плитко място, което можеше да се използва като седалка. Тя влезе вътре и двамата се киснахме в топлата вода повече от час. Аз ѝ разказах за острова, как съм построил бараката и как съм изхвърлил всичкия кокаин във водата.

Тя се постара да не се усмива.

— Я ми кажи истината, не го ли пробва поне? Запази ли си малко за черни дни? Сигурно е бил страхотен, след като е идвал направо от Колумбия.

— Не. Никога не бих го направил.

Тя прокара ръка през водата.

— Някога вземал ли си наркотици?

— Не, въпреки че все още ми е приятно да изпия един хубав джин с тоник.

— Хммм — усмихна се тя с разбиране. — Кураж в течен вид.

Когато кожата на пръстите на ръцете и краката ми набъбна, аз се изправих, оставих сапуна, бърснача и посочих към бараката.

— Ще направя нещо за вечеря. Ти не бързай. Никой не гледа. — Обърнах се във всички посоки и махнах с ръка към дърветата. — Биолозите са пресметнали, че има над сто и петдесет хиляди бирмански питона в блатата, които обикалят непрекъснато. Повечето са потомци на избягали след урагани видове, наводнили магазините за домашни любимци. Някои са били пуснати на свобода, когато са станали прекалено големи за семейните терариуми. Казвам ти го за твоя информация.

— И какво да правя, ако видя питон?

— Тичай колкото те държат краката.

След като си тръгнах, тя се отдръпна от ръба и бавно заоглежда брега на потока.

Върна се след малко, ухаеше на „Айриш Спринг“, а краката ѝ лъщяха. Беше горда, че не я е изяла змия. Остави сапуна отстрани на мивката, после пристъпи към мен. Наблюдаваше ме с крайчеца на окото си.

Вдигнах поглед от соса за пастата, който приготвях.

— Толкова ли беше зле?

Тя кимна.

— „Смешна“ е по-подходящата дума.

— Извинявай.

* * *

След вечеря се изкъпах и щом се върнах, я открих застанала до двойното легло, в което щеше да спи. Потъркваше чаршафа в бузата си. Надникнах вътре.

— Наред ли е всичко?

Тя стисна чаршафа с две ръце и кимна.

Изражението ѝ не ме убеди.

— Сигурна ли си?

Не отговори.

— Имам и други чаршафи, ако искаш. — Бръкнах в шкафа. Някои бяха леко влажни, други — проядени от молци. Върху най-

горните се виждаха миши изпразнения. — Може би друг цвят.

— Няма нужда, тези са си съвсем добри.

— Защо тогава ги гледаш така, сякаш са ги налагили въшки?

Тя почти се усмихна.

— Когато пътувах за снимки, когато снимахме филм... в договора ми имаше клауза, че няма да спя в легло, застлано с чаршаф от египетски памук с по-малко от седемстотин нишки. Че матракът ще бъде като за двойно легло на „Темпър Педик Рапсоди Бед“ със седем възглавници, всяка от определена материя, с определен размер, и че температурата в стаята ми ще бъде непрекъснато поддържана на двайсет градуса. Не двайсет и един. Нито двайсет и два. Бутилирана вода от Италия. Шампанско от Франция. Кифлички от Ню Йорк. Съомгата ми се доставяше прясна. Омари. Хайвер. — Тя поклати глава. — Ти имаш ли представа колко тежи този матрак? Веднъж ми го докараха със самолет в Северна Африка, а после високо в Алпите, за да се наспя.

— И наспа ли се?

Тя поклати рязко глава.

— Не.

— Знам, че задавам твърде личен въпрос, но колко изкара от последния си филм?

— Двайсет и пет милиона.

Не съм експерт по актьорите, но някъде бях чел, че тези от големия екран трябва да се учат отново как да си движат лицевите мускули, защото камерата улавяла всяко незначително движение. Добрите умеели да пресъздадат цяла палитра от чувства само с едно трепване. За разлика от тях, актьорите на сцената трябвало да правят драматични движения — почти да преиграват — за да могат да ги видят и хората на евтините места. Кейти издаваше единствено онова, което пожелаеше. Всяко движение, всяка глътка въздух, всяка мисъл бе премислена, преди да я покаже. Актьорската игра беше в ДНК-то ѝ. От нея щеше да излезе страхотен играч на покер.

— Много пари.

— Не е редно.

— Защо?

— Аз имам... — Тя наклони глава на една страна. — Имах къща в Ню Йорк. Тъпър Уест Сайд. През прозореца ми се виждаше Сентръл

Парк. Заставах на задния балкон и наблюдавах улицата. Чаках да видя боклукчиите. Те изпразваха всяка кофа за по-малко от осем минути. Колко боклук само. Питам се какво ли ще се случи, ако не минат. И ето че един ден не минаха. Започнаха стачка. На улицата се натрупаха купчини. Мухи. Ларви. А вонята... Аз или по-точно човек, който работеше за мен, провери колко изкарват. Заплатата им. — Замълча. — Трийсет и шест хиляди. Трийсет и шест хиляди скапани долара на година, за да прибират нечувана мръсотия. — Загледа се през прозореца на бараката. — Аз изкарах същите пари за по-малко от минута в последния си филм. Просто си стоях и се правех на красавица. Ако той обаче не вдигне боклука, всичко се натрупва. Засмърдява. Болести. Неприятна гледка. Ако аз не се появя в местното кино какво се губи? Нищо. Не се връзва. Не е редно.

Мълчах.

— Наблюдавах улицата почти цяла година. Един и същи човек. Всеки вторник. Като по часовник. Обичаше да пее, докато работи. Нямаше зъби, но пък гласът му беше страхотен. Една сутрин излязох. Слънчеви очила. Шал. За да не ме познае. Дадох му плик с четирийсет хилядарки в брой. — Тя се просълзи. Погледна настрани. — Когато се качих отново на балкона, той танцуваше на улицата, пееше с пълно гърло. — Тя поклати глава. — Двайсет милиона не ме направиха щастлива, както четирийсетте хиляди на този човек.

Свих рамене и посочих.

— Чаршафите, които държиш, са започнали от около петдесет нишки полиестер, но след седем или осем години използване и пране са стигнали до дванайсет нишки на сантиметър. Това е истински плюс, когато стане горещо, защото можеш да разчитаеш на по-добра вентилация.

Оправи си леглото и не каза почти нищо друго.

Около час по-късно, докато четях на верандата, тя се показва иззад ъгъла.

— Имаш ли ножица? — попита. — За да си подстрижа косата. — Бръкнах в едно чекмедже и ѝ я подадох. — Благодаря. — Появи се отново два часа по-късно.

Беше с къса коса.

Едва няколко сантиметра. Изглеждаше съвършена. Единственият проблем беше, че подчертаваше белега от въжето на шията ѝ.

— Как го направи?

Тя се облегна на касата на вратата.

— Когато започвах, знаех как точно искам да изглежда косата ми.

— Как?

— „Звукът на музиката“ се среща със „Закуска в Тифани“. — Мълчание. — И така... Поработих над нея. След като разбрах как точно се използват двете огледала, стана по-лесно.

Не бях ходил на фризьор, откакто започнах да живея край водата. Когато имах нужда от подстрижка, тъй като косата покриваше раменете ми, просто подрязвах краищата. Режех всичко наред. Наведнъж. Бръсних се на всеки няколко седмици, независимо дали имах нужда, или не.

Погледнах се в огледалото. Изсветляла от слънцето коса под раменете. Цъфнали краища. Брада на няколко дена. Никой не можеше да ме познае. Супер.

Тя събра косата си и излезе, отнесе я в импровизирано кошче за боклук, направено от лист. Държеше я високо. На нивото на гърдите.

— Едно сервитьорче в Германия ми открадна бельото и го продаде онлайн за девет хиляди долара. Ако прибереш тази коса, можеш да я продадеш в Ибей. След това с парите ще си купиш нова лодка.

— Благодаря. Три са ми достатъчни.

Тя се обърна и заговори през рамо:

— Опитът ми показва, че на мъже с коса, достатъчно дълга, за да бъде вързана на опашка, не може да им се вярва.

Кимнах.

— Добре казано.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Около полунощ тя духна газената лампа и затвори вратата. Не каза и дума. Седнах с тетрадка в скута си и се заслушах в алигаторите под нас, с надеждата да ме приспят.

На следващата сутрин, когато се събуди, ме завари там, където ме беше оставила. Видя чашата ми. Посочих.

— На печката е. Малко е старо, но старо и силно е по-добре, отколкото никакво.

Тя потри очи и се протегна към чашата, закачена на един пирон. Въртеше се около мен, докато кофеинът навлезе в кръвта ѝ. През всичкото време поддържаше безопасно разстояние. Минаха няколко минути. Забелязах, че стои на пръсти. Беше по-неспокойна от обикновено. След няколко глътки остави чашата.

— Добре, май не мога повече да стискам — махна с ръка.

— Извинявай. Последвай ме.

Излязох отзад. На петдесет метра през дърветата беше външната тоалетна. Отворих вратата и ѝ показах ролка тоалетна хартия, закачена на пирон. Тя я погледна, прецени, че не може да стиска вечно, пристъпи бавно и затвори вратата.

Бях изминал десетина крачки, когато вратата изскърца.

— Сънди — повика ме тя.

За пръв път ме наричаше с това име.

— Да?

Излезе и заговори през стиснати устни, след това посочи.

— Хлебарка.

Кимнах.

— Да. — Отворих вратата. По-широко. Облях стените в светлина. Петнайсет хлебарки пъплека по задната стена. Няколко припкаха по дървения под. Една надникна от тоалетната чиния. Тя стисна зъби.

— Има ли друга възможност?

— Разбира се. Навсякъде на острова, но ако искаш да седнеш...
— посочих.

Тя погледна бялата седалка, после насочи вниманието си към потръпващата стена и двете пипалца, които шаваха като чистачки под ръба на седалката, дръпна ролката тоалетна хартия и изчезна по пътеката към задната част на острова.

Когато се върна, седна в далечния край на верандата и си допи кафето. После се върна от стаята си с ножица в едната ръка и хавлиена кърпа на рамо. Застана зад стола и го обърна към мен. Прочисти гърло. Оставих химикалката.

— Не ми се случва често да предложа на някого да свърша нещо вместо него — призна. — Свикнала съм да ме обслужват. Не да ми слугуват. Не е в природата ми. — Потупа стола.

Поклатих глава.

— Добре съм си. Честна дума.

Тя заслони очи, за да се предпази от издигащото се слънце.

— По-добра възможност ли имаш?

Почуках с химикалката по тетрадката.

— Благодаря, но...

Тя остави ножицата.

— Какво пишеш в тази тетрадка?

— Записвам приливите. Какво сме уловили. Температурата на водата. Какво кълве. Изборът на стръв. Посоката на вятъра. Атмосферното налягане. После всяка година проверявам.

— Вчера не сме ловили риба.

— И това записах.

— Може ли да надникна?

Подадох ѝ дневника.

— Не ми ли вярваш?

Тя погледна първата страница.

— Почеркът ти е по-изискан и спретнат от този на мъжете, които познавам, а и на повечето жени. Като на Джон Адамс или Томас Джеферсън.

— Упражнявал съм се.

— Виждам. — Тя ми върна дневника, без да го прочете. Забелязах, че обича да изстрелва въпроси, за да ме хване неподготвен. Да прецени инстинктивната ми реакция. Следващият ѝ въпрос беше точно такъв. — Мога ли да ти имам доверие?

— Можеш да си сигурна, че онова, което ти казвам, е истина.

— А това, което не ми казваш?

— Значи си забелязала разликата?

Тя се обърна, скръсти ръце и заговори. Гледаше настрана.

— Когато започвах, подписах няколко договора, без да прочета ситните букви. Бях толкова щастлива да съм пред камера... После се оказа, че и продуцентите са били доволни, стига да съм с по-малко дрехи от тези, с които съм излязла на снимачната площадка. — Тя сви рамене. — Сега, или по-точно казано, допреди няколко дена вече се бях научила да питам: „Обяснете ми какво точно означава незначителна голота“. По този начин съм се измъквала от доста неприятни моменти. Знам как звучи. Сигурно си гледал филмите ми и ти е минавало през ум: „Нали съм те виждал как се събличаш и се разхождаш по екрана в евино облекло...“.

Вдигнах ръка, за да я спра.

— Не съм ходил на кино поне от десет години и не мога да кажа със сигурност, че съм гледал твой филм.

Тя мълча, докато осъзнае казаното от мен.

— Наистина ли?

— Нищо лично. Нямам телевизор, така че...

Тя стисна устни и издаде долната напред. Едната ѝ вежда се изви над другата. Премисляше.

— Да се върнем на въпроса с доверието...

— Както кажеш.

— Значи не бива да ти имам повече доверие, отколкото досега.

— А къде се намираме сега?

— Вече не се чувстваме неловко в компанията си.

Почесах брадата си.

— Май е точно така.

Тя поклати глава.

— Значи казваш, че не си добър и затова да не ти вярвам. — Наклони глава едва забележимо на една страна. Опитваше се да ме хване на въдицата си. — Наистина ли искаш да мисля така?

— Опитът ми показва, че доверието се гради с течение на времето, а не разполагаме с много. Така че нека да...

Тя отново поклати глава.

— Преди време прекарах две години от живота си с мъж, за когото бях убедена, че ще бъде баща на децата ми. Но една вечер,

когато се прибрах по-рано от снимачната площадка, открих, че се опитва да стане баща на децата на мениджъра ми. — Другата вежда се вдигна до първата. Тя посочи дневника ми. — Питаш ме дали ти имам доверие. Пишеш дневник, тихо и кротко, докато аз ти разказвам разни неща. Преди няколко месеца фирмата, която беше поела рекламата ми, в безкрайната си мъдрост нае този... — с пръсти написа във въздуха кавички — писател. Трябваше да му разкажа историята си, той да я напише и светът да ме заобича повече. Аз щях да изкарвам повече пари, съответно и те. Както и да е, казаха ми, че са го проверили много внимателно, че е писал куп истории, че мога да му имам доверие. Беше красив. Те бързаха да публикуват книгата, а той нямаше търпение да започне веднага. Каза ми да не се притеснявам за договора, че адвокатите само бавели нещата, че бил убеден, че ще се сработим безупречно. Каза, че мога да му имам доверие. Даде ми — нови кавички — дума. И така, аз започнах. Разказах му някои от тайните си. — Тя сви рамене. — Не всички. Почти никакви, ако трябва да сме честни. Както и да е — тя описа нови кавички, — биографът ми...

Прекъснах я.

— Да не би да говориш за онзи тип, на когото се натъкнах в града, с татуировките по врата и черните нокти?

Тя кимна рязко.

— Черноликия Дики.

— Ти си го харесвала?

Не ми отговори. Продължи да разказва.

— Седмици наред ме интервюираше, показваше ми написаното. Задаваше купища въпроси. Разпитваше за детството ми, за което никой не знаеше почти нищо. Не говорех за този период. Благодарение на папараците, той разполагаше с предостатъчно материал. Мениджърският ми екип прецени, че това е шансът ми да изясня нещата.

Разказах му как съм поела по наклонената плоскост, как съм успяла да крия този проблем години наред. След това започнах да слабея. Вестниците взеха да задават въпроси, които доведоха до слухове. Лекар ми предписа нещо, което да успокои напрежението. Да се пребори с кръговете под очите ми.

Едно хапченце за това. Друго хапченце за онова. Поредното лекарско предписание за това и онова. Лутах се както повечето

обикновени хора, после болката започваше да ме мъчи, аз се предавах и надигах бутилката. Много скоро се тъпчех с хапчета, все едно бяха бонбонки. Отлагаха представления, за които билетите бяха разпродадени до последния.

Влязох в център за лечение на наркотична зависимост, за да не изгоря до дъно. Моите хора запазиха всичко в тайна. Сто и шейсет хиляди долара по-късно се върнах на сцената изчистена и ако можеше да се съди по външния ми вид, по-силна от когато и да било. Някъде някой ми присъди поредната награда. Нови прожектори. Нов филм. Нов хит. И тогава лъсна въпросната биография, която се предполагаше, че трябва да разкаже как съм преминала през всичко това.

Както и да е, моят — тя вдигна и двете си ръце, за да изпише поредните кавички — биограф прави нужните записи и отива да пише. Докато се усетя, вместо да ми изпрати ръкописа за одобрение, той продава безценната ми история на онзи, който е платил най-висока цена. Тъй като така и не е подписал договор, ние не можахме да направим нищо, за да го спрем. На въпросите, на които не бях отговорила, той сам бе запълнил празните места, променил бе контекста и много от фактите. Когато приключи, аз се оказах коренно различен човек от това, което съм в действителност. А той дори не беше чул най-ужасното. — Пръстът ѝ проследи белега на китката и гневното зачервяване на врата. Срещна очите ми. — Опитът ми показва, че „времето“ не доказва кой е достоен за доверие и няма почти нищо общо със самото доверие.

— Значи, ако съм на твое място, не бих ми имал доверие.

— Но аз искам.

— Тогава ми се довери.

— Но нали току-що ме предупреди да не го правя.

— Добре, недей.

Последва дълго мълчание.

— Не искаш ли хората да ти имат доверие?

— Актьорската игра ли те научи да го правиш?

— Кое?

— Такива паузи. Наричат се „заредени“.

— Камерата сътворява странни неща с времето. Да избирам подходящия момент, ми е вродено.

Поклатих глава.

— Не. Тъкмо затова живея тук и вие двамата със Стеди сте единствените, които знаят, че съществувам.

— Имаш ли семейство?

— Не знам да имам.

— А какво знаеш?

— Знам как да ловя риба.

Тя не се колеба:

— Ще ме научиш ли?

— Искаш ли да се научиш?

— Искам да се науча на много неща, които не съм правила досега.

— Никога ли не си ходила за риба?

Тя поклати глава.

— Наистина ли? Съвсем никога?

— Нито веднъж.

Опитах се да осмисля чутото.

— Все едно да кажеш, че никога досега не си поемала дъх.

— И така...

Тя пхна ръце в моите.

— Често ми се случва да прекарвам часове наред на лодката. Обикновено от зори до мрак. И единствената тоалетна е отзад. На открито. Звукът пътува. Не можеш да разчиташ на усамотение.

— Нямам нищо против.

— Важно ли е за теб?

— Да.

— Добре.

Тя задържа ръката ми още малко.

— Преди да тръгнем, ще ми разкажеш ли нещо за себе си?

— Защо ти трябва да знаеш?

— Какво лошо има? Само едно нещо. Искам да кажа... — Тя посочи бараката, „Евинруд“. — Как си позволяваш всичко това? И двамата знаем, че не си отшелник. Не си човек, посветил се на покаяние и молитва. Освен това съм почти сигурна, че името ти не е Сънди.

Беше добра. Имаше бърза преценка.

— Работех в производството. Имах фирма. Пуснах акции на пазара. Продадох я за луди пари. Изкарах още от текущите продажби.

Сега ловя риба.

Тя все още не бе пуснала ръката ми.

— И се криеш.

Кимнах.

— Точно така.

— А как ти е името?

— Предпочитам да не казвам.

— Поне си откровен.

— Казах ти, че няма да те лъжа.

— Да, трудното е да те накарам да говориш. — Тя почука с нокът по предните си зъби. — Май си вързан с мен, все едно си на пустинен остров.

Погледна ме. По-точно казано, обходи ме от горе надолу с очи.

— Трудно ли ти е да си около мен? Имам предвид... — Тя прокара пръсти по извивките на тялото си.

Поклатих глава.

— Не. Не бих казал.

— Значи, ако се пека без бански, няма да имаш нищо против.

Прехапах долната си устна.

— Сигурно ще отида да ловя риба през това време.

Тя сви рамене.

— Значи не мислиш, че съм красива.

— Старая се да не мисля по този въпрос.

— Защо?

— Защото Стеди ме помоли да се грижа за теб, а не да...

Тя кимна и ми отправи полуусмивка.

— Не е нужно да ме ласкаеш. Бяха нужни много пари, за да изглеждам по този начин.

— Наистина ли?

Тя посочи брадичката си. След това носа. Докосна се над очите и най-сетне по гърдите.

— Ами...

Изкиска се.

— Изчервяваш се.

— Виж, нямам чак толкова богат опит с жените.

— Гей ли си?

— Не, опитвам се да кажа, че не излизам много по срещи.

— Кога за последен път си бил на среща?

— Преди около единайсет години.

— Някога бил ли си женен?

Поклатих глава.

Тя изви вежда. Усещаше се бързо.

— А някога бил ли си с момиче?

— Обясни какво имаш предвид с „бил“.

— Не се ли сещаш... „бил“.

Поклатих глава.

— На колко години си?

— Около четирийсетте.

Не можа да скрие недоверието си.

— Значи си на средна възраст и не си спал с жена?

Не отговорих.

Тя сложи длани на ханша си.

— Я стига. Истината ли ми казваш? Мислех, че на твоята възраст всеки е спал с някого или пък с много...

— Така и не намерих подходящата...

— Последният романтик. Някой трябва да направи филм за теб.

— Тя извърна поглед. Умът ѝ работеше на бързи обороти. — Ако бях все още жива, щях да го режисирам и с твоето загоряло лице и дълга коса билетите щяха да се разпродадат за нула време.

— Ти майтап ли си правиш с мен?

— Не. Напълно сериозна съм. Имам предвид, че ти си... не си нормален. Не съм срещала мъж, който да не е бил с жена и да не иска да е с мен. — Мълчах. Тя седна. — Май ще ти бъде трудничко, ако реша да се пека по евино облекло. — Прехапа крайчеца на устната си. Всмукна я със зъби. — Сигурен ли си, че не си гей? Няма проблем, ако си...

Кимнах.

— Напълно сигурен съм.

— Откъде знаеш?

Тя се разсмя.

— Целият почервения. — Постави ръка на кръста си. — Я ми кажи, колко точно видя на терасата и на лодката?

— Тогава друго ми беше в ума.

— Да, въпреки това си ме видял. Човек си, нали?

— Да.

— Кажи колко видя.

— Достатъчно.

Тя ме замери с молив.

— А пък аз през цялото време си мислех, че си като Стеди.

Загледах се на изток, през мангровите гори към Маями. Помълчах.

— Съвсем не съм като Стеди.

Тя пристъпи по-близо. Досега не беше толкова словоохотлива. А ето че просто нахлу в живота ми и пръсна невидимия, грижливо пазен балон на личното ми пространство.

— Какво имаш предвид?

— Не минава и ден, без да ми се иска да бях като него.

— В какъв смисъл?

Замълчах. Опитах се да го представя с думи.

— Той вижда ясно. — Отворих мрежестата врата. — Каквото и да означава, през тези дни говорих с теб повече, отколкото с други познати през последното десетилетие, като изключая Стеди. — Тя направи още една крачка. — Всички, взети заедно.

Тя присви очи.

— Защо?

Въпросът ѝ беше искрен.

— Не исках.

Тя кимна отново. Примигна бавно, нарочно.

— Тогава ти благодаря за този дар.

* * *

И така, докато светът търсеше, скърбеше и се опитваше да намери някакъв смисъл в смъртта на Кейти, Стеди се върна в Маями, а аз научих холивудската икона със звезда на Булеварда как да слага стръв на въдицата, как да хвърля, как да разчита повърхността на водата, как да връзва двоен хирургически възел, как да свързва поплавка към кордата, как да натрива ръцете си със сок от лайм, за да се отърве от рибешката миризма.

Не всичко беше като в райската градина. Имахме и търкания. Не че бяха непреодолими. Просто изникваха неочаквано. Първата сутрин слънцето едва бе докоснало върховете на дърветата, когато ѝ връчих въдица и жива скарида. Все още мърдаше. Горната ѝ устна се сгърчи.

— Трябва ли да нанизвам това гнусно смрадливо нещо на куката?

Замислих се.

— Не. — Отново ѝ подадох въдицата. — Нали искаш да уловиш риба? Ще помогне.

Тя стисна зъби, сложи стръвта на кукичката и ловихме риба в мълчание. Беше ни приятно заедно. Не разговаряхме. Не изпълвахме въздуха с нервно бърборене. Тя не изпитваше нужда да ми разказва за себе си, да описва как е покорила света, а аз не я заливах с въпроси и не питах какво е да си като нея. Седяхме си тихо, на ръба на света, където блатата се оттичаха между островите, използвахме течението и оставяхме ръцете на мангровите дървета да ни обгръщат в сянката и спокойствието си.

Наблюдавахме се с крайчеца на очите си. Бяхме създали лекота в общуването си, която не изискваше нищо. Когато тя заговори, беше между другото. Не се опитваше да обяснява, а да разбере. Да си обясни.

Аз слушах. В това ме биваше. Стеди казва, че океанът е гръдта на Господ — ако е така, значи ние се бяхме сгушили там, открили свободата и насладата.

С всеки миг тишина, с всяка уловена и изтеглена риба, с всяка неизречена дума моята стена — моята добре укрепена, внимателно издигната, защитена, непоклатима и неразрушима стена — започна да се пропуква.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Четири дена по-късно Стеди се обади. Отидох да го взема с лодката на въздушна възглавница и се върнах с него на острова, където открихме Кейти удобно настанила се на верандата. Ръцете ѝ бяха в скута. Очевидно мислеше за нещо, макар все още да не бе готова да го изрече.

Влязохме вътре.

Изпразних чантата му и оставих вестниците на масата.

— Погребаха те.

Тя взе вестниците и разгледа снимките. Цветът на лицето ѝ се беше върнал бавно, потъмнял от часовете, прекарани на слънце. А аз отдавна бях решил, че тя е най-красивото човешко същество, до което съм се доближавал.

— Какво погребаха? — попита тя.

— Спомени. Билети. Програми. Постери. Шал, който си продала за благотворителност. Дънките, които уж са ти били любимите. — Той замахна над масата. — Имаш си своя част от гробището. Цял мавзолей с нощно осветление и двайсет и четири часова охрана, платена с пари от имението ти, което, благодарение на теб, сега стопанисвам. Въпреки че... — Засмя се тихо. — Бившият номер три е решил да ме даде под съд.

Тя махна с ръка.

— Празни приказки. Лае, но не хапе. — Зачете се в статиите. Загриза единия си нокът. Прехвърли друга статия. Кимна. — Да, обичам тези дънки.

Стеди имаше въпроси, но я остави да довърши. Когато остави вестниците, той отвори уста, но тя заговори преди него. Изговаряше думите ясно и те се чува в цялата барака:

— Трябва да отида във Франция. — Каза го така, сякаш си поръчва диетична кола.

И двамата се завъртяхме към нея. Предполагам, че отворените ни усти я накараха да продължи. Тя нарисова границите на държавата Франция във въздуха.

— Франция. Нали се сещате, на запад от Италия, на север от Испания. — Кимна. — Виждали сте снимки.

Стеди се отпусна назад, разбрал, че тя вече е взела решение. Познаваше я достатъчно добре.

— Предполагам, че ще заминеш, независимо дали одобрявам, или не.

— А, одобряваш, защото идваш с мен.

Стеди я погледна стреснато.

— Какво?

— Ти си виновен. Ти ме забърка в тази каша. Мъртва съм заради теб.

Признавам, че мисълта да я разкарам от лодката си и да се върна към простичкия си живот, много ми допадна.

— Според мен идеята е чудесна.

Той се потупа по гърдите.

— Извинявай. Проблеми със сърцето. Не мога да летя. Нарездане на лекарите.

Тя кръстоса ръце, прехапа долната си устна и се обърна към мен.

Никак не ми хареса онова, което видях.

Остана загледана в мен за известно време. Най-сетне кимна.

— Значи ти ще заемеш мястото му. Стига да не ми се пречкаш.

Когато бях около нея, имах чувството, че съм на влакчето на ужасите в Дисни Уърлд. Погледнах ги и двамата.

— Аз ли? Че защо аз?

Стеди се усмихна.

— Очевидно е, че не може да замине сама. — Вдигна ръка, за да се прекръсти. — Аз не мога да тръгна, а ти си единственият друг човек, който знае, че тя е жива. — Сви рамене.

Обърнах се и към двамата и поклатих глава.

— Това не означава, че трябва да замина.

Тя се развика недоволно. Напомни ми за Верука Солт^[1] в шоколадовата фабрика. Аз не реагирах, тя си пое дълбоко въздух.

— Говоря сериозно.

— И аз говоря сериозно.

— Нищо подобно. Ти дори не ме слушаш.

— Напротив. Каза, че искаш да отида във Франция, и аз отказах.

Стеди ни прекъсна.

— Тя има нужда от теб.

Не бях и предполагал, че той ще я подкрепи.

— Няма нужда от мен. Има нужда от свещеник и най-вероятно от добър психиатър.

Тя завъртя палци в скута си и прошепна тихичко:

— Важно е.

Гласът ми се извиси:

— Какво е чак толкова важно във Франция? Аз просто ти помогнах да се взривиш на парченца в Мексиканския залив!

Тя скръсти ръце.

Стеди продължаваше да се опитва да обясни какво е имала предвид. Погали ме по рамото.

— На всяка цена трябва да отидеш.

Погледнах го така, сякаш си бе изгубил ума, и се запитах как успя да се измъкне толкова лесно. Тъкмо той знаеше, че не мога да отида във Франция.

— Не отговори на въпроса ми — настоях.

Тя ме погледна и заговори, без да влага чувство.

— *Le coeur a ses raisons que la raison ne connaît point.*

Разбрах, че го каза на френски, но нямах представа какво означава. Учуденият ми като на сърна пред фаровете на автомобил поглед ѝ разкри, че нямам представа.

— Сърцето има доводи, които разумът не познава — преведе тя.

— Ти ли го измисли?

Тя поклати глава.

— Паскал.

Този път ме хвана, но аз се постарях да не се предавам.

— Чудесно е, че цитираш мъртви философи, но не това е начинът да ме накараш да тръгна за Франция.

Тя ме погледна с крайчеца на окото си и каза убедено:

— Писателите умират, но думите им живеят.

Пак ме хвана.

— Защо е толкова важно?

— Ще ти кажа, когато пристигнем там.

— Не ме устройва.

Тя отвърна бързо, без да мисли. Отговорът ѝ беше емоционален. Нямаше задръжки. Разкрещя се:

— Защото боли. Защото не искам да говоря по този въпрос. Защото не мога. Никога не съм... — Скри белязаната си китка под другата.

Стеди докосна ръката ми.

— Може ли за минутка? — Последвах го навън. Той затвори вратата на бараката. Тя остана да седи със скръстени ръце и да гледа през прозореца, изключена от разговора. Мисълта, че говорим за нея зад гърба ѝ, и фактът, че трябва да моли, за да постигне своето, ѝ допадаха. Обгърна ни мирис на сол. Стеди заговори тихо. — Иди с нея. — Зачака. Отпусна ръце в скута си. Мълчанието бе достатъчно красноречив отговор.

— Защо? — попитах най-сетне аз.

Той извади нокторезачка и започна да оформя ноктите си. Приключи с три нокътя, преди да каже:

— Защото имаш нужда.

— Аз ли? Става въпрос за нея. — Размахах пръст във въздуха. — Тази работа няма абсолютно нищо общо с...

Той затвори очи.

— Има, за теб.

— И какво общо има с мен?

Той отрязва нокът, който падна на верандата. Ноктите му бяха винаги късо изрязани.

— Ти сам ще си отговориш.

— Стеди, тъкмо ти би трябвало да знаеш, че не мога да го направя.

Последва нов пръст. Той щракна поредния нокът.

— Тъкмо ти би трябвало да знаеш, че можеш.

Поклатих глава.

— Когато съм около тази жена, имам чувството, че съм до заспал вулкан. Никога не знаеш кога ще изригне. Първата ми мисъл всеки път, когато съм на метър от нея, е, че искам да се махне от лодката ми.

Той се прехвърли на другата ръка.

— Ако заминеш с нея за Франция, тя ще се махне от лодката ти.

— Това разрешава втория проблем. Не и първия.

Той сви рамене.

— Тя е глава лук.

— Какво означава това?

— Има много пластове.

— Хм, а пък аз си помислих, че оставя неприятен вкус в устата ти и те разплаква. — Той не ме засече и аз продължих. — След като тя е лук, аз какво съм?

Заговори спокойно:

— Кокосов орех.

Опитах се да отбия удара.

— Защо? Защото съм твърдоглав ли?

— Не, защото, ако непрекъснато пиеш кокосов сок, ще се надрискаш.

Нямаше начин да спечеля този спор.

— Изобщо не е смешно.

Пъхна нокторезачката в джоба си, което означаваше, че разговорът е приключен и той е взел решение.

Обърнах се и влязох вътре, готов да докажа, че тя не е премислила нещата. Застанах пред нея.

— Да приемем за момент, че се съглася. Да кажем, че съм съгласен. — Тя изпусна дълго съдържания си дъх. — Ти обаче имаш огромен проблем.

— Какъв?

— Как ще прекосиш океана? Нямах паспорт и не можеш да минеш без черния пазар.

Тя извърна поглед. Гласът ѝ омекна.

— Вече си имам.

— Сигурен съм, че Кейти Куин има. Не съм сигурен обаче, че...
— посочих я — ти имаш.

Тя кимна.

— Имам паспорт.

— Откъде?

— Имам го от петнайсетгодишна.

— Но...

— Кейти Куин не е истинското ми име.

Дори Стеди ми се стори изненадан.

— Не е ли? — попита той.

— Кейти Куин е името, което измислих, когато имах нужда от него.

— Няма начин да се получи.

— При Джейсън Борн се получи.
— Той е художествена измислица.
Тя изви вежда.
— Години наред пътувам до Франция и никой не е разбрал.
— Как?
— Много просто. Преобразявам се в друг човек.
Не отговорих. Стеди ми се усмихна и зашепна:
— Видя ли, двамата имате много повече общо, отколкото си мислиш.
Махнах с ръка, за да го накарам да млъкне.
— Ще ти платя. Мога да ти платя повече, отколкото изкарваш за година. Или дори за пет години.
— Нямах никаква представа колко изкарвам.
— Видях как живееш. Едва ли е много.
— Не ти искам парите. — Приведох се напред. — Дори да ги исках, не можеш да си ме позволиш.
— Разбира се, че мога. Мога да купя всичко, което притежаваш, десет хиляди пъти.
— И колко струва доверието ми?
— Не ме карай да ти се моля отново.
Стеди седна. Почти се усмихваше. Той бе наясно, че тя печели, и почти се наслаждаваше на словесната престрелка.
— Трябва да отидем в банката. — Тя извади малък ключ на верижка от предния джоб. — Банков сейф. — Вече бе започнала да планира пътуването.
— Искаш да кажеш, че аз трябва да отида в банката ли?
Тя кимна.
— Какво държиш в сейфа?
— Паспорт.
— Какво друго?
— Ще видиш, щом отвориш кутията.
Стеди бе скръстил ръце в скута си, ухилен от ухо до ухо.
Обърнах се към нея.
— Кейти...
— Не се казвам Кейти.
— Добре, безименна жено. Ще ти донеса паспорта, но не мога да дойда с теб във Франция.

— Не можеш или не искаш?

— И двете.

— Моля те.

— Защо не заминеш сама?

— Защото ти можеш да отидеш на места, на които аз не мога.

— Нали това е смисълът, когато си с друга самоличност?

— Трябва ми още някой.

— Наеми си човек там. Ще бъде много по-просто. Не ти трябва точно аз.

Този път тя се обърна. Гласът ѝ стана по-мек. Болката се показа.

— Защото там има нещо и... не искам да се изправя пред него сама.

Ето че се доближавахме до истината. Зачаках.

— Смених си името, когато бях на около шестнайсет. През живота си на зрял човек се опитвах да се превърна в жената, която погребях в Мексиканския залив, защото не исках да съм каквато бях преди. Така че сега се опитвам да не съм двама човека, не просто един. Не ми остават много възможности. Не знам... — Разплака се. — Коя съм аз сега? Как, за бога, ще опозная себе си, когато се появя? Не съм сигурна, че ще се позная, ако се сблъскам със себе си на улицата. Знам само, че съм родена един човек, станах втори, а сега се опитвам да не съм нито единия, нито другия, докато претърсвам дъното на океана за трети. На това му се казва напълно объркано същество. С колко още „аз“ трябва да се сдобия, преди да се окаже, че няма повече? Можеш ли да ми отговориш?

Цялата работа изведнъж стана още по-объркана.

— Не мога.

— И аз не мога. Знам само, че да стана себе си, е... — Тя поклати глава. Закапаха сълзи. — Все едно умирам всеки ден. Отново и отново. Лягам си мъртва, събуждам се мъртва. — Отново поклати глава. — Впримчена съм някъде по средата, страхувам се да се засмея, да не би да се събудя човек, който не мога да бъда.

Настана тишина. Минаха няколко минути. Настоях да разбере повече.

— Може ли да те попитам нещо, но държа да ми отговориш честно.

Тя кимна.

— Ще се постарая. В момента съм затънала в триизмерни лъжи. Станах и увеличих разстоянието между нас.

— Тези сълзи истински ли са, или ми показваш актьорските си умения?

Тя избърса лице.

— Струва ми се, че са истински, но честно казано, не съм сигурна. — Кръстоса ръце. Загледа се през мен към океана. — Заминавам за Франция, за да се сблъскам с нещо, а не съм сигурна, че ще се справя сама.

Разговорът с нея ми напомни за седмицата, когато се учих да карам със скоростен лост. Вратът ми беше схванат няколко дена. Проблемът беше, че между тези думи се криеше истината.

— И това става. — Бризът прошумоля сред дърветата. Не съм сигурен какво ме накара да кажа следващите думи. — Ще дойда.

— Наистина ли?

— Да.

Тя не знаеше дали да ме целуне, да ме прегърне или да ми стисне ръката, затова не направи нищо. Избърса лице и отри длани в изрязаните дънки.

— Ами благодаря ти.

— Разбираш, нали, че онзи, който ни превозва, не бива да разбира, че ти си ти.

— Няма.

— Нито пък граничната полиция, когато ни проверява паспортите.

Тя замълча за повече ефект.

— Ти се тревожи за себе си, а аз ще се тревожа за себе си.

— Сигурна ли си, че искаш да го направиш?

— Напълно.

— Така и трябва, защото, ако мислиш, че преди е било зле, ако светът научи за малката ни тайна и...

Тя въздъхна дълбоко. Отново бе сдържала дъха си.

— Знам какво рискувам.

Ако имах илюзии, че владее положението, то това беше техният край. Вече бях готов и не можех да се върна назад. Атракционно влакче Спейс Маунтин. Имаше няколко проблема, които очаквах да се появят, но само един беше належащ. Трябваше да си намеря паспорта

и да заприличам на човека от снимката. Погледнах покрай нея. Зарях поглед надалече, отвъд моя остров, и се върнах цяло десетилетие назад. Може би този път в гласа ми трептяха гняв и болка, които времето, океаните, залезите и приливите не бяха отмили.

— Дано, защото в противен случай скоро ще разбереш.

[1] Героиня от книгата на Роалд Дал „Чарли и шоколадовата фабрика“. — Б.ред. ↑

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Кейти каза, че по нейна преценка ще отсъстваме седмица. Може би две. Тъй като датата за връщане не беше сигурна, аз зазимих лодките на моята стоянка от югоизточната страна на Чъкълъски. Това си беше най-обикновен разклатен док, където закотвих „Измислен живот“ и вдигнах „Джоди“ с помощта на моторизиран кран. Оставих акумулаторите да се зареждат и платих малка сума на едно хлапе, Лени, който живееше в каравана на доковете и работеше в бараката, където продаваха стръв, за да пъди пеликаните от двете лодки и да ги мие, ако все пак ги омърлят. Той кимна и взе парите ми.

Имам си един стар дизелов джип додж. Паля го, колкото да не падне акумулаторът, но го използвам единствено за да тегли „Джоди“. Кейти и Седи се качиха. Тя избърса прахта от таблото, нагласи духалките и термостата.

— Защо караш дизел?

— Харесва ми.

Отново нагласи духалката.

— Значи си от онези хора.

— Кои хора?

Тя се заигра с термостата и продължи да говори на себе си:

— Студено или топло, хайде най-сетне да решиш. — Обърна се към мен. — От онези, които компенсират, като си купуват огромен напудрен джип.

— Ти да не би да си от онези богати актриси, които компенсират изолацията и самотата, като притежават два̀сет автомобила?

Тя вдигна крака на таблото и сви колене към гърдите си.

— Не е честно.

— Не е ли?

Вече ядосана, тя въртна термостата до края.

— Седемнайсет.

Можехме да замразим месо в купето на джипа.

— Какво седемнайсет?

— Автомобила. — Тя отпусна глава на ръцете си, подпрени върху коленете. — Въпреки това ти се опитваш да компенсираш.

— Или просто съм човек, който използва джипа, за да тегли лодката му.

Тя поклати глава.

— Не, компенсираш. Не си направил прекалено голям удар в живота първия път, затова сега се опитваш да компенсираш с двигател, който боботи като трактор.

Имаше известно основание.

— Обзалагам се, че имаш порше, нали?

Тя кимна.

— Четири.

— И един от черните рейндж ровъри като от филмите на Джеймс Бонд.

— Два са. Абсолютно еднакви.

— Защо пък два?

— За да карам единия, докато другият е в сервиз. — Тя отново посегна към термостата. Покрих ръката й със своята, за да я спра.

— Да ти помогна ли да нагласиш температурата?

Стеди клатеше глава и се смееше.

— Вие двамата се разбирате великолепно.

Тя сви рамене.

— Да, както е студено, така в следващата минута става горещо. Не знам какъв е проблемът, но такова нещо няма в нито една от колите ми.

— Може би ако оставиш копчето на мира, температурата ще се установи на желаните градуси и няма да се лута между две крайности.

Тя завъртя копчето и го остави на „сняг“, след това погледна през прозореца.

— Точно така.

— Какво?

— Лута се между две крайности.

* * *

Поехме по Тамаями Трейл с ледени висулки по веждите. Близко до националния парк „Шарк Вали Евърглейдс“, тя въртна копчето на „жега“ и плувахме в пот. Около мемориала „Валюджет“ свали прозореца, след това отново въртна копчето на „сняг“, щом влязохме в Корал Гейбълс. Излизахме на магистралата, когато Седи замърмори под нос.

— Не помня да ми е било толкова студено дори по време на Арденската офанзива.

Тъкмо бяхме навлезли в града и минахме няколко пресечки, когато иначе спокойната Кейти изпищя с пълно гърло. Стреснах се, скочих върху спирачките и двамата я зяпнахме. Тя сочеше напред.

Към „Старбъкс“.

Седи се опита да се усмихне.

— Кафе ли искаш?

Тя кимна.

Отбих и заговорих на предното стъкло:

— Можеше да попиташ.

Тя измърмори гузно „извинявай“. Обърна се към мен.

— Слушай сега как го искам и да знаеш, че е много важно да го повториш със същите думи.

Кимнах послушно, без да слушам особено внимателно.

— Искam дълго тройно лате със седем дози карамел, три мока, една „Спленда“, половин пакетче „Нутрасуит“, половин доза обикновено еспресо, половин доза без кофеин, допълнително пяна, разклатено. И им кажи да не прегарят пяната.

— Ти сериозно ли говориш?

— Много. Говорим за кафе.

— Не. Мога да поръчам кафе. Това... това е нещо друго.

Слязох от джипа. Тя се разкреця след мен:

— Ако не могат да го направят, тогава им кажи двойно дълго обезмаслено, наполовина с кофеин, горещо лате с бита сметана, ванилия, лешници, бадеми, малини и карамелов сироп, допълнително пяна, две пакетчета „Суийт ен Лоу“, едно пакетче захар, половин пакетче „Икуал“ и три дози сос карамел.

— Ти кафе ли ще пиеш, или ще печеш торта?

— Чакай, не съм приключила.

— Наистина ли?

— Наистина. Сега слушай внимателно. Всъщност... — Тя грабна лист хартия и започна да записва, говореше на висок глас, докато пишеше. — Освен това искам вентри севън, три дози безкофеиново и една и половина доза амарето, два процента, седем „Нутрасуит“, допълнително бита сметана, допълнително шоколад, допълнително захарни пръчици, джава чип фрапучино.

— Мама му стара, ти бързикаш ли се с мен?

Тя махна с ръка.

— Дръж. Написах ти всичко. Вземи и трите.

Влязох вътре, пристъпих към плота и подадох листа.

— Хлапе, извинявай за онова, което ще ти причиня.

След това прочетох дословно списъка, който тя ми беше дала.

Момчето ме погледна.

— Ама ти сериозно ли искаш всичко това?

Поклатих бавно глава.

— Нямах представа какво ми е.

Той кимна с разбиране и аз му подадох листа. Препрочете го.

— Жал ми е за теб, брат ми.

Провикна се, но не разбрах и дума от това, което каза на някакъв тип.

Момчето зад плота се обърна към мен.

— Нещо за теб?

— Късо кафе, ако обичаш.

Той се усмихна, наля кафе и ми го подаде.

— За сметка на заведението.

Погледна отново към джипа, после към улицата. Подпря една ръка на касата, точно както мъжете, когато са в някой бар.

— Кейти Куин идваше тук и поръчваше същото — посочи табелката с името си. Кимна. — Веднъж ми даде бакшиш от сто долара. — Натисна нещо на касата. — Деветнайсет долара и седемнайсет цента.

Подадох му двайсетачка.

След около шест минути момчето, което приготвяше сместа, постави трите чаши за Кейти на плота, заедно с четвърта, малка, за Стеди. Пъхнах картонен държач на всяка и ги подредих в картонен поднос за вкъщи. Обзет от любопитство, опитах едно от нейните.

Езикът ми направо залепна и аз едва не изплюх сиропоподобното кафе. Дори не посмях да пробвам второто и третото.

Пъхнах банкнота от сто долара в буркана за бакшиши и се върнах в джипа, където я открих да точи лиги като кучето на Павлов. Поставих подноса в скута ѝ и цялото ѝ тяло се усмихна.

Продължих през Гроув. Стеди говореше, докато шофирах:

— Уредил съм самолет за утре вечер. Тази вечер съм резервирал две стаи в „Билтмор“.

Кейти извади лист, писа, отпи и отново отпи от чашата си. Докато пристигнем в банката, краката ѝ подскачаха, тя непрекъснато въртеше глава, а очите ѝ трескаво се стрелкаха ту наляво, ту надясно. Не можех да преценя колко бързо бие сърцето ѝ. Подаде ми ключа, каза ми какво да кажа и аз влязох. Хората не ми обърнаха специално внимание. Костюмиран мъж ме въведе в хранилището, пъхна ключа си и ме помоли да направя същото. Направих го. Мъжът изтегли чекмеджето и излезе. Дръпнах завесата и отворих.

Кейти Куин или беше глупава — в което много се съмнявах — или бе обмисляла врата номер три дълго преди да я спомена. Отгоре беше поставен паспортът ѝ, който не отворих. Искаше ми се, но прецених, че не е моя работа. После обаче размислих и го отворих, а отвътре ме гледаше жена, която бегло приличаше на Кейти Куин. Може би единствено в очите и овала на бузите. Жената се наричаше „Изабела Дюбоа Клаво Десуш“.

До него имаше мобилен телефон със зареждащо устройство за автомобил. Под тях пък имаше пари. Бяха много. Почти двеста и петдесет хиляди американски долара и още почти толкова в евро. Всички бяха подредени на пачки по сто. В малка бархетна торбичка бяха прибрани бижута — часовник със скъпоценни камъни, диамантен пръстен, друг пръстен с цветен камък и диамантено колие по врата. Според инструкциите ѝ отделих по двайсет хиляди от всяка валута, взех паспорта, телефона и бижутата и върнах кутията на мястото ѝ. Натъпках плячката в червена торба, която ми дадоха за удобство и тръгнах към джипа, като се оглеждах през рамо.

Щом се качих, ѝ подадох торбата, без да кажа и дума. Тя я взе, после докосна Стеди по рамото.

— Трябват ми няколко неща от магазина за костюми, стига да не възразяваш. — Направи ми впечатление, че докосна неговото рамо, а

аз шофирах.

След няколко километра паркирах пред парти бутик „Бозо“. Кейти даде и на двамата списъци с много точни инструкции какво да купим.

— Много е важно да изпълните всичко точно.

Подаде ми стотачка и изви и двете си вежди.

— И искам касова бележка.

Поклатих глава и влязохме в магазина, всеки със своята задача. Двайсет минути по-късно, след като обсебих изцяло времето на продавачката, си тръгнахме с две торби вещи, които можеха да направят даден човек да заприлича на шестима. Три различни перуки с различни цветове и дължини, изкуствени мигли, изкуствени вежди, разни нещица, които жените натъпкват в сутиените си или слагат на гърдите, за да изглеждат те по-големи или по-малки, временни татуировки, различни цветове и размери чорапогащници, четири чифта фалшиви очила и достатъчно грим за цяла година.

Докато ровеше в чантата, тя се усмихваше и кимаше. Щом стигна до едно от червилата, поклати глава и ми го върна.

— Шейсет и четвърти номер. Не е шейсет и шест. В червената гама е, но не точно...

Отворих вратата.

— Започваш да ми лазиш по нервите.

Тя се отпусна назад, отпи от едно от кафетата си и кръстоса крака. След това ме погледна през рамо и се усмихна хитро.

— Нареди се на опашка.

Смених шейсет и четвърти номер за шейсет и шести, а след това подкарах към „Билтмор“. През десетте минути, докато стигнем там, тя се превърна в блондинка с огромна къдрава коса до раменете, с тежък грим, скъпа рокля в наситеночервено, която откриваше изкуствена татуировка, петнайсетсантиметров тънък ток и бюст като на Доли Партън. Май нямаше да ѝ е лесно да мине през фоайето на хотела. Стеди се разсмая, когато спрях пред входа на „Билтмор“. Погледнах я и спрях очи на подплънките.

— А стига бе.

Тя сви рамене.

— Ако не искам мъжете да ме зяпат в лицето, тогава им осигурявам друго за гледане.

— Добре се справяш.

Стеди ни подаде два ключа.

— Ти няма ли да останеш? — попитах го аз.

— Трябва да се връщам. Някои доста талантлив репортери са събрали две и две и излиза, че аз съм последният човек, който е виждал Кейти Куин и е говорил с нея, преди да загине. Това означава, че има доста хора, които държат да ми зададат въпроси, на които не съм длъжен да отговоря.

— Късмет — пожелах му аз и му подадох ключовете на джипа.

Той се обърна и в другата му ръка видях броеница.

— Късметът няма нищо общо с тази работа.

Двамата с Кейти се качихме с асансьора до петия етаж. Двете стаи бяха в далечния край, вратите разположени една срещу друга. Тя отключи своята.

— Хубава вечеря ли искаш — попита и изкриви устни, — или румсьорвис?

— Знаеш ли някое добро заведение?

Тя се усмихна.

— Да се видим след половин час?

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Сложих си чехли, избелели дънки и бяла риза с копчета отпред. Вързах си косата. Почуках на вратата ѝ и вместо блондинката, която оставих, ми отвори брюнетка със скоклива опашка и очила с титаниеви рамки. Нямаше и следа от големите цици — бяха заменени със сравнително плоски гърди. Имаше дълги мигли. Черна очна линия, сенки за очи, високи скули и мрежести чорапи. Къса пола. Дълги крака. Почти приличаше на азиатка, нямаше и помен от жената, която познавах.

Проверих повторно номера на стаята, за да съм сигурен, че не съм сбъркал. Моделът на бельо затвори вратата и тръгна пред мен към асансьора като полюшваше бедра на всяка крачка.

— Кажи, да не би да харесваш Тифани, цицорестата женичка трофей повече?

— Не, просто не очаквах... искам да кажа, теб.

Взехме такси до Майл и повървахме пеша до малкия ресторант, наречен „Ортаник“. Без да ми каже, тя беше направила резервация и бе поискала определена маса. Изчакахме, докато подготвят масата. Около нас се насъбраха хора. Отвсякъде се носеха разговори. Кейти пхна ръка в моята, за да е пълна картинката.

Настаниха ни в един ъгъл, тя беше с профил към залата. Така можеше да гледа наляво, ако иска да вижда заведението, или да се обръща надясно и да гледа какво става в огледалата. Беше правила същото и преди.

Преди да успея да отворя уста, Ашли, азиатският модел на бельо, поръча и за двамата.

— Два пъти мохито.

Сервитьорът си записа.

— Готови ли сте да поръчате?

Кейти ме посочи.

— За него салата с манго. За мен „Цезар“. Ще си разделим сиренето „Бри“. След това двойна свинска пържола за него, а за мен рачешки кюфтенца.

Сервитърът кимна.
— Много добър избор.

Тя продължи.

— За десерт той ще похапне от шоколадовия разкош, който те кара да шляпнеш майка си, а за мен пържени банани в ром. — Тя ми се усмихна и ме перна по ръката. — Прииска ти се да целунеш гаджето си.

Сервитърът ми се стори впечатлен.

— Връщам се веднага. Два пъти първокласно мохито.

Той се отдалечи.

— Гадже ли?

— Същността на актьорската игра е да убедиш другите в нещо, което може да е истина, но може и да не е. Истината е скрита в теб. — Тя погледна сервитъра, който маркираше поръчката. — Този тип не мисли за... — тя сниши глас — за госпожица Куин. Мисли за двама, които се забавляват, за мен, че съм щастлива с теб, и как една щастлива двойка на масата означава по-добър бакшиш за него.

Той донесе мохитото. Отпихме. Коктейлът парна устните ми, след това и гърлото. Приятен беше твърде слаба дума. Тя се усмихна, облиза се, извади листенце мента и го помириса.

— Хубав е, нали?

— Не... „хубаво“ беше кафето на бензиностанцията днес следобед. Това... — обрах кондензираната влага по високата чаша с палец. — Това е нектар от боговете.

Тя се разсмя.

— Внимавай да не те хване.

Настъпи многозначително мълчание. Сигурен бях, че го е подготвила. Тя вдигна чашата към устните си. Погледна ме над ръба.

— Кажи ми нещо.

— Какво?

— Нещо, което никой друг не знае.

Разсмях се.

— Никога не съм бил тук.

Тя отпи.

— Каза, че си бил в „производството“.

Поредният въпрос, представен като факт. Престорих се, че съм насочил вниманието си към останалите в заведението.

— Аха.

— Какво произвеждаше?

— Целевият пазар включваше младежи на седемнайсет и по-малки, въпреки че често се прехвърляхме и нагоре.

— Това не ми говори абсолютно нищо.

Нова усмивка.

— Сигурно.

— Криеш си картите, а?

— Може би, но не чак толкова, колкото... Изабела — прошепнах аз.

Донесоха ни храната и тя смени темата. Говорихме си за нещата, които харесваме, за стари навици, за онова, което носят хората, и защо по още едно мохито е дори препоръчително. Салатата ми беше хубава, но двойната свинска пържола беше най-доброто печено, което някога съм вкусвал, последвана от шоколадовото великолепие. Всеки от нас пробва от чинията на другия, сякаш беше неговата, и макар нейните кюфтенца от раци да бяха отлични, пърженият в ром банан беше просто върхът. Когато платих сметката, така се бях натъпкал, че не можех да помръдна. Тя посочи улицата.

— Да повървим.

Излязохме на тротоара, завихме наляво и тя пхна ръка в моята, за да затвърди илюзията. Огледа улицата, магазините, хората и заговори точно толкова високо, за да я чувам.

— Да си забелязал, че има два града Маями? Единия виждаш преди залез, а другия — след това. — До ресторанта се виеше опашка от хора пред гише за билети на малко кино и стигаше чак зад ъгъла. На афиша пишеше: „Кралицата е жива. Маратон на филми с Кейти Куин. Тази вечер от девет“. Тя вдигна поглед и червените и бели светлини погалиха лицето ѝ. Зашепна не толкова към мен, колкото на спомена от това място. „... И как и ние — сенки върху сцена — по заповед на тайните звезди...“

Хубави думи.

— Шекспир — рекох изненадано аз. — Сонет^[1], ако не се лъжа.

Тя ме погледна с ъгълчето на окото си.

— Значи все пак слизаш от лодката.

Кимнах леко.

— Понякога.

Очите ѝ отразяваха белите светлини. Блестяха.

— Това е театърът, в който започнах. — Засмя се. — Говоря за началото тук. Поставяха пиеси, преди да го превърнат в кино.

— Коя беше пиесата?

— „Малки жени“. Стеди ми помогна да ме включат в прослушването. Играех Джо. — Тя се засмя мрачно. — Това беше по времето, когато ми се разминаваше.

— Кое?

Тя се разсмя отново и поклати глава.

Посочих гишето.

— Имаш ли нещо против?

Погледна опашката. След това се обърна към тротоара, за да избегне очите ми. Накрая ме погледна. Прецени.

— Не.

Купих два билета и ни отвориха вратата. Не взех пуканки, защото не можех да сложа и хапка в уста. Подминахме щанда с лакомствата и се заизкачвахме по стълбите, за да заемем две места в дъното на залата. Седнахме и след малко залата притъмня и филмът започна. Заглавието гласеше „Планината между нас“. Тя зашепна в ухото ми:

— Излезе преди две години. Третата ми награда от Академията.

Изпънах гръб.

— Спечелила си три...

Тя притисна устните ми с пръст.

— Шшш.

Може би мохитото се обаждаше. Бавно изпънах три пръста.

— Спечелила си три награди от Академията?

Тя обгърна коленете си с ръце, огледа насядалото множество и кимна.

Беше впечатляваща. Възхитителна. Контролираше не само себе си, но и всички останали. Когато дойде време за финалните надписи, половината публика плачеше. Странно, докато аз гледах филма, тя наблюдаваше хората и си гризеше нокътя.

От време на време забелязвах, че изрича думите, преди да са прозвучали на екрана. Пръстите на лявата ѝ ръка бяха като на кукловод над конците. Всяко движение, което правеше с ръце, се повтаряше на екрана. С дясната си ръка контролираше мъжа, изпълнител на главната

роля. Във втория филм играеше бездомница — Сам — която бяга с дъщеря си — Хоуп — и пише писма до Господ. Двете са спасени от тексаски рейнджър. По едно време имаше сцена в реката. Къпеше се гола. Показаха я от ханша нагоре. Тъкмо преди да влезе във водата по евино облекло, тя закри очите ми.

След още два филма последните надписи тръгнаха в пет сутринта. Седях като омагьосан. Публиката около мен се изправи на крака и заръкопляска, чуха се свирене и викове:

— Encore! Encore!^[2]

Тя ме подръпна.

Излязохме на улицата, придружени от шляпането на чехлите ми. Тя мълчеше. На две улици от Майл минахме покрай една книжарница. Беше затворена, но всичко вътре се виждаше. На предните три, всяка по два метра и половина, беше подредена една-единствена книга: „Ледената кралица: какво не са ви казали медиите и Кейти за Кейти Куин“. В долния десен ъгъл на корицата пишеше: „Неофициална биография“. Постер на Куикуг беше поставен от лявата страна и обявяваше, че той ще дава автографи следващата вечер. Нямаше съмнение, че ще разкаже на всички за новия материал, над който работи. Имаше поне сто копия на витрината. Привлякоха дори моето внимание. Някой беше качил фотокопии от списъка с бестселърите на „Ню Йорк Таймс“. „Ледената кралица“ беше на седмо място. Беше се качила с три места по-нагоре от миналата седмица. Тя поклати глава.

— Писатели. Не може без тях. Не можеш да им имаш доверие.

Гледах книгата.

— Този тип наистина ти е влязъл под кожата, нали?

— Докопа се до това, което му дадох, и го превърна в нещо, което сам пожела.

— Съди го тогава.

Тя сви рамене.

— Нямахме достатъчно доказателства, за да спрем издаването. Дори да бях жива, докъде щях да стигна? Щях да му осигуря достоверност, а аз щях да изляза дребнава. — Тя се обърна и застана с гръб към книгата. — Лъжи. Само лъжи.

Самодоволното изражение по нашареното му с мастило лице в комплект с мистериозната поза не му придаваше вид на тайнствен

автор. Личеше, че в него има нещо изкуствено.

— Той все още не го знае, но е просто едно нищожество. Гола вода. Днес е тук, утре ще бъде забравен. Двете му секунди слава изтичат, няма да продължат още много. Въпреки това боли. Изкушавам се да разкажа всичко на Стеди, а след това да го оставя да плати на някого да оправи нещата.

Тъкмо спря да говори, и две хлапета с качулки профучаха на скейтбордовете си, като ръсеха мръсотии. Едното видя книгата, която бе изложена със снимка на Кейти. С многозначителни жестове и цветисти епитети то ѝ показва среден пръст.

— Крайно време беше да пукне. Сега най-сетне ще престанат да повтарят колко ѝ бил труден животът на тази богата никаквица...

Опитах се да заглуша думите му.

— Не им обръщай внимание.

Тя дори не трепна. Годиците, прекарани под светлината на прожекторите, си казаха думата.

— Много е трудно да изпитваш съжаление към човек, който има всичко, което на теб ти се иска да имаш.

Виеше ми се свят. Имах нужда от сън.

— Искаш ли да спра такси?

— Не, близо сме.

Тръгнахме по улицата и пристигнахме в „Билтмор“ след четирийсет и пет минути. Тя говореше за филми, за роли, за реплики, за изгубена любов. Оставих я да разказва и слушах. В хотела я изпратих до стаята ѝ. Не можах да скрия любопитството си.

— Трудно ли ти беше?

Сви рамене. След това тръсна глава.

— Щом свършиха снимките на филма, прекарах три месеца в... — написа кавички с пръсти — в „спа център“, за да отвикна от ксанакса и хидрокодона^[3]. — Тя се запъти към стаята си. — Най-невероятното при филмите е онова, което остава на пода в монтажната. — Обърна се. — Ако можеха да видят тези кадри, интересно дали щяха да ръкопляскат. Дали щяха да свирят и да ми връчат статуетката.

Във Франция са шест часа по-напред от Източното крайбрежие, така че Стеди беше уредил самолета да излети в шест следобед и да пристигнем рано сутринта. Разполагахме с почти дванайсет часа, преди да отпътуваме.

— До утре.
— Искаш да кажеш днес.
— Аха.

[1] Сонет 15, превод на Валери Петров. — Б.ред. ↑

[2] Бис (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Медикамент, който принадлежи към производните на опиума и се използва за лечение на кашлица, както и при умерена и силна болка. — Б.пр. ↑

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Тръгнах към стаята си и лицето, което ме погледна от огледалото, ме стресна. Имах проблем и се нуждаех от помощ. Грабнах си паспорта и отидох да почукам на вратата ѝ. Тя беше смъкнала Ашли от себе си, бе останала единствено рамката, върху която надграждаше различните жени. Зяпна ме, без да каже и дума.

— Имам нужда от услуга — започнах направо аз.

Кимна.

— Разбира се.

Отворих паспорта на страницата със снимката и ѝ я показах.

— Трябва да ме направиш да изглеждам по този начин.

Тя прокара пръсти през косата ми. За секунда се промени.

— Vous êtes fou.^[1]

— Какво е това?

— На френски е.

— Какво означава?

— Че си луд. — Взе паспорта и разгледа внимателно снимката.

— Погледна ме, а лицето ѝ не трепна. — Името ти наистина ли е Картрайт Джоунс?

Поклатих глава.

— Откъде го взе?

— Той е герой от един от любимите ми филми като дете — „Гнездо на орли“.

— Ооо — усмихна се тя. — Сър Ричард Бъртън. На това му казвам актьор, роден само за главни роли. — Погледна отново снимката и я постави до лицето ми. — Няма да е трудно.

Затвори вратата след мен, пристъпих към стола ѝ и седнах.

— Не знам как искам да е подстригана.

Тя ме огледа от другия край на стаята.

— Аз обаче знам. — Порови в торбите и извади необходимото. След това прекоси стаята и застана зад мен. Прокара пръсти през косата ми и спря, когато опъна краищата. Очевидно се бях стегнал. — Добре ли си?

— Да, просто много отдавна никой не е правил това, което вършиш в момента.

— Какво, не те е подстригвал ли?

— Не... не ме е докосвал.

Тя спря, обърна се и влезе в банята. Повика ме.

— Ела тук.

Влязох и я заварих коленичила до ваната. Водата беше пусната.

— Седни. — Подчиних се. — Наведи глава назад. — Облегнах се на кърпата и отпуснах глава във ваната. Тя започна бавно да изплаква косата ми. Повечето вода изтичаше във ваната, но пръски отскачаха по раменете, стичаха се към стомаха ми и по пода. До този момент никой не ми беше мил косата. До следващия момент пък никой не ми беше изтърквал скалпа, не го беше изплаквал, а след това масажирал с балсам.

Подаде ми кърпа и аз попих водата, последвах я до стола. Омота ме в нова кърпа, извади гребен от задния си джоб и разгледа главата ми. Вдигна гребена, поспря и ми отправи полуусмивка.

— Не мърдай.

Постарах се.

Постави ръка на рамото ми. Гласът ѝ беше овладян:

— Трепериш.

— Извинявай.

Тя заговори тихо, а погледът ѝ задържа моя.

— Онова, което погребваме, е най-болезнено.

Кимнах бавно.

— Да.

Тя пъкна гребена в косата ми и започна да я разресва надолу и навън. Забеляза, че кокалчетата на ръцете ми са побелели, така силно стискаха кърпата. Перна пръстите ми и зашепна:

— Пусни. — Пуснах. Най-сетне тя се наведе. — Затвори очи.

Погледнах я. Тя скри очите ми с длани.

— Затвори ги.

Затворих ги.

— Сега изпусни дъха, който сдържаш, откакто влезе тук.

Изпуснах го.

През следващите двадесет минути тя решише косата ми, говореше тихо, разказваше ми за съблекалните си в караваните по време на

снимки по най-различни места по света, в Холивуд и театри на Бродуей. Разказваше и за стилистите, които оформяли косата ѝ, имената им, имитираше смеха им, обясняваше как миришели на пушек и какво се случило, когато един от тях започнал да пуши прекалено много крек. Разказа ми за един от първите филми, които бе снимала — в Испания, първата ѝ голяма роля, и какво било усещането, когато за пръв път те решат — в нейния случай фризира — косата. Как я променило това. Как я накарало да се почувства. Как я успокоявало. Завърши с думите:

— Била съм на няколко места, където ти искат куп пари, за да те докарат в приличен вид. Убедена съм, че мога да отворя такъв салон, като предлагам една-единствена услуга, и ти гарантирам, че пред вратата му винаги ще има опашка. — Прокара гребена през косата ми и подръпна лекичко. — Два стола. Единият, на който се мият коси и се втрива балсам. На втория пък решат косата ти, докато... — Гласът ѝ затихна. — Докато всичките ти тревоги изчезнат.

Погледнах с крайчеца на окото си.

— Ами плешивите?

Тя кимна. Усмихна се едва-едва.

— Масажи на скалпа. Педикюр. — Размаха гребена към вратата. — Опашката ще стига до края на улицата.

Съгласен бях.

Тя работеше с професионален замах. Движеше се като танцьорка. Раменете ѝ бяха слаби. Мускулести. Ръцете със загар. Тренировките бяха останали в миналото. Сведох поглед — към пода. Заразглеждах килима в краката ѝ. Косата ми беше полепнала по кожата ѝ.

Тя повдигна брадичката ми с гребена и огледа бакенбардите ми. Лицето ѝ беше на две педи от моето. Погледнах я. Над устната ѝ се бяха събрали капчици пот.

Четирийсет и пет минути по-късно тя застана пред мен, защрака с ножицата и в краката ѝ се събра купчинка коса. Беше навела глава на една страна. Без да каже и дума, хлътна в банята, чу се някакъв шум, после се върна с чаша, пълна с пяна. Вдигна я.

— Нали нямаш нищо против?

— Не. — Вдигнах пръст. — Стига да не ми прережеш гърлото.

Тя се разсмя, обърна стола и ме премести по-близо до стената, накара ме да отпусна глава назад. Сложи кърпа на гърдите ми и на едното рамо и бавно втри пяната в брадата. Тъй като не се бях бръснал от два месеца, операцията отне известно време. Когато бях готов, тя бавно прокара бръснача по лицето ми. След това по врата. Насапуниса отново лицето ми и ме обръсна по-ниско. Направи го и за трети, последен път. Когато приключи, отстъпи назад и аз избърсах сапуна.

— Дай да видя — настоя.

Погледнах я.

Тя ме зяпна. Сравняваше ме със снимката. Наклони глава. Също като куче. Най-сетне кимна.

— Така вече е по-добре. Приличаш на Робърт Редфорд, без следа от Лари Кабелджията.

Изправих се.

— Благодаря.

Тя се поклони насмешливо, не каза нищо и започна да плакне ножицата, гребена и чашата. Аз събрах всичката коса от пода, след това тръгнах към вратата.

— До утре. Или по-точно казано, днес.

Тя кимна и ми подаде ключа си.

— Случвало се е да се успивам. Ако до обяд не отворя...

Пъхнах ключа ѝ при моя в джоба.

— Добре.

Върнах се в леглото, пузнах телевизора и запревключвах каналите, докато не открих неин филм. Тя се смееше. Караше мотоциклет през Италия. Извадих дневника си и нахвърлях няколко бележки. Няколко страници и един или два канала по-късно се унесох, докато я слушах как пее в дует и свири на пиано.

[1] Вие сте луд. (фр.). — Б.пр. ↑

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Почуках, но тя не отговори. Почуках отново. Нищо. Използвах ключа ѝ, отворих вратата и я открих просната на леглото като снежен ангел. Очите ѝ покрити с шал, някакво подобие на слушалки в ушите. Разтърсих я за пръста на крака.

Тя се размърда и дръпна шала от лицето си.

— Колко е часът?

— Почти четири.

— Следобед ли?

Кимнах.

Изрита чаршафите и заслони очи, за да ги скрие от слънчевите лъчи, които се промъкваха през щорите.

— Очевидно не обичаш да ставаш рано.

Тя се тръшна отново на леглото.

— Не и когато си лягам с изгрева на слънцето.

Разсмях се.

— Ще те чакам в кафенето.

— Първо ще взема душ.

Час по-късно се появи трети екземпляр — съвършено копие на снимката в паспорта, без каквато и да било прилика с Кейти Куин. Това беше Изабела Десуш. Червенокоса професионалистка. Буйна коса до раменете. Бележник. Черни очила с метални рамки. Сако до талията и тесни панталони. Изискана копринена блуза, поръбена с дантела. Черни обувки на висок ток. Къси бързи стъпки. Видът ѝ подсказваше: „Бързам, а когато ми трябва мнението ти, ще те попитам“.

Изабела седна, погледна сервитъора и докосна чашата за сок. Наведох се напред.

— Ти колко различни човека си?

Тръсна глава. Отправи ми полуусмивка.

— Колкото се налага.

— Налага ли се? Една не е ли достатъчна?

— Ако винаги използвам една и съща дегизировка, някой може да се досети. Не смея да рискувам, особено сега. — Погледна ме. —

Имаш ли си любима?

Разсмях се.

— Няма да се вържа. Няма начин. Откъде взе дрехите?

— От бутика на първия етаж.

— Бързо си напазарувала.

— Знаех какво точно искам. — Забеляза, че потривам брадичката и бузите си. — Да не би нещо да ти липсва?

Усмихнах се.

След чаша сок и две чаши кафе излязохме пред хотела, където Стеди тъкмо спираше с моя джип. За да изиграе до съвършенство ролята си, Кейти отстъпи настрани. Изпълнителен директор, бизнес дама, която дели с други един автомобил и нищо повече.

Май тази работа не ми хареса много.

Млада полуоблечена майка, която мляскаше дъвка в ухото на човека, с когото говореше, излезе от хотела и мина с бебешка количка между нас. Пиколото се обади за такси. Изабела, скрита зад маркови черни очила, с нищо не показва, че е забелязала майката и бебето. Тъй като търсеше внимание, бебето извади биберона от устата си и го хвърли по нея. Последва удар и зальгалката се плъзна по новите ѝ панталони, остави лъскава пътека от слюнка и тупна до носа на обувката ѝ. Без дори да забележи, майката продължи още по-оживено да разказва събитията от предишната вечер. Бебето се опитваше да се пребори с предпазните колани, протегна се, но не успя да достигне желаната цел. Изабела погледна майката с крайчеца на окото си, а след това и бебето, накрая биберона. Последва дълго мълчание. Наведе се, без никой да я види, вдигна бавно биберона, коленичи до количката, перна игриво детето по носа, след това пхна зальгалката в омазаната устичка. Бебето се разсмя, разрита се и посегна към нея. Тя вдигна показалец и детето го сграбчи с четири пръста. Наблюдавах, без да кажа и дума. Секунда по-късно тя се изправи и с дясната ръка повдигна очилата, за да докосне грима под дясното око.

Качихме се в джипа ми и Стеди ни откара до летището. Не спря да бърбори. Ние мълчахме. Аз мислех само за едно. Добре де, две неща. Влизането във Франция и минаването през границата. След това за връщането в Съединените щати. Не се страхувах, че ще ми щракнат белезници и ще ме обвинят в криминално деяние. Беше по-лошо. Страхувах се да не изгубя анонимността си. Бях положил огромни

усилия, за да изчезна, и не исках да жертвам живота си заради прищявката на актриса, която се опитва да открие нещо изгубено.

Независимо от всичко си седях в джипа.

Стеди продължаваше да ме наблюдава с крайчеца на окото си. Подсмихваше се.

Паркирахме на частно летище недалече от международното летище „Маями“ и тръгнахме към самолета. Кейти целуна Стеди по бузата и продължи напред. Той подръпна ръката ми, за да ме спре. Свалих очилата.

— Сигурен ли си, че не искаш да заминеш? — попитах аз.

— Не. Последния път, когато бях там, разгневени люде стреляха по мен. Ще пасувам.

Той спря, стисна ръката ми и ме подръпна, за да заговори в ухото ми. В крайчеца на устата му се беше събрала слюнка. Дъхът му миришеше на дим от лула.

— Нали ти казах, че ще изрежа гангрената?

Кимнах.

Той погледна самолета, след това мен.

— Нужните инструменти могат да бъдат в каква ли не форма. Трион, скалпел... — Обърнах се и тръгнах. Той не пусна ръката ми. — Ключът... — вдигна очилата над челото ми — си е там, докато специалистите изрязват раната. Освен това... — Той поклати глава. Пое си дъх през зъби. — Трябва да ги оставиш да изрежат всичко. Това означава да режат дълбоко, да стигнат до живата тъкан. — Най-сетне ме пусна. Подпря се на бастуна си. — Питър — от много време никой не ме беше наричал с истинското ми име, — ти си едно от най-надарените човешки същества, които съм срещал. Може би най-надареният. — Отново стрелна с очи самолета. — А аз познавам изключително надарени хора. — Наблюдаваше я как се изкачва по стълбичката. — Те са три и не говоря за дегизировката. Говоря за нея. Едната се раздава пред изпълнената с обожание публика. Другата се раздава на приятелите си. Третата обаче не се разкрива пред никого. — Поклати глава. — Познавам я повече от двайсет години, а съм наясно само с първите две. — Вдигна поглед към мен. — Открий третата.

Пусна ме и аз тръгнах към самолета. Докато се качвах, той извика зад мен и в гласа му долових смях:

— Докато сте в Париж, не й позволявай да те качи на скутер. Не се качвайте на Айфеловата кула през нощта. Пий вино с всяко ястие. Всичко от „Сен Емилион“ е добро. Ако отидете до Конд Сен Мартен, провери какво има под петата пейка отпред назад. Каквото и да правиш, по никакъв начин не...

Влязох вътре и стюардесата затвори вратата след мен.

Кейти закопча предпазния колан, наведе се през пътеката и му помаха през прозореца.

— Имам чувството, че е планирал цялата тази работа — рече тя.

— Да. При това много по-отдавна от теб.

Огледах бежовата плюшена тапицерия и вдишах шумно два пъти.

— Човек така и не свиква с мириса на нов самолет, нали?

Тя се разсмя.

Стеди беше използвал предоставените му средства и тъй като не се налагаше да отговаря пред когото и да било, бе наел самолет „Гълфстрийм“, който да прекоси океана.

В документите на Кейти бе записано, че е известен купувач на антики от Щатите. Пътуваше всеки месец или веднъж на два месеца до Европа, за да търси нови неща. Доста добро прикритие. Така можеше да се движи в света, който познава, без никой да я усети. Хитро измислено.

* * *

Маями остана в далечината. Смали се. Десетте хиляди острова, блатата и невидимият свят, който си бях създал, изчезнаха. Седяхме в тишината на дванайсет километра височина. Плъзгахме се във въздуха с малко над деветстотин и шейсет километра в час. Замислих се за крехката жена до мен, пръстите на лявата ѝ ръка потропваха по подлакътника, а тези на другата — по предните зъби. Почти не я познавах и все пак се бях съгласил да замина с нея за Франция. Защо? Наистина ли? Ама какво всъщност правех в този самолет? Замислих се какво ни очаква и за думите на Стеди. За петата пейка в Конд Сен Мартен — каквото и където и да беше това. За многото лица на Кейти

Куин и предизвикателството да „открия третото“. Накрая се замислих за предложението, което ми отправи.

Да изреже гангрена ми.

Опитах да се отърся, но нервното потрепване на бузата ми подсказа, че може да е твърде късно. Тревогата ми се засили. Водата под нас стигаше до самия край на света. Липсваше единствено надгробен камък.

Бягах от доста време. Понякога ми се удаваше, беше ми приятно и спокойно и можех да продължа още дълго. От момента, в който се качих на този самолет, всичко се промени. Върна се яснотата. В мига, в който закопчах предпазния колан, се отказах от контрола. Предадох управлението. Останех ли с нея, се превръщах в кукла на конци, а Стеди контролираше конците. Какво ли щеше да се случи, когато Стеди, хирургът, методично си проправи път към раната и подмине белезите, които ме защитават, а скалпелът се вреже във все още живата тъкан? Когато оголи раната, трябва да се справям с подръчни материали.

И с онова, което бях погребал.

ВТОРА ЧАСТ

Летата и зимите се пръснаха като дървени тресчици и четири или пет години просто се изнизаха.

„Той замина за Париж“, Джими Бъфет

Потреперих, защото трябваше да избира завинаги пътя си. Знаех, че е така. Размислих една минута, не смеех даже дъх да си поема, после си рекох:

— Да става каквото ще... ще се върви в ада.^[1]

„Приключенията на Хъкълбери Фин“, Марк Твен

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Кацнахме, рулирахме по пистата и преди да ми остане време да се почувствам нервен, служители от граничния контрол се качиха на борда и поискаха паспортите ни — на английски. Тогава се случи най-невероятното. Изабела Десуш отвори уста и заговори на най-красивия език, който някога бях чувал. Не съм лингвист, но тя говореше така, сякаш и преди ѝ се беше случвало. Френският се лееше от устата ѝ така, сякаш ѝ бе роден език. След няколко секунди те бяха в краката ѝ. Шегувах се, закачах се, използвах ръцете си не по-малко от устата. Почти не погледнах документите ми, защото се интересувах повече от дребничката черна бенка като на Синди Крауфорд в ъгъла на устата ѝ и ситните капчици пот над деколтето на блузата ѝ. Подпечатах паспортите ни и ни пожелах приятно пътуване. По-младият пхна в ръката на Кейти листче с телефонен номер. Тя го прочете и поклати глава.

— Французи, толкова са предсказуеми.

Попитах, без да поглеждам назад:

— Винаги ли е толкова лесно?

— Аха.

Стъпила здраво на стегнатите си от много тренировки крака и на нелепо високите токчета, тя спря такси, каза нещо на шофьора, после се отпусна назад и ме погали по бедрото.

— Сега вече можеш да си поемеш въздух.

Шофьорът на таксито нагласи огледалото си така, че да може да наднича в деколтето ѝ, но тя не му достави това удоволствие.

Пътуването до Париж отне около дваайсет минути, тъй като нямаше движение. Айфеловата кула беше първата забележителност, която се показа. След това видях и Триумфалната арка. Обиколихме арката и поехме по Шанз-Елизе. Кейти гледаше през прозореца и сякаш се разтапяше в града. По-скоро оставяше града да се разтопи в нея. Точно зад магазин „Неспreso“ шофьорът зави наляво, след две пресечки — надясно, и започна да криволичи по улица с ресторанти и хотели. Остави ни пред пекарна на улица, от двете страни на която се

виждаха спуснати ролетки на гаражи. Тя плати на шофьора, влезе в пекарната, поръча, подаде парите и когато аз влязох, вече захапваше кроасана. Самият кроасан, колкото футболна топка, пареше, сякаш бе току-що изваден от фурната, и в ъгълчетата на устата ѝ полепнаха трошици. Очите ѝ бяха затворени, докато шепнеше нещо от сорта, че обича Париж. Аз седнах и жената ни донесе две съвсем къси кафета. Кейти побутна един кроасан пред мен.

— Пробвай.

Пробвах.

Това беше може би най-вкусното нещо, което съм слагал в устата си. Имаше пълнеж от нещо като шоколад. Не скрих изненадата си. Тя отпи, отхапа отново, след това изви вежди.

— Добре дошъл в Париж.

През прозореца от лявата ми страна се разкриваше гледка към парижкия живот. Хората отиваха на работа, някои се връщаха от работа, от пазар или у дома. Имаше кучета на каишки. Стотици скутери. Най-малките автомобили, които бях виждал, бяха натъпкани до пръсване с продукти и топли франзели. Жените пушеха. Мъжете наблюдаваха как жените пушат. Навсякъде гълъби. Автобуси с лика на Кейти от едната страна. Деца, облечени от главата до петите в черно, смучеха бира на тротоара. Старци, издокарани в спортни сака и жилетки, с вратовръзки и вълнени шапки, се разхождаха с вестници под мишница.

Две неща ме поразиха. Париж беше мръсен. Сградите, улиците, всичко изглеждаше така, сякаш бе опушено с изгорели газове или напръскано с кафяв спрей. По улицата се търкаляха боклуци, почти всички си имаха модерни малки кученца, а тротоарите бяха осеяни с техните изпражнения. А колко много хора пушеха! Много повече, отколкото в Щатите. Докато наблюдавах всичко това, влезе мъж с малък джак ръсел териер, поръча си кафе и се настани с кучето в скута. Започна да му дава в устата малки хапчици франзела.

— Какво мислиш? — попита тя.

— Мисля, че нищо не съм знаел досега.

Остави бакшиш на масата.

— Хайде. — Излязохме, тя погледна часовника си, наклони глава на една страна и попита: — Бързаш ли?

— Госпожичке, аз съм с теб. Нямам представа къде отиваме, защо сме тук, нито пък кога ще се върнем. Така че отговорът е: не, не бързам.

Тя се обърна, разсмя се, бръкна в чантата си и си сложи очилата.

— Идвай.

Вървахме цяла пресечка, завихме по тясна уличка и тя спря пред третата гаражна врата. Набра код, дръпна катинара настрани, след това ритна вратата, за да се вдигне, и вътре се показа нещо като гараж. Автомобил, няколко скутера и множество каски, закачалки, на които висяха дрехи. Имаше и купища избелели дънки, обувки и два удобни стола. В единия ъгъл видях мивка и тоалетна. Тя грабна два ключа от стената и ми подхвърли единия.

— Избери си каска.

Докато си намеря такава, която да ми става, тя обу дънки, маратонки и черно кожено яке. Посочи един от скутерите.

— За теб е.

Не бях виждал такова нещо. Моторче с две предни колела и едно задно.

— Карал ли си такова досега? — попита тя.

Поклатих глава.

— Изобщо не съм карал мотор.

Тя си взе каска, след това натисна копче и черното предно стъкло се вдигна, за да открие очите й.

— Не се притеснявай. Това чудо върви само.

Смехът й ми подсказа, че лъже. Натисна копчето на едната ръкохватка, моторът избръмча и тя започна да го изтласква от гаража. Все още чувах смеха й в каската. Излязохме бавно на уличката. Заклучих вратата на гаража, след това спрях на знак „Стоп“ на еднопосочната уличка редом до нея. Автомобилите пред нас се придвижваха от ляво надясно.

— Догони ме! — Тя щракна визьора на каската и гласът й прозвуча като на объркан Дарт Вейдър. — Ако можеш. — Включи на скорост. Не чака останалите автомобили да потеглят, за да има място за нея. Изметна дясната си китка и се стрелна напред. Ракетата „Аполо“ излита по-бавно. Последвах я, завих надясно, дадох максимално газ и я видях три автомобила пред мен. Чух отново гласа на Седи: „Не й позволявай да те качи на скутер...“. Завихме по Шанз-Елизе, минахме

две пресечки и се озовахме на кръговото около арката. Мярнах я за момент, когато се обърна назад, изпрати ми въздушна целувка, а след това изчезна от погледа ми.

Отчаяно се опитвах да изляза от кръговото, но хората в Париж не шофират като мен, затова се завъртях три пъти и псувах, че няма светофари. На четвъртото завъртане усетих, че ми се вие свят, дадох газ, стрелнах се надясно и спрях до тротоара пред кафене, след като едва не ме премаза автобус с оглушителен клаксон. Група хлапетии ме напсуваха и ми показаха среден пръст. Бях прекъснал пушенето им. Паркирах скутера, свалих каската, оставих я на земята и седнах на една маса. Когато сервитьорът се обърна към мен с думи, които не разбрах, аз казах единствената звучаща по европейски дума, която измислих, за да получа нещо за пиене.

— Капучино?

Бях на средата на огромната чаша, когато тя се появи с вдигнат визьор.

— Какво стана?

Посочих подредилите се като спагети автомобили около арката.

— Това.

Отново Дарт Вейдър:

— Хайде, новобранецо.

През целия ден фучахме напред-назад между автомобилите и единствената причина, поради която я следвах, беше, защото тя ме изчакваше. Можеше да ме зареже когато пожелае. По едно време каза:

— Няма по-добър начин да разгледаш града.

Не бях убеден, че е точно така, но успяхме да видим голяма част.

Прекара ме и през нещо, което се оказа парижкият битак — най-големият в света. Стотици, дори хиляди продавачи, а пазарът не се измерва в квадратни метри, а в пресечки и е дори по-голям от градове, които съм виждал. Тя отби отстрани.

— Цигани са сложили началото. Нещо като място за размяна. Идеята била, че това, което за един е боклук, за друг е истинско съкровище. Оттогава се е разраснал. Някои от най-ценните антики на света са купени оттук. От десет години идвам на този пазар. Винаги когато си купя нова къща, минавам през битака, купувам каквото ми се иска, напълвам един или два контейнера с багаж, след това ги изпращам до новата къща, където ще ме чакат, щом се върна. Скъпо е,

но пък... — усмихна се тя — забавно. Дизайнерите, които използвах, направо се побъркваха, но... — тя сви рамене — реших, че щом им плащам, работата им е да измислят как да напаснат всичко.

Контейнер, пълен с вехтории. Нечии боклуци, изпратени в нов дом, където ще ги използва непознат.

Картината ми се стори приятна и се постарях да я запомня.

Първо закусихме, после обядвахме, сетне пак пихме кафе и късно следобеда спряхме пред бутика на „Ермес“. Тя паркира до тротоара и огледа витрините.

— Едно от любимите ми места. — Вдигна ръка. — Преди да съсипеш името, да знаеш, че не се казва „Хърмиз“. Произнася се „Ермес“.

— Добре че ми каза.

Тя заразглежда витрините.

— Хайде, върви — подканих я аз.

— Отваряха нощем. Само заради мен. Заради никого другиго. Имам... по-точно казано, имах около сто и петдесет от техните шалчета. — Поклати глава. — Красота.

— Колко струват?

— Евтините са около триста евро.

Пресметнах.

— Четиристотин и петдесет долара!

Тя кимна.

— Това е просто шал.

— Не е „просто шал“. А шалът на шалове.

Погледнах през прозореца.

— Да не би да ги раздават с телевизори или нещо подобно?

Тя се изкиска.

— Трябва някой път да дойдеш през зимата. Тук има цял един свят, който очаква да го видиш. — След тези думи въртна китка и за броени секунди се превърна в точица някъде напред.

[1] Превод от английски Невяна Розева. — Б.пр. ↑

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

По залез открихме кафене под сянката на Айфеловата кула. Тя се върна от тоалетната с шал, покрил ушите и челото ѝ, и огромни слънчеви очила, които скриваха горната част на лицето. Сложи и втори шал на врата. Сливаше се безупречно — Патрисия, парижката художничка. Поръча вечеря и си побъбри със сервитьора. Заради перуката, шаловеите и слънчевите очила той не забеляза нищо. Слушах, като наблюдавах устата ѝ. Как изговаря думите. Звученето ми напомняше на разтопен сладолед. Устните ѝ оформяха думите, но преобразяването беше в тялото ѝ. В изражението на лицето. Тя спря по средата на изречението. Беше възторжена, щастлива и усмихната. Махна с ръка.

— Знаеш ли, че Тим Макгро има песен, в която се казва, че трябва да живееш така, сякаш умираш?

— Да.

— Трябва да напише още една — как да живееш, все едно си мъртъв. Много по-хубаво е. — Беше в настроение да бърби. Градът я бе изпълнил с възторг. — Тук ми харесва. Хората седят в кафенета, пият бира, пушат цигари, похапват десерти, усещат вкуса им, наистина го усещат. Наблюдават как се изнизва следобедът. — Тя поклати глава. — Американците никога не наблюдават как следобедът се изнизва. Колко сме глупави. Мислим си: „Защо да го правим?“. Винаги бързае, винаги се стремим към следващата минута, не се наслаждаваме на настоящата, а никой не е бил по-забързан от мен. Аз съм, по-точно казано бях, устремена само напред. Изпращах някъде между сто и двеста есемеса на ден и в повечето нареждах на някого да направи нещо. Раздавах заповеди. Успехът тук е бутилка вино, букет свежи цветя, топъл хляб, току-що изваден от фурната. Несолено масло и чинийка с маслини. Те имат шест седмици ваканция и работят трийсет и пет часа в седмицата. Не са им необходими три гардероба за дрехите и четири автомобили. Живеят за настоящия момент. Не за утрешния ден.

Тя стана, пристъпи към продавача на ъгъла, купи кутия цигари, върна се, чукна я в бедрото си и запали една, дръпна дълбоко. Изпълни дробовете си и издиша дима.

— Пушиш ли? — попитах аз.

Ново дръпване, последвано от усмивка. Димът от цигарата се изви нагоре, а тя изпусна поетия от ъгълчето на устата си.

— Само в Париж.

— В твоята кариера... — прошепнах. Погледнах през рамо. — Играла ли си много френски героини?

Тя угаси цигарата и поклати глава.

— Нито една.

— Защо?

Вдигна поглед към кулата, сега осветена от милиони светлинки. Споменът изплува на повърхността.

— Едно време татко ме водеше тук. — Кръглата луна над Айфеловата кула привлече вниманието ѝ. — Возехме се на влака.

Всичко се връзваше.

— Ти си францужойка.

Отпи вино.

— Oui.

— Това означава „да“, нали?

Червеното вино оцвети ръбчетата на устните ѝ. Тя изчака да усети вкуса му.

— Oui.

Замълчах.

— Кой друг знае?

— Само ти.

— Ами онзи тип, Ричард Томас?

— Разказала съм му някои от тайните си, но не и тази.

— А Стеди?

Тя поклати глава.

— Английският беше един от любимите ми предмети в училище и го говорех почти без акцент, когато се запознах с него. — Разказваше, без да се замисля. — Около четирийсет процента от английските думи са с френски произход.

— Я стига!

— Не ми ли вярваш?

Тя сви рамене, фразите се търкулнаха по езика ѝ като буквите от азбуката.

— Dèjà vu, a la mode, pièce de résistance, bon appèti, a la carte, en masse, art deco, nouveau riche, au con raire, au naturel, au pair, au revoir, je ne sais quoi, fait ac compli^[1]... — Отброяваше на пръсти, докато се опитваше да ми докаже. Всеки пръст щръкваше заедно с думите, които изговаряше. — Avan garde, bon voyage, RSVP, chaise longue, crème de la crème, cafe au lait, pot pourri, carte blanche, laissez-faire, grand prix, cordon bleu, coup d'état, esprit de corps, crème brûlée, cul-de-sac, faux pas, double ent endre, en route, art nouveau, film noir, Mardi Gras, nom de plume, papier-mâche, c'es la vie, raison d'être, our de force, vis-à-vis^[2]...

Все още изброяваше, когато я прекъснах:

— Добре де, добре. Доказа своето. Изгубих се още преди петдесет думи. — Не ѝ казах, но много ми харесваше как думите избликват от устата ѝ. Начинът, по който ги оформяше. Толкова много френски се плъзна покрай ухото ми, преди да успея да уловя дори най-незначителната дума, но като цяло начинът, по който се нижеха — просто се получаваше. Не съм лингвист, но който и да беше казал, че френският държи монопола върху красотата на речта, е бил прав.

Срещу кафенето имаше книжарница. Видях колко много народ влиза и излиза и реших, че бизнесът им върви. Книгата на Томас „Ледената кралица“ изпълваше витрината — наскоро преведена на френски с непубликувани досега снимки от личната му колекция. Самодоволното му лице ни наблюдаваше от огромен плакат. Той бе решил да изцеди всеки цент. Банер над книгите гласеше: „Бестселър“. Тя го погледна и поклати глава.

— Да знаеш, че ме преследва. А толкова малка част е истина.

— Ти чела ли си я? — попитах силно учуден.

Очите ѝ се спряха на арката и на автомобилите по кръговото. Показалецът на дясната ѝ ръка започна да потрива едва забележимо белега на лявата китка.

— Да, четох я. — Кимна през рамо, без да поглежда книгата. — Той обиколи всяко вечерно токшоу, изкара милиони, и то как? Изопачи каквото можа и добави толкова истина, колкото да има някаква достоверност. — Погледна ме. — Искаш ли да ти кажа истината? — Не дочака отговора ми. — Истината е, че на първите сто страници е написал повече от двайсет и седем долни лъжи, гнусни лъжи. И знае,

че са лъжи, защото ме е питал и съм му казала, че не е вярно. За повечето от тях съм му дала и доказателства, че са лъжа. — Тя плесна дланта на ръката си. — Показах му черно на бяло. — Замахна, сякаш се опитваше да прогони куче или гълъб. — Книгата му не е нищо повече от препечатка от таблоидите. — Размахна ръка към книжарницата. — Невероятното е, че хората четат тези глупости. — Тръсна глава. — Номер едно! Кой човек със здрав разум би си купил подобно нещо? — Поклати глава. — Някой ми каза, когато попаднах в бизнеса, че хората вярват на онова, което четат, докато някой друг не отпечата опровержение. Тогава вярват и на двете. — Сви рамене. Много я биваше в свиването на рамене. Вероятно се дължеше на дълга практика.

Платих сметката и тръгнахме. Опитах се да омаловажа книгата.

— Той не ми харесва.

— Кой?

— Куикуег.

Тя ми се стори объркана.

— Кой?

— Томас.

Усмихна се.

— Добро попадение. Ще ми се аз да се бях сетила за него. — След като пак сви рамене, продължи. — On n'apprend pas aux vieux singes à faire des grimaces.

— Май ще ми трябва помощ.

— Не можеш да научиш стари маймуни на нови гримаси.

Впечатлението, с което бях останал за Кейти Куин след първата ни среща, се оказа погрешно. Бях прибързал със заключенията. А те бяха доста. Последните няколко дни го доказаха. Онова, което научавах през последните няколко часа, ми подсказваше, че съм все още на повърхността.

Минахме покрай книжарницата. Когато приближихме, видяхме, че един таблоид е поставен на пластмасова стойка под книгите. На корицата се виждаше книгата и снимка, която показваше Кейти в доста неблагоприятна светлина. Заглавието гласеше: „Тя беше чудовище. Всеки, който я познаваше, може да го потвърди“.

Тя мълча няколко минути. Когато най-сетне заговори, гласът ѝ беше тих, докато гледаше през витрината.

— Дори не познавам този човек. Те откъде знаят какво представлявам? — Ново мълчание. Кимване. Кръстосани ръце. Обърна се и ме погледна през черните очила. От дясното ѝ око се стече сълза. Каквото и да говореха, беше човешко същество. Истински колос на глинени крака. — Добре, чудовище съм. Но не и чудовището, което той описва в тази книга. — Продължи, сякаш на себе си. — Той няма никаква представа.

Умението ѝ да се отклонява беше невероятно. Погледна кулата и ме хвана под ръка.

— Ела да се качим.

[1] Дежавю, на мода, основно ястие, добър апетит, а ла карт, заедно, ар деко, новобогаташ, напротив, естествено, чужденец, който живее при семейство в замяна на поемането на домакинска работа, довиждане, не знам какво, свършен факт (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Авангард, приятно пътуване, „отговорете, ако обичате“, шезлонг, черешката на тортата, кафе с мляко, потпури, картбланш, лесе-фер, гранпри, кордон бльо, преврат, общителност, крем брюле, задънена улица, гаф, двусмислица, на път, ар нуво, филм ноар, Марди Гра, псевдоним, папиемаше, това е животът, намерение, проява на сила, визави. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Купихме си билети и се качихме с асансьора, докато аз се удивявах на способността ѝ да се отърве от онова, което се бе опитало да я сломи. В един момент говореше за човека, който я беше предал и наранил жестоко, а в следващия се възхищаваше на Айфеловата кула. Слязохме на втория етаж и се прехвърлихме на друг асансьор до върха. Най-горе вятърът ни връхлетя. Отначало лек, после силен порив, най-накрая успокоен. Река Сена се простираше от единия край на земята до другия. Париж се беше ширнал навсякъде около нас като блестящ килим, електрическа светлина прозираше под килима през дупчици, разширили слабите места, където тъканта е изтъняла.

— Червената точка е „Мулен Руж“.

— Какво е това?

— Не си ли гледал филма?

Зяпнах я.

— Ами картината на Тулуз-Лотрек?

— Госпожичке, живея на лодка.

Тя се опита да направи няколко стъпки, като залюля бедра и се справи доста успешно.

— Чувал си песента, нали? „Лейди Мармалейд“.

— Каква лейди?

Намръщи се.

— Миличък, трябва да изпълзиш най-сетне изпод камъка, където си се крил. — Последваха още танцувални стъпки. Тя запя тихичко: *Voulez-vous coucher avec moi se soir?*

— Предполага се, че трябва да знам какво означава, нали?

Тя поклати глава, притисна показалец на устните си, сякаш размишлява.

— Като се замисля, не е задължително.

Изкиска се. Смехът ѝ беше за моя сметка.

— На мен се смееш, нали?

— Ами да, но фактът, че не знаеш, е толкова сладурски, че... — Тя се облегна на перилата. — Мулен Руж означава „червена мелница“.

Всъщност това е световноизвестно парижко кабаре. Домът на канкана. Шоуто там си го бива. Много велики изпълнители са пели там: Ела Фицджералд, Лайза Минели, Стария Синеочко^[1].

— Онова движение с бедрата, как научи ритъма?

Последва смях.

— Както и всичко останало... — Очите ѝ се плъзнаха по града.

— Платих си.

Мълчание. Лек повей.

— Това любимият ти град ли е?

Тя се замисли.

— Много си близо, но не е.

— А кой е?

Тя посочи на югозапад.

— Натам е. На няколко часа път. Градчето се казва Ланже. — Произнесе името „Лонже“.

Около нас се трупаха хора. Снимаха. Някакво момиче до нея се облегна на парапета и зачака светкавицата. Приятелката ѝ отстъпи няколко крачки назад и вдигна фотоапарата, за да улови колкото е възможно повече от Париж. Кейти не бе забравила хората наоколо и се обърна към мен така, че лицето ѝ да остане в сянка. Инкогнито.

— Идвал ли си досега в Париж?

— Веднъж. Беше много отдавна.

— По работа ли беше? В командировка?

Нов порив на вятъра.

— Нещо такова. Въпреки че ми харесваше, не мога да я нарека точно „работа“. — Смених темата. — Не съм лингвист и не знам и думичка на френски, но ти говориш много добре.

— Така и трябва. — Тя плъзна поглед по града под нас. — Понякога ми беше толкова мъчно за дома, дори когато снимах, че идвах тук — даже да имах на разположение двацет и четири часа, само и само да чуя как говорят хората, да помириша пекарните, да пийна кафе.

— Струва ми се, че е щяло да ти бъде от помощ в много филми.

— Когато се преместих в Щатите и започнах в... — тя се изсмя — Маями...

— Защо избра Маями? — прекъснах я аз.

— Там спря самолетът на път за Канзас.

— Какво, за бога, те е довяло от Париж за Канзас?

— Джуди Гарланд.

— Нещо не връзвам...

— „Вълшебникът от Оз“. — Сви рамене. — Поради някаква причина мислех, че бъдещето ми започва в Канзас. При Дороти се получи. Защо не и при мен?

— Защо тогава не подмина Маями?

Нов приятен изблик на смях, сякаш споменът не беше вече болезнен.

— Свърших парите, когато слях от самолета, затова тръгнах да си търся безопасно място, на което да преспя. Слях от автобуса пред една огромна католическа църква, тръгнах по тротоара и тогава видях мъж в развята бяла роба да пуши лула. Сигурно съм изглеждала малко объркана. Стеди ме прибра, осигури ми място, на което да преспя — у един от енорияшите, след това ме изпрати до театъра. Представи ме. Аз се явих на прослушване, задействах таланта си и изкарах малко пари. Спестявах за самолетен билет, когато полетях към висините и Канзас престана да ме интересува.

— И всичко това заради „Вълшебникът от Оз“?

Тя отговори, без да ме поглежда:

— Една история може да окаже огромно влияние.

Чаках. Мълчах.

Тя продължи.

— Не исках хората да знаят откъде съм. Не исках да... — Тя тръсна глава. Погледна часовника си. — Тръгвай, да не изпуснем влака.

Наблюдавах я как се движи. Слушах я как говори. Почувствах лекотата в ритъма ѝ на дишане. Ако някой се чувстваше в свои води, то това беше тя, тук.

Върнахме скутерите в гаража, където тя напълни раница с дрехи и се преобрази в поредната непозната. Качихме се на метрото за гарата, за да хванем влака в 23:10 за Ланже. За разлика от почти всичко в Америка той дойде точно навреме. Качихме се. Влакът беше почти празен. Само двама спяха. Тя се огледа и прошепна:

— Обичам нощните влакове.

Намерихме местата си. Бяха едно срещу друго. Разделяше ни масичка. Тя протегна крака между моите. Цялото купе беше на наше

разположение.

Вратите се затвориха и влакът потегли от гарата, като постепенно ускоряваше, докато стигна над сто и шейсет километра в час. Скоро излязохме от града и се озовахме сред приятни хълмчета. Луната се бе издигнала още по-високо, беше станала по-кръгла и блестеше ярко още откакто тръгнахме от Айфеловата кула, хвърляше дълги сенки навън. Кейти се загледа през прозореца и доколкото можах да преценя, се връщаше към спомените, без да вижда френския пейзаж.

[1] Явно става дума за Франк Синатра, който има албум със същото име — Ol' Blue Eyes Is Back. — Б.ред. ↑

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

Поспахме няколко часа във влака. Дремвахме и се събуждахме. Аз по-често от Кейти. В три след полунощ влакът спря на гарата в Ланже и вратата се отвори. Слязохме на перон до яркочервен дървен вагон, който ми се стори поне на сто години. Беше прясно боядисан, с медни табели; звездата на Давид покриваше едната страна. Тя прокара пръсти по ръба, погали буквите, гравирани на медната табела, прочете думите. Изрече ги на глас:

— Този вагон е превозил повече от сто и четирийсет хиляди „затворници“ до лагерите на смъртта.

Пресякохме улицата и тръгнахме пеша през града. Две главни улици. Магазини и от двете страни. Кафенета. Пекарни. Месарници. Магазин за обувки, фризьорски салон. Производител на бонбони. Няколко бара. Тя почти подскачаше, докато вървеше.

— Тук живеят около дващест и пет хиляди човека.

Спря в края на главната улица.

— По време на Втората световна война Гестапо владеело района. — Тя посочи огромния замък, който се издигаше като Гибралтар. Шато дьо Ланже. Осветено от всеки ъгъл. — Бесели хората от френската съпротива на стените.

— Обичаш ли историята?

Замисли се над въпроса и подбра думите си предпазливо.

— Ценя я.

Наместих раницата и предложих да взема и нейната, но тя махна с ръка.

— Няма нужда, добре съм.

Тръгнахме през средновековния град с криволичещи улички. Вървахме бавно. Бяхме като моряци на суша след месеци, прекарани в морето.

— Далече ли е? — попитах.

Тя се усмихна и запрескача пукнатините по тротоара.

— Кое?

Посочих тъмнината.

— Мястото, на което отиваме.

Тя поклати глава.

— Километър и половина. Може би малко по-малко.

Калдъръменият път се виеше по хълм. Магазините отстъпиха място на малък поток, гробище и църква. Тя я посочи.

— На повече от хиляда години е.

Пътят беше проправен към църквата, така че вратата ѝ буквално водеше на улицата. Спряхме и тя плъзна пръсти по сложната резба върху дебелите порти, високи три метра и половина, потъмнели от изгорели газове.

— На колко беше, когато замина оттук?

— Почти на шестнайсет.

— Защо „Кейти Куин“?

Сви рамене.

— Звучи добре. Изговаря се с лекота.

— Избрала си име, защото звучи добре и се изговаря с лекота ли?

Кимна.

— И защото няма нищо общо с името, което баща ми е избрал.

— Кое е то?

— Изабела.

— Да не би Изабела да е истинското ти име? Мислех, че е името на жената, която си в момента.

— И двете. Когато бях на шестнайсет, оставих Изабела в миналото и я изваждам винаги, когато славата и богатството ме принудят да я възкреса. Така че сега Изабела е жената, която виждаш, жената, която ми дава възможност да идвам тук незабелязано. — Дълго мълчание. — Татко ми казваше, че било името на мама. Каза ми, че ме е гушнала само веднъж, преди да почине. Прошепнала името в ухото ми. Пред хората ме наричаше „Бела“. Означава „красавица“. — Тя поклати глава. — Имах нужда да го чувам, защото, независимо какво виждаш ти, а и останалите в онова, за което съм похарчила едно малко състояние, аз не бях красива.

— Шегуваш се.

Тя се обърна и ме поведе нагоре по хълма.

— Бях дебело пъпчиво хлапе с очила с дебели стъкла, шина на зъбите и лека форма на страбизъм.

— Стра...?

— ... бизъм. — Тя ме погледна; очите ѝ се събраха на носа. — Кривогледство.

— Лъжеш.

— Отстранено е хирургически, но... — погледна ме спокойно. Очите ѝ се разместиха. — От време на време, когато съм уморена...

— Нямах представа.

— Никой не знае.

— Много деца са пълнички, носят очила и имат криви зъби.

Тя кимна.

— Да, и това беше в моя полза, докато растях.

— Как така?

— Сливах се с останалите и бях дотолкова незабележима, че никой не ме познаваше. Затова досега никой не е успял да се досети коя съм.

Приблжихме към висока порта. Тя набра код на електронна клавиатура и вратата бавно се отвори. Електронни светлини, монтирани по алеята, автоматично се задействаха — като домино, което се изкачва по хълма — и очертаха около седемстотин метра пред нас през дърветата до постройка, която беше или хотел, или замък. Тя кръстоса ръце. Стоплена от спомена, за който не говореше.

Последвах я по алеята. Ускори крачка. Заговори, докато вървеше:

— Тук е поне от хиляда години. Първият е бил дървен. По-късно от камък. — Махна с ръка към ливадата от дясната страна. — С помощта на металотърсач открих заровени американски кутии за пушки. — Посочи в друга посока, от едната страна на къщата. — Там пък открих римска монета.

Минахме по алеята под дърветата. Когато стигнахме на върха, тя размаха ръка пред спираловидната структура на четири етажа пред мен, басейна от лявата страна, градината на хълма отзад и четирите други постройки, пръснати из имота, всичките осветени. Разположеното на хълм имение беше огромно. Никога не бях виждал подобно нещо.

— Добре дошъл в Шатофор.

Тя се обърна. Пред нас се простираха няколко декара великолепно поддържана ливада. Приличаше на игрището за голф от турнира „Мастърс“ през април. Ланже пък се простираше в долината в ниското.

— Това тук твое ли е?

Тя огледа сградите и земята наоколо. Кимна. Последва честно признание:

— Това е домът ми.

Извих вежди.

— Семейството ти ли е притежавало всичко това?

Изсмя се.

— Не съм казала подобно нещо. Казах: „Това е домът ми“. — Посочи мястото, където алеята за автомобили се пресичаше с тротоара. Там се виждаше пън, надигнал се над сламата, разпиляна по тротоара. Тя вдигна ръкава си над лакътя и показа малък белег.

— Падала съм от това дърво. Стисках здраво, докато не видях, че костта се подава.

— Какво си правила?

Тя погледна прозореца на втория етаж над нас.

— Измъквах се от прозореца на стаята си приблизително по това време на нощта. — Подръпна ме за ръката. — Хайде.

Отключи странична врата и ме въведе във фойе с ламперия и резба. От едната страна имаше огромна камина. Отзад се виждаше внушително стълбище. Над полицата на камината бе закачен портрет на по-възрастна жена. Зелена кадифена рокля. Диамантено колие. Вероятно е била в края на седемдесетте, когато е рисуван портретът. Тя го посочи.

— Графинята. Тя е притежавала Шатофор, когато от Гестапо почукали на вратата и ѝ наредили да напусне. По онова време над камината бил закачен портретът на съпруга ѝ. Германски херцог, окичен с много медали. Тя застанала на стълбището, облечена в най-хубавата си рокля, и посочила картината. Германският офицер отдал чест на портрета, обърнал се и така Шатофор се спасил от опустошението на Втората световна война.

— Откъде знаеш това?

Поглед, изпълнен с копнеж. Гласът ѝ се промени. Стана по-тих.

— Тя ми каза.

Извади две фенерчета от едно чекмедже и погледна часовника си.

— Разполагаме с четири часа, докато хората от персонала открият, че съм тук. Какво ще кажеш да те разведе?

— Персонал ли?
Нов изблик на смях.
— Хайде.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Най-старата част от замъка беше на повече от петстотин години. Таваните бяха по три метра и половина. Подове от тъмно дърво, всяка дъска по трийсет сантиметра широка. Каменни стени бяха издигнати върху древни камъни. Всяка беше покрита или с дървена ламперия, или с хартиени тапети, или с кадифени или нещо като коприна. Във всяка стая имаше камина. Музикалната зала беше с абаносови стени с акустични плочки, а в центъра ѝ роял „Стейнуей“. Витото стълбище, което се качваше чак до четвъртия етаж, беше леко хлътнало и наклонено навътре по средата. Тя прокара ръка по парапета и погледна нагоре.

— Завиваше ми се свят, докато се спусках. — На масата в трапезарията можеха да се настанят дванайсет човека — от всяка страна. Стаята блестеше от кристал и костен порцелан. Тя посочи. — Това е фаянс... порцелан, който се прави още от 80-те години на XX век. Кафявото и червеното са най-търсени. Цветът идва от глината. — Поклати глава. — Няма такава никъде другаде по света. — Качи се на втория етаж. — В най-добрите времена е имало шейсет и четири стаи. — Започна да отваря вратите. — На мен ми се струваха малки, затова ги превърнах в тринайсет апартамента.

— Защо тринайсет?

— Така се получи заради разпределението и архитектурния план.

— Каниш ли гости тук? Идвали ли са ти гости?

Тя поклати глава.

— Не. Само аз живея тук. И спомените, които пазя.

Всяка стая имаше различна тема. Една беше синя, друга червена, трета на райета и аероплани. Тя ме поведе към третия етаж и тръгна по коридора към ъглова стая в дъното. Отвори вратата.

— Можеш да спиш в която пожелаеш, но мисля, че тази ще ти допадне.

Стаята беше огромна. Спалня. Два отделни къта за сядане. Банята беше свързана с коридор и се оказа по-голяма от някои спални, в които бях влизал. Приближих се до прозорците. Гледката обхващаше

и градината, и хълма отзад до Шато дьо Ланже и целия град. Тя отвори два противоположни прозореца, за да влезе чист въздух.

— Реших, че ветрецът ще ти напомни за лодката.

Имах чувството, че лодката ми е на друга планета.

Опитах се да се пошегувам:

— Лодка ли каза, че имам? — Тя се усмихна. — Благодаря ти. Стаята става.

Тя пристъпи към картина на стената и нежно прокара пръсти по златната рамка.

— Понякога се качвам тук, сядам и просто гледам.

Загледах се по-внимателно в картината. Възрастна жена без зъби с мръсна престилка, очите ѝ се смееха. Тя отстъпи назад, за да огледа картината.

— Красива е, нали?

— Наистина ли е от Рембранд?

Тя махна с ръка. На стените бяха закачени осем картини, осветени от насочващи светлини.

— Някои са.

— Притежаваш картина от Рембранд?

Тя сви рамене.

— И Гоген.

— Извинявай, но не съм го чувал.

— Той е човекът, с когото Ван Гог се е карал тъкмо преди да си отреже ухото.

— Май са били страхотни приятели.

— Като изключим тежката депресия и склонността към самоубийство, сигурно му е бил добър приятел.

— Защо тези?

Тя спря за кратко пред всяка. Беше свила ръце зад гърба си.

— Причините са две. По онова време художниците са пресъздавали действителността, рисували са хора по начина, по който са искали, рисували са ги такива, каквито са ги виждали. С брадавиците и всичко останало. На това французите му казват d'un beau affreux.

— Какво означава?

— Красивото грозно. — Тя се обърна към беззъбата жена. — По някакъв начин са открили красотата, с която са родени, и са я

пресъздали на платното. — Докосна рамката с пръсти. — Те са тук, за да ми напомнят.

Двата стила бяха различни. Единият пресъздаваше повече подробности и носеше повече смисъл, когато го погледнеш отблизо. Другият беше по-свободен. Всичко се разграничаваше по-добре, когато отстъпиш назад.

— За какво?

— Гоген го е наричал *le laid peut être beau*. Или „грозното може да бъде красиво“. Идеята е, че си струва да бъдем нарисувани такива, каквито сме. — Тя кимна. — Че сме достатъчно добри, преди да се опитаме да се променим. Преди да си отворим очите. — Погледна с копнеж. — Никога не са ми рисували портрет. Много пъти ме молиха. Предлагаха ми много пари, но никога не се съгласих. — Кимна утвърдително. — Със сигурност обаче бих позирала на някого от тези тук.

— Ами втората причина?

Тя замълча. Вдигна поглед.

— Колкото и да е куку художникът, има шанс да създаде изкуство, което хора като нас ще закачат на стената и ще обсъждат дълго след смъртта му. Искам да кажа, че сумата е по-голяма от отделната част. Че една случка не създава целия живот. — Тя потри лицето си с две ръце. Опита се да скрие прозявката. — Дотук съм. Отивам да си легна. Ще се видим на сутринта.

Погледнах към градината. Другите сгради. Забавлявах се.

— Ами останалото?

— Друг път. Ще се видим на закуска.

— Добре.

Тя тръгна към площадката в края на стълбите, завъртя топка, която ми се стори, че е част от завесата, и отвори врата, която досега не бях видял. Беше скрита зад огромна картина на шатото. Вратата се отвори и разкри малко дървено стълбище, което се виеше към четвъртия етаж. Тя стъпи и подхвърли през рамо:

— *Mi casa es su casa*.

— Струва ми се, че съм го чувал преди.

Тя махна с ръка.

— Чувствай се като у дома си. — Усмихна се. — Лека нощ. — Затвори вратата и тя отново изчезна от поглед.

Седнах в стаята си на края на леглото и се взрях в очите, които се бяха втренчили в мен. Замислих се за шатото. Трудно ми бе да си представя, че никой не живее на това красиво място. Тринайсет празни апартамента ли каза тя? Не споделя с никого, никой не знае, никой не им се радва. Бях поразен.

Легнах си, отворих дневника и проследих скърцащите ѝ стъпки по пода над мен. Час по-късно, около четири сутринта, чух да се затваря врата и тя бавно слезе по стълбите. На долния етаж се отвориха няколко врати, затвориха се, след това от далечния край на къщата чух пиано. Звучеше тихо. Успокояващо. Нежно. С копнеж. Седнах на последното стъпало и се заслушах. Стисках молив в ръка. Тя изсвири една песен, след нея втора, после тръгна нагоре по стълбите.

Тъй като едва държах очите си отворени, аз си легнах, оставих дневника на гърдите си и заспах.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Час и половина по-късно тя ме разтърси за рамото.

— Струва ми се, че има нещо, което ще искаш да направиш. —
Този път не беше дегизирана. Беше истинска.

Изправих се. Потрих очи.

— Не си ли спала?

Стискаше празна чаша в ръка.

— Не спях много. Ела.

Поведе ме към стая в задната част на къщата, която все още не бях разгледал. На стената бяха подпрени четири въдици. Посегнах към едната.

— Впечатлен съм. Мислех, че не знаеш как се лови риба.

Тя поклати глава.

— Не знам, но платих на консултант, който ми обясни, че ако се заема с риболов и стана много добра, ще се радвам да имам тези въдици. Затова ги купих. Все си обещавах да се науча...

— „Лумис“ — прочетох, след като ги огледах. — Имаш добър вкус. — Тя грабна шал и огромни кръгли очила и излязохме през задната част на къщата, поехме по пътека през дърветата, която едва личеше. Тя посочи хълма срещу шатото.

— Притежавам няколкостотин декара в тази посока. И в тази. — Отново махна с ръка. — Притежавам и потока долу в ниското. Ако срещнем някого, да знаеш, че е нарушител и ще трябва да се оправяш с него.

Вървахме около осемстотин метра и стигнахме до потока, широк колкото пътя. Пристъпихме бавно към водата. Тя прошепна:

— През пролетта е пълноводен.

— Но не ловиш риба.

— Не.

Приготвих въдицата.

Заведох я на брега и застанах до нея, пъхнах пръчката в ръцете ѝ. Затревеният бряг беше полегат, изглежда придошлата вода редовно го заливаше. Това обясняваше защо дърветата са се отдръпнали назад.

Беше лесно да хвърлят оттук. Работихме заедно — гърбът ѝ беше опрян на гърдите ми — показах ѝ как да хвърля, как да прави малки клупове, после и по-големи. Накрая — как да описва цифрата осем.

Тя застана до мен. Раменете ни се докосваха. Започна да се държи закачливо. Общувахе с лекота. Беше ѝ приятно. Нямах нищо против.

Преструвките, стените, премереното държание — всичко изчезна. Свлече се. Изпари се. Най-подходящата дума, която ми хрумна, беше опомняне. Тя се беше опомнила. Или по-скоро се беше отървала. Беше се освободила. Излишен багаж. Пътуваше с малко неща. Жената, с която се запознах в мезонета за петнайсет милиона долара, бе отстъпила място на човек, какъвто не очаквах. Човек, когото дори харесвах.

Рибите бяха гладни, никога не бяха ловени, никога не бяха виждали поплавък и се нахвърляха върху всичко, което тя им хвърляше.

За по-малко от двацет минути хвана девет риби. Улавяше рибата, навиваше кордата, аз я поемах и тя започваше да лови отново. Половин час по-късно беше като опиянена. През следващите два часа вървахме по течението на потока ѝ, изминахме почти километър и половина и хванахме над осемдесет риби. Повечето бяха по-малки от трийсет сантиметра, но осемдесет риби са си осемдесет риби. Към девет сутринта тя лежеше на брега като снежен ангел, отпуснал се на тревата. Усмиваше се. Смееше се. Разтриваше изтръпналата си ръка.

— Това е най-хубавият риболов, на който някога съм ходила.

Огледах потока и дванайсетте риби в кокана в ръката ми.

— Да, трудно може да се надмине подобно постижение.

Откъсна цвете. Завъртя го. Горски плод, закътан в чашка, или оранжево-червена камбанка. Невероятно творение на природата. Напомни ми на кучешки дрян.

— Казва се *l'amour en sage*.

— Какво означава?

— Пленена любов.

— Странно име за цвете.

— Не и ако това е единственото име, което познаваш.

Не отговорих. Тя не се поколеба. Беше ме хванала неподготвен. Това бе начинът, по който планираше повечето ни разговори.

— Какво ти липсва?

— В какъв смисъл?

— Има ли нещо в живота ти, което си правил, вече не правиш и то ти липсва?

Беше лесно и отговорът не разкриваше прекалено много.

— Липсва ми да карам хората да се усмихват.

Тя се обърна и тръгна нагоре по хълма към къщата.

— Вземи рибата. Ти ще приготвиш закуската.

Когато се върнахме, открихме, че персоналът е заредил кухнята, докато ни е нямало. Кейти се шмугна на горния етаж, за да се превърне в Изабела. После приготви закуска — бе странна комбинация от риба соте и палачинки в масло и „Гран Марние“. Предложих да помогна, но се натъкнах на вдигнатата ѝ длан.

— Вън.

Очевидно французите са чувствителни по отношение на кухните си. Ако не друго, то поне много се стараят да ги пазят. Когато възразих пред Кейти, че не е добре да прием ликьор в десет сутринта, тя сви рамене.

— Отпусни се малко. Това е Франция.

Това, изглежда, беше отговорът ѝ за почти всичко, откакто пристигнахме.

* * *

След закуска седнах на шезлонг до кухнята и комбинацията от недоспиването и въглехидратите от палачинките и „Гран Марние“ ме отпусна и аз поспях. Събуди ме някакъв шум. Чувах бръмченето на прахосмукачка някъде в коридора, а навън една жена говореше с мъж. Погледнах часовника си. Дванайсет без петнайсет. Потрих очи. Все още беше толкова. Пристъпих към прозореца. Жената беше по-възрастна. Някъде към петдесетте. Сребрилата ѝ коса бе прибрана с шнола. Носеше смачкана сламена шапка. Гащеризон. Мръсни ръце. Леко изгърбена. Куцаше. Свежи цветя в саксийки до нея. Вече беше насадила няколко. Коленичила беше и копаеше пръстта, не се боеше да си изцапа ръцете.

Когато се показах на прозореца, градинарката заслони очи, намигна ми, посочи кухнята, а после изпъна ръка и протегна и петте си пръста. Пъхнах се под душа, като си говорех сам:

— Колко лица има тази жена?

Обръснах се, облякох се и когато слязох в кухнята, открих, че ме чака прясно сварено кафе. Грета, градинарката, ме посрещна в кухнята.

Усмихна се. Поклатих глава, посегнах към чашата кафе и седнах на масата. Тя зашепна:

— Местните и останалите от персонала мислят, че всичко тук е собственост на богат притежател на хедж фонд от Кънектикът. — Сви рамене. — Отчасти е истина. Аз създадох фирмата в Кънектикът. „Перо енд Партнърс“ ООД. След няколко скока през какви ли не врътки и завъртулки ще откриеш, че Изабела Десуш е единственият притежател на акции, фирмата притежава всичко тук — отново сви рамене — и другите екстри. — Усмихна се. — Перо е наел няколко човека на пълен работен ден, затова аз „играя“ колкото различни роли се наложи, но има две лица, които се показват редовно. Далечна роднина на собственика, която си има апартамент в Париж, но обича да работи в градината и идва от време на време единствено заради това. — Последва усмивка и малък реверанс. — Другата е червенокосата Изабела, с която пристигна.

Когато Стеди каза, че тя е три различни жени, очевидно не се бе шегувал. Всъщност нямаше начин да се разбере колко точно лица има тази жена.

— Понякога избирам само едно от двете, когато съм тук, понякога — няколко. Играла съм асистентката на Изабела и Изабела по време на едно и също идване. Зависи колко време имам тук, с кого ще се виждам, какво трябва да направя. Има няколко служители на непълен работен ден, които работят в къщата — чистят, поддържат, зареждат кухнята. Градът е малък, така че няколко различни личности не позволяват на хората да станат прекалено любопитни за която и да било от тях.

Тя посочи през прозореца.

— Останалите работят на хълма, в лозята.

Едва не се задавих с кафето.

— Лозя ли?

Усмивка. Изви и двете си вежди.

— Искаш ли да видиш?

— Госпожичке, в момента съм толкова объркан, че не знам какво става. Да не говорим, че нямам представа коя си. Но да — искам да видя лозята, след като ги имаш.

— Добре. — Тя избърса ръце в престилката и ми поднесе фритата, нарязани плодове, прясно изцеден портокалов сок и току-що опечени кроасани. — След малко Изабела ще те разведе.

— Изморително ли е? — попитах я, докато се отдалечаваше.

Огледа се и сви рамене.

— Каква е стойността на анонимността?

Този път аз свих рамене.

— Струва много повече, след като я изгубиш.

Изсмя се.

— Така си е.

Излезе и аз заговорих сам на себе си:

— Имам чувството, че пътувам със Скарлет Пимпърнел^[1] в женски род.

Тя се провикна от стълбите:

— Търсим го тук, търсим го там! Франсетата го търсят навсякъде. Да не би той да е в небесата? Може би е в ада? Този проклет неуловим Пимпърнел.

[1] Псевдоним на богат английски баронет, който спасява осъдени на смърт чрез гилотина в приключенския роман на баронеса Емушка Орси. — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

С клипборд под мишница и най-въздействащото си изражение „Не смейте да ми се изпречвате на пътя“ двамата с Изабела излязохме от къщата, отидохме до гаража и се качихме в голф количка с гуми с дълбоки грайфери. Тя заобиколи къщата и пое нагоре по хълма по дълъг непавиран път към върха, който се оказа най-високото място на много километри наоколо. Видяхме покрива на шатото зад нас, Ланже и пасищата наоколо. Тя караше бавно напред, докато видяхме другата страна на хълма. Или по-скоро хълмове.

Лозята се простираха, докдето стигаше погледът.

Сигурно съм останал с отворена уста, защото тя посегна и побутна брадичката ми нагоре с показалец.

— Внимавай да не лапнеш някоя муха.

— Това е твое.

Кимна.

Пътувахме през лозята. Дебели стъбла се издигаха на шейсет сантиметра от земята. Новите филизи се бяха протегнали по стегнатата тел, която сякаш очертаваше километри симетрични редици. Посочих.

— Откъде намираш време, за да управляваш всичко това?

— Не го управлявам аз. Наела съм човек, който да се занимава. Ние сме сравнително малко лозе. Бутиково, бих казала. Печалбата ни е малка. Плащам му добре, поощрявам го и той винаги с удоволствие помага на „Перо енд Партнърс“ да произведат хубаво вино. — Погледна ме хитро. — Искаш ли да го пробваш?

Кимнах и се спуснахме надолу по хълма. Наместих черните си очила на лицето.

— Колкото повече те опознавам, толкова по-интересна ставаш.

Тя се разсмя.

— Коя от нас имаш предвид?

Стигнахме до стар хамбар, пред който бяха подредени метални варели и компютризирани съвременни машини. Тя посочи варелите.

— Вече не използваме дъбови бъчви. Единствено от алуминий.

Висок мъж в средата на петдесетте с лице, обсипано с лунички, и буйна морковеночервена коса излезе от един офис от далечния край. Изглеждаше така, сякаш току-що бе пъхнал пръст в електрически контакт. Горната му устна беше стегната, акцентът австралийски, а усмивката му се разля от ухо до ухо.

Прегърна мечешката Изабела. След това и мен. Тя заговори на френски, после мина на английски. Когато приключи, той ѝ отговори на френски, после се обърна към мен на английски:

— Добре дошъл, приятел. — Подаде ми едра мускулеста мазолеста ръка. — Иън Мърфи. Ако ти трябва нещо...

Хареса ми веднага.

Изабела ме поведе към маса, на която той отвори няколко бутилки. Две бяло. Две червено. Едното шампанизирано. Подаде ми чаша. Завихри виното в своята. Каза, че „дишало“. После отпи, повъртя го в уста и го изплю в нещо като плювалник в краката си. Колкото и да беше странно, Изабела направи същото. Отпи, повъртя в уста и изплю в същия ред като него. Даде ми знак. Аз отпих, задържах в уста и преглътнах.

— Трябва да го изплюеш — обясни тя.

Вдигна чашата. Виното беше много хубаво.

— Не си падам много по виното, но нямам никакво намерение да го плюя.

Иън се изсмя сърдечно, доволен от забележката ми. Говореше свободно за виното и процеса на производство. Използваше думи като „обем“, „полепва по езика“, „мускулеста структура“, „специфичността“ на това или онова. Не разбрах и дума от казаното, но след пет секунди бях убеден, че той знае за виното повече, отколкото аз щях да науча до края на живота си. Австралиеца наля от второто, след това от третото и четвъртото и най-сетне и от петото. Усмиваше се гордо. Вдигна бутилката към слънцето.

— 2005-а. Най-добрата ни година за вино. Може би най-добрата изобщо. Деветдесет и девет точки. — Той наля. — Има плътна структура. Можеш да усетиш богатите тонове. — Нямах представа за каква плътност и богати тонове говори, но за мен виното беше хубаво. Кимнах. Глас на млад човек изрева от задната част на хамбара. Той остави чашата си. — Беше ми приятно да се запознаем, приятел. Ако мога да направя нещо... — Разтърси ръката ми и се прибра в хамбара.

— Какво му каза?

— Питаш какво обяснение съм дала защо си тук ли?

— Да.

— Казах му, че си купувач за американски дистрибутор.

Мога да си представя колко убедително съм се държал. Ако обаче Иън бе решил, че между нас с Изабела има нещо, той с нищо не го показва.

Тя ми отправи дълъг поглед. Замисли се над нещо. Прецени ме. Пъхна кожата клипборд под мишница.

— Хайде. Искam да ти покажа нещо.

Подкара обратно към шатото по друг път. Заобиколихме хълма и се озовахме пред друга постройка, която приличаше и на хамбар, и на гараж, с няколко врати, които водеха към скална стена под шатото.

Тя слезе и посочи металната врата, която отвеждаше към нещо като пещери, издълбани в скалата.

— Преди повече от хиляда години хората, които живеели покрай река Лоара — наричат се троглодити — идвали тук и копаели, не знам по-подходяща дума от „домове“ в скалните стени. Тези пещери са се разширили с течение на времето. — Тя отключи първата и щракна един след друг множеството ключове на стената. Пещерата светна и разкри, че проходът навлиза дълбоко в планината. Входът бе достатъчно голям, за да мине през него трактор с ремарке. Влязохме в основната пещера, обградена с по-малки пещери от двете страни. Кейти взе фенерче от стената, където бе сложено да се зарежда, и освети по-малките. Всяка пещера беше пълна с бутилки вино. Имаха етикети, които посочваха годината. Колкото по-навътре влизахме, толкова по-стари години бяха изписани. Най-накрая, може би двеста до триста метра навътре в планината, стигнахме до стъпала, изсечени в скалата, които водеха надолу. Тя щракна нов ключ и лампите по стените заблестяха в убито жълто. В дъното отключи метална врата и я отвори. Вратата изскърца. Щракна нова лампа. Тази пещера беше по-малка. С нисък таван. Едва се побирах на височина. Тя насочи фенерчето към тавана. Два прилепа висяха заспали. Кейти притисна пръсти към устните си, обърна се наляво и тръгна към друга метална врата. Както и в другите пещери, стените около нас бяха скрити зад номерирани сандъци, пълни с бутилки.

— Температурата е постоянна, единайсет градуса, през цялата година. Съвършена е за виното. — Тя отключи тежката метална врата, отвори я, щракна нова лампа и влязохме. — Стаята на татко. Тук държеше виното от резерва. — Помещението беше пълно с хиляди бутилки вино. Тя посочи сандък с надпис „1977 Изабела“. — Бутилките са от годината, в която съм родена. Пазел ги е за сватбата ми. — Имаше вино чак от 20-те години на XX век. Тя продължи. — Част от него е развалено. Друга — тя сви самоуверено рамене — не е.

Погледна ме.

— Татко беше главният градинар. Когато най-сетне спечели доверието на графинята, след като съпругът ѝ почина, той започна да се грижи и за лозята. — Погледна настрани. След това отново се обърна към мен. Сякаш погледът ѝ надникна в душата ми. — Графинята обичаше да го нарича „виртуоз, ексцентричен гений на виното“. Мама чистела къщата, перяла чаршафите и ни напуснала, когато съм била на по-малко от годинка. Не я помня. Аз... — Тя плъзна пръсти по прашните бутилки. — Бях грозно дете с очила, а косата скриваше лицето ми. Татко не можеше да си позволи детегледачка, затова тичах до града, до пазара, до пекарната, миех подове и се стараех да бъда колкото полезна, толкова и невидима.

Тя се огледа.

— Когато графинята почина... — Сви рамене. — Бях заминала десет години по-рано и бях изкарала малко пари. Дойдох тук на нещо като ваканция. Видях табелата на портата, че имението ще се продаде на търг. Беше запуснато. Разпадаше се. Графинята беше вдовица, нямаше семейство и през годините бе продавала разни неща, защото се нуждаела от пари. Шатофор беше сянка на старото величаво имение. Отидох в банката и същия ден го купих. Щом изкарах повече пари, купих още. Възстанових го във вида, в който татко го беше познавал. — Огледа се. — Сигурна съм, че щеше да му хареса.

Тук пещерите преминаваха една в друга и във всяка имаше вино, повече, отколкото бях виждал през живота си.

— Една четвърт от това вино беше тук, когато купих имота. По-голямата част е на татко.

— Всички сте работили здравата.

— Иън е работил здравата. Не аз. — Тя се усмихна насмешливо. — Аз просто подписвам чековете. — Бръкна в джоба си. — Като

говорим за чекове... — подаде ми пачка евро. — В случай че се изгубиш.

— Благодаря.

Тя се подсмихна.

— Приеми ги като заплащане на услуга.

Разсмях се и натъпках парите в джоба си.

Беше късен следобед, когато излязохме от пещерите. Слънцето залязваше. Въздухът беше станал хладен. Тя се обърна към мен и посочи шатото.

— Ще успееш ли да се прибереш сам?

Кимнах. Тя понечи да каже нещо. Премълча. След това заговори през рамо:

— Трябва да свърша няколко неща. Ще се позабавляваш ли сам някой и друг час?

— Разбира се.

— Няма да се бавя. Какво ще кажеш да ти сготвя вечеря? В осем например.

— Да ти помогна с нещо?

Отново насмешливата усмивка.

— Не, но можеш да гледаш. — Махна неопределено с ръка. — Това е Франция. Храната тук е удоволствие. — Тръгна и след секунда се обърна. — Ако слушаш, ще ти отворя хубава бутилка вино. И ако не се мръщиш на онова, което ще сготвя. Дори ще ти позволя да влезеш в кухнята, което е истинско благоволение.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Помахах, докато я наблюдавах как влиза в гаража и се качва в сребрист миникупър с тъмни стъкла. Спря до мен и свали прозореца.

— Ако отидеш в града, не забравяй три много важни думи: *s'il vous plait*^[1]. — Сложи си черните очила, включи на първа, пусна скоростния лост и пое по алеята под дърветата срещу главния вход. Чух как моторът зави и тя включи на трета, преди да изчезне по хълма.

Обърнах се и погледнах шатото — издига се над мен на върха на хълма. Огромна къща, в която не живееше никой. По коридорите ѝ се разхождаха спомените. Нещо дълбоко в мен престана да боли. Не бих могъл да опиша болката точно. Но не знам с какво друго име да я нарека. Прииска ми се да се обадя на Стеди и да го попитам в какво ме е въвлякъл, смятах, че знае. Тъкмо затова ме беше изпратил тук. Имаше и още нещо — Кейти, или Изабела, може и да си мислеше, че ме е поканила, че ме командва или все едно какво си мислеше, но двамата с нея бяхме просто кукли на конци. Ако си въобразявах, че съм прецакан, още нищо не бях видял. Живеех в лъжа. Жената с мен обаче изживяваше няколко лъжи. Едновременно. Може и да беше гениална, доказателство за което беше фактът, че успяваше да се справи. Нищо чудно, че бе спечелила три награди на Академията. Ако те знаеха какво представлява, щяха да ѝ дадат по една и за всяка отделна личност — Дейзи, надарената фръцла, Ашли, дългокракият азиатски модел на бельо, Изабела, която не позволяваше на никого да ѝ се изпречи на пътя, Грета, неугледната градинарка с артрит. Не можеше да се предвиди коя щеше да се появи довечера в кухнята. Анонимността вероятно бе причина за някои от тези различни лица, но не даваше обяснение. Едно или две бяха предостатъчни. Коренът на всичко това беше другаде. Нещо в броя на тези лица ме притесняваше. Сякаш Кейти умишлено се стараеше да не бъде конкретна личност.

Разполагах с няколко часа, затова си грабнах портфейла и тръгнах по алеята към града. Щях да изпия чаша кафе. Извървях осемстотинте метра до градчето, минах покрай многовековната църква, заобиколих Шато дьо Лангле, което приличаше на скалата на

Гибралтар, и се озовах в центъра на града. Обонянието ме насочи към пекарната. Седнах на една маса и сервитьорката веднага дотича.

— Bonjour^[2].

Вдигнах един пръст.

— Кафе?

— American^[3]? — попита тя.

Кимнах и си казах, че щом държи на това, ще се съглася.

Тя се усмихна и хлътна вътре. Върна се с нещо, което приличаше на кафе. Посочих прозореца и многобройните кроасани, подредени на витрината.

— Кроасан?

— Шоко-лот? — рече тя. Произнесе съвършено грешно думата.

Замислих се. Сричките се завъртяха в главата ми и аз най-сетне разбрах.

— Да.

След това се опитах да си припомня какво ми беше казала Кейти. Напънах се и най-сетне го казах:

— Сил вю плей.

Тя се разсмя, грабна кроасан от подноса на витрината и го постави на масата. Остави ме с кафето и кифличката. Бях много доволен от себе си. Току-що бях успял да си поръчам в заведение. Останех ли сам, нямаше да умра от глад. Огледах се и разбрах, че не е желателно да се интересувам къде се намира тоалетната, защото или щях да попитам за някое дърво, или да се озова в затвора на Ланже след някой мръснишки жест с ръка.

Изпих си кафето, което се оказа много хубаво, и похапвах от шоколадовия си кроасан, печен с масло и пълен с шоколад. След втора чаша кафе и трети кроасан момичето ми донесе сметката. Оставих на масата банкнота от двайсет евро и си казах, че сумата ще покрие и сметката, и ще остане за бакшиш. Така и стана. Тя понечи да ми върне.

— Не — спрях я аз и тя се усмихна.

Реших да не изпробвам късмета си с езика, затова станах и тръгнах към вкъщи.

Ръмженето на двигател и сребрист отблясък привлякоха погледа ми. Миникупър следваше виещия се път към високата част на хълма. Сигурно не беше само един в града. Тя спря, излезе от колата с букет

цветя и тръгна през ливадата по стръмнината. Беше на осемстотин метра от мен, но не ме видя. Вниманието ѝ бе насочено другаде. Тръгнах по криволичещите улици, изкачих се по някакви стълби и се озовах на гробище. Много старо гробище. Изабела, скрита с шал и слънчеви очила, беше коленичила в далечен ъгъл. Аз отстъпих назад. Скрих се зад старите надгробни плочи и една гробница. Тя почисти гроба и сложи цветята в медна поставка, след което остана коленичила дълго. Чух гласа ѝ. Първо заговори, след това се разхлипа. От време на време казваше нещо, но така и не разбрах какво. Разстоянието беше твърде голямо. Не бях виждал тази нейна страна. Този път нямаше нищо скрито. Нямаше преструвки. Тя бе напълно открита. Беше се оголила. Която и да беше тази жена, истинското ѝ лице беше пред мен.

Час по-късно си тръгна. Наблюдавах я как се качва в колата и бавно минава през града на път към шатото. Когато се скри от погледа ми, отидох до гроба. Цветята бяха свежи. Следите от сълзи все още личаха по мрамора.

* * *

Всичко отвътре ме болеше. Цели десет години не бях изпитвал такава болка. Отвориха се стари рани. Коричката се беше обелила. Обърнах се и зареях поглед настрани. Болката си е болка, независимо дали е твоя, или на някой друг. Едно е да я опознаеш като твоя собствена. Различно е, щом я видиш как посича друг.

Върнах се обратно в града. Позяпах витрините. Искаше ми се да избягам. Да оставя тази жена и проблемите ѝ, болката ѝ и да полетя през океана. От друга страна, няхах желание да го правя. Умът ми работеше трескаво. Въпроси, на които не можех да отговоря. Почувствах се така, сякаш Стеди върви до мен. Чух го как влачи крака. След малко заговорих с него. Заговорих на висок глас. Защо аз? Какво да направя? Какво да сторя? Не, не отговаряй на последния въпрос. Приблжиха се жена и дъщеря ѝ, пресякоха улицата и минаха на отсрещната страна — на безопасно разстояние. Очевидно разговорът ми беше станал доста оживен. Час по-късно се озовах пред витрината на книжарница. Биографията на Кейти беше пред мен. Собственикът разполагаше с версии и на френски, и на английски.

Оставих се на любопитството си, платих на човека и пъхнах книгата под мишница.

[1] Моля ви (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Добър ден (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Американец (фр.). — Б.р. ↑

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Оказа се, че „Ледената кралица“ се чете бързо. Човек вникваше с лекота. Авторът бе успял да съчетае клюките от таблоидите и историята на Кейти с добра доза от свои измислици. Книгата започваше със сцена, предназначена да прикове вниманието на читателя. Крайно мелодраматична. Действието се развиваше преди десетина години, когато тя е „стигнала дъното“. Да, част от написаното беше истина — Кейти сама призна — но голяма част бе измислица, тонът беше отявлено жесток, също и намеренията.

Около десета страница бях готов да зарежа книгата. Човекът беше чисто и просто златотърсач, а тя беше гъската, която снася златни яйца.

Звукът на дрънчащи тенджери и тигани, примесен с „Олман Брадърс“^[1], ме привлече към кухнята. Жената, която видях на гробището, вече я нямаше. Друга бе заела мястото ѝ. Тази жена пееше: „Трябва да побягна, за да не се крия“. За разлика от останалото гласът ѝ не беше хубав. Когато надникнах иззад ъгъла, тя ми се стори напудрена с брашно от ушите до лактите. Кихна, размърда нос и ми помахна с бялата си ръка.

— Идвай бързо.

Подчиних се. Тя подсмръкна и притисна нос в рамото ми, потри го силно и размаза брашно и сополи по ризата ми.

— Благодаря — отвърнах аз.

Тя кихна. Кихна отново. Този път по-високо. Накрая изви гръб, пое си дълбоко дъх, задържа го и — сякаш почерпи сили от пръстите на краката си — кихна трети път. След като пръсна слюнка из цялата кухня и върху онова, което трябваше да ни бъде вечеря, тя тръсна глава.

— Леле!

— По-добре ли си?

— Аха.

Мисълта ми мина през ума и не се сдържах:

— Как е възможно дребно момиче като теб да вдигне толкова шум?

— Евтини места.

— Какво?

Тя посочи редицата въображаеми места зад кухнята.

— Евтини места. Задни редове. Ако искаш да им въздействаш, трябва да влезеш в контакт с публиката.

— Ясно.

По-близо до физическото ѝ аз — което и да беше то — не я бях виждал, откакто слязохме от лодката. Нямаше перука. Нямаше грим. Нямаше изкуствени мигли, цици или зъби. Тази жена беше съвсем оголена. Не знаех как да я наричам. Затова попитах:

— Как да те наричам?

Тя месеше тесто.

Усмихна се и не ме погледна.

— Трудно е, когато не знаеш как да наричаш даден човек, нали?

Кимнах.

— Така си е.

Посочи малко шишенце ванилов екстракт.

— Може ли?

Взех го, отвинтих капачката и ѝ го подадох.

— Питър.

Спря. Очите ѝ се впиха в моите. Замисли се и се въртна на пети. Може би се досети. Възникна въпрос. Дали пък аз не си въобразявах нещо, от което в действителност нямаше и следа?

Свих рамене.

— Това е истинското ми име.

— Ами Картрайт Джоунс?

— Купих си го. По-точно казано, платих на едни момчета да направят името му мое. Стори ми се умно да го имам, ако се наложи да бягам по-далече от там, докъдето бях стигнал. Използвал съм го няколко пъти, за да вляза и изляза от Канада.

— На риболов ли си бил?

— Не. Просто исках да се уверя, че всичко му е наред.

— Пътувал си чак дотам, за да провериш дали можеш да влезеш с този паспорт в Канада, така ли?

Свих рамене.

— Да, но освен това ми беше любопитно да проверя дали ще ме пуснат в страната, след като вече съм излязъл.

— Не те ли гони параноя?

— Не. Може би. — Усмихнах се. — Добре де, гони ме.

Тя отново се надвеси над продуктите. Усмиваше се. В подобни моменти забелязвах, че говори по същия начин, както някои от Националната футболна лига играят футбол — умееше да сменя посоката за частица от секундата. Да улавя хората неподготвени беше нейната версия на серум на истината. Добре овладян опит да надникне под повърхността, но само при нейните условия.

— Колко далече те е отвеждало бягството ти?

Замислих се над отговора — и над последиците. Реших да рискувам с малко завоалирана истина.

— Далече.

Тя прие отговора ми, след това надраска нещо на едно листче и ми го подаде.

— Фенерче в онова чекмедже там. — Посочи задната част на кухнята. — Онази врата ще те отведе в мазето, където държим виното. Първите две са в сандък трийсет и седем. Третото е в четирийсет и три, струва ми се. Може би четирийсет и четири. Все ги бъркам.

Щракнах лампата и се заспусках към тъмницата, като не спирах да си говоря под мустак.

— Да, и моята изба под замъка ми ме обърква всеки път.

Стълбите се извиха и поех по коридор, осветен с крушки, провиснали от тавана. Последваха нови стълби и най-сетне се добрах до първата огромна пещера, която разглеждахме днес сутринта. Стегнах се, след това заслизах по вторите каменни стълби и се озовах при вината резерва. Отворих металната врата, проверих етикетите и ги сравних с написаното на бележката, след това се обърнах, готов да изляза.

Фенерчето хвърляше сянка, която привлече погледа ми. Тесните стъпалца, изсечени в камъка, водеха нагоре към малък кръгъл отвор над рамото ми, достатъчно широк, за да се обърна странично и да се измъкна. Оставих виното, качих се и светнах лампата. Това беше нещо като таван на пещерата, в която се намирах. Човек трябваше да знае, че въпросното място съществува, за да се качи и влезе. Пъхнах се вътре и застанах превит, гърбът ми опрял в тавана. Празната стая беше осем на

осем. Входът беше изтрит, където някой — или пък различни хора — преди много време се беше вмъквал ту вън, ту вътре. Единственият знак, че някой някога е влизал, беше издяланата на ръка дата: 5 май 1992. Преди двайсет години. Цифрите бяха извити, не особено дълбоки и издаваха, че ги е писало момиче. Проследих ги с пръсти и пресметнах. Ако Кейти Куин, или Изабела Десуш, ги беше издялала, тогава трябва да е била на петнайсет. Това означаваше, че година по-късно ѝ предстоеше да кацне в Маями.

* * *

Върнах се с виното и тя ме накара да сложа масата в по-малката от двете трапезарии, която открих в дъното на тесен коридор от кухнята. Задната част на шатото бе вградена в планината или по-точно казано, хълма. Това означаваше, че трапезарията, в която щяхме да се храним, е оформена в скала. Истинска пещера. Сложих масата и тъй като температурата бе постоянна, единайсет градуса, запалих камината и свещи. Никой не ми е лепвал етикет романтик, дори нямах представа как точно трябва да изглежда романтиката, но имах чувството, че трапезарията отговаря на тази категория.

Три часа по-късно завършвахме най-вкусната вечеря, която някога бяха опитвал. Три ястия. Започнахме с доматиена супа. Три различни вида прясно опечен хляб. Най-прекрасното масло, което някога бях вкусвал. Агнешко. Бели аспержи, поръсени с пармезан. Някакво ястие с картофи и сирене. Салата с ягоди и орехи. И още нещо — французите приемат много сериозно виното и не пият само една бутилка на вечеря. Пият по една бутилка или част от различна бутилка с всяко ястие. Изпихме три различни бутилки: Блан дьо Ланш-Баж 2007, Шато дьо Лискус 2005, Сант Емилион Гран Крю — любимото ми — и Шато Лафон-Роше Сен Естеф 1993. Знам имената, защото си ги записах.

Освен това научих, че французите ядат отзад напред. Супа. Основно. След това салатата. Салатата е придружена от много сирена или поне онова, което те наричат сирене. Обърнете внимание, че казвам „което те наричат сирене“. Тя сервира салатата, след това ми

подаде чиния. Едва не повърнах от миризмата. Догади ми се. Тя се опита да потисне усмивката и ме погледна изненадано.

— Какво има?

Извърнах глава.

— Какво е това?

— Козе сирене.

Едва се сдържах да не се издрайфам. Подадох ѝ обратно чинията. Тя отново я побутна към мен.

— Пробвай.

— Не, благодаря.

— Хайде. Ще ти хареса.

Посочих.

— От това и на червей ще му се догади.

Тя отрязва парченце и го изяде. Наслади му се.

— Както искаш.

Сдъвка и преглътна.

— Как е възможно да го ядеш?

— Така сме ние, французите.

Поклатих глава.

Тя си отрязва от друг вид, този път с лъжичка. Разкривих уста.

— След това ще ти трябва вода за уста.

Думите едва бяха излезли от устата ми и тя прихна. В същия миг някой почука на вратата. Тя спря да дъвче, пребледня и се огледа. Сякаш търсеше къде да се скрие.

— Очакваш ли някого? — попитах.

— Не.

Погледна се и поклати глава.

— Нямам време.

Станах.

— Аз ще се оправя.

— Ами ако не говорят английски?

— Ела с мен. Качи се по стълбите на втория етаж. Ако не ме разберат, ще се провикнеш и ще им кажеш, че провеждаш конферентен разговор.

Тя ме последва, стиснала ризата ми и скрита зад гърба ми.

— Много те бива.

— Въпрос на практика.

Измъкнахме се през стаите, аз угасих лампите, докато вървахме. Тя се заизкачва нагоре. Мярнахме сянката на мъж пред входната врата. Отстъпих настрани, запалих лампата на верандата и видях Иън Мърфи, стиснал бутилка в ръка. Отворих вратата.

— Bonjour, приятел — рече той.

Все още стисках салфетката в ръка.

— А, здрасти.

Той проточи врат напред, но не влезе.

— Мадам Десуш тук ли е?

Тъкмо се канех да отворя уста, когато тя се провикна от балкона на втория етаж. Гласът ѝ отекна във фоайето:

— Иън, водя конферентен разговор с едни хора в Щатите. Може ли да почака до утре?

— Ами добре. Разбира се. Ами... — Той ми подаде бутилката. — За теб е. От най-доброто, което имаме. Наздраве. — Стисна ръката ми.

— Лека нощ.

Останах на прозореца и наблюдавах как фаровете му се отдалечават по алеята. Усетих я, че пристъпи зад мен. Отпусна ръка на рамото ми. Усетих дъха ѝ по врата си.

— Размина се на косъм.

Кимнах.

Тя подръпна ризата ми.

— Хайде. Суфлето изстива.

— Суфле ли?

Върнахме се в пещерата трапезария. Тя бързо забрави прекъсването, извади суфлето от фурната, нареди ми да седна и да затворя очи. Послушах я. Постави го пред мен. Да не би да си въобразяваше, че мога да погълна още храна? Дори насмукал се кърлеж имаше повече място от мен. Ароматът ме погъделичка. Устата ми се напълни със слюнка. Тя седна.

— Давай.

Отворих очи. Оказа се шоколадово суфле, покрито със сос от малини и посипано с пудра захар. Отстрани имаше топка канелен сладолед.

Комбинацията от горещо и студено, шоколад и малини, канела и захар беше неземна. Пет минути по-късно оставих лъжичката. Чинията ми беше празна. Тя ме погледна над лъжицата.

— Вкусно ли беше?

— Най-хубавият десерт, който някога съм опитвал.

Тя кимна.

— Благодаря.

Седяхме облени в червеникавооранжевата светлина от огъня и златните пламъчета на свещите. Доспа ми се. Моментът беше съвършен и аз се постарях да не мисля за миналото, макар да ми беше трудно. Представих си я напудрена с брашно в кухнята, застанала на кърмата на лодката ми, докато мята въдицата по течението, седнала на скутера, докато се провира между автомобилите в Париж, разплакана над гроба, вътре в пещерите под нас, различните ѝ лица. Не можех да не се запитам докога ли ще издържи. Колко още можеше да кара по този начин? Ами ако е сама и на вратата неочаквано се почука?

Свещите догаряха, огънят гаснеше. Оттласнах се назад и избърсах уста.

— Това беше най-вкусната вечеря в живота ми.

Тя бе забола поглед в огъня. Отговори, без да ме поглежда.

— Благодаря.

Прозя се. Аз станах.

— Ти сготви. Аз ще вдигна.

— Благодаря. — Остави салфетката на масата. — Ще се изкъпя и ще си лягам.

— До утре сутринта.

Тя тръгна към вратата и се облегна на касата. Докосна с пръсти пода.

— Знам, че лодката сигурно ти липсва и... имам нужда от няколко дена тук.

Започнах да събирам чиниите.

— На лодките ми им няма нищо и без мен. — Потрих подутия си корем. — Започвам да свиквам с храната.

— Трябваше досега да съм те попитала. Искаш ли да разгледаш някой район? Да направим обиколка, преди да се приберем?

Усетих, че печели време. Имаше нужда от още време.

— Ще ми бъде много приятно.

— Наистина ли? — Тя, изглежда, остана учудена.

— Наистина.

— Значи не си се разбързал да се прибиращ?

— До лова на херинга остават още две седмици. Имам време.
— Сигурно е приятно да планираш живота си около рибата.
Свих рамене.
— Значи до утре сутринта.
— До утре.
Върнах се в стаята си и отворих „Ледената кралица“.

[1] „Олман Брадърс Бенд“ е американска рок и блус банда от Мейкън, Джорджия. — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Тя дойде на закуска с блеснали очи. И с нова самоличност. Тази не я бях виждал. Беше в средата на шейсетте. Бяла коса, опъната назад. Костюм с панталони. Силно втален. Беше си сложила бижутата, които бях взел от сейфа в банката в Маями. Часовник. Пръстен. Колие. Диамантите бяха камъните на деня.

— Ще ми бъде трудно да те приема сериозно. Искам да кажа, че... — Огледах кухнята. — На твоите години не ти ли трябва памперси за възрастни?

— Много смешно. — Перна ме по рамото и ми подаде ключове. — Млъквай и върви да докараш автомобила. Черен рейндж ровър. Ти ще караш.

— Кого ще карам?

— Госпожа Клермон. Богата вдовица, скъпа приятелка на собственика на шатото. Тя винаги отсяда в синия апартамент, когато идва на гости. Обича да сменя мебелите на къщата си в Лондон и Изабела ѝ дава съвети за местата в района, където са най-добрите антиквариати.

Посочих бижутата.

— Колко струват?

— Няколко стотака.

— Може ли по-точно?

Тя пресметна.

— Между шестстотин и петдесет и седемстотин.

— Така си и мислех.

— Какво искаш да кажеш?

— Вече съм ти и бодигард, нали?

* * *

Потеглихме по алеята и излязохме през портата. Тя помахаша с ръка през предното стъкло към долината.

— Наричат я Долината на кралете.

Разсмях се.

— Много ти отива.

Тя се подсмихна.

— Цял ден ли ще бъде така? Ако продължаваш, няма да стигнем до мястото, на което искам да те заведа. — Стараеше се да не се смее. — Сега млъквай. Трябва да обиколим доста места.

Отново махна с ръка.

— Казват, че тук е люлката на френския език, а заради лозята я наричат и градината на Франция. Така че тук говори и расте красотата.

— Кои са тези, които казват?

Усмихна се.

— Компетентни хора.

Казах, без да я поглеждам:

— Поне едно им е ясно.

Тук ѝ харесваше. Лале по изгрев. Отпусна глава назад и се загледа през прозореца. Пръстът ѝ сочеше в различни посоки, докато разказваше историята.

— Това е река Лоара — най-дългата във Франция, към хиляда километра. Днес по нея има над четиристотин замъка. Повечето са частна собственост. — Изви се наляво. — Огромната птица в черно и бяло се нарича сврака. — Произнесе я като „шврака“. — Прилича на американските свраки. — Врътна се надясно. — Огромните великолепни дървета са ливански кедри, засадени през деветнайсети век. Може и да си чувал за тях — Соломон е използвал такива, за да построи храма си.

— Леле. Бива си те.

Тя ме перна.

— Леонардо да Винчи се преместил в Амбоа — намира се в тази посока — на стари години и донесъл триста недовършени рисунки и картини. Една от тях била „Мона Лиза“. Погребан е в параклиса на Амбоа. Можем да отидем там, ако искаш.

Понечих да кажа нещо, но тя ме прекъсна:

— Слушай сега внимателно, защото е важно.

— Слушам най-внимателно.

Усмихна се.

— Мълчи. Татко ми казваше, че най-важната дата в историята на Франция е единайсети ноември, защото тогава се били случили три важни неща.

Отново ми пускаше стръв. Захапах.

— Не думай.

Тя продължи през смях:

— Първо, това е датата, когато сме подписали...

— „Ние“ ли?

— Да, ние.

— Господин Томас няма ли да се изненада, ако чуе подобно нещо?

Тя ме накара да млъкна с ново махване на ръката.

— Остави ме да довърша. Важно е.

Усмихнах се. Не казах нищо повече.

Пое си дълбоко дъх. Лицето ѝ отново придоби изражението, което издаваше, че започва нова лекция.

— Подписали сме примирието с Германия в края на Първата световна война. Второ, на 11 ноември е денят на свети Мартен. Свети Мартен бил римски войник, който станал монах и по-късно епископ на Тур. Починал в Конд Сен Мартен на единайсети ноември 397 година.

„Конд Сен Мартен“ отекна в главата ми.

Тя продължи.

— Когато починал, опечалените отнесли тялото му нагоре по течението на реката към Тур, за да го погребат. Когато стигнал в Тур, цветята в полето край реката разцъфтели — посред зима. — Тя говореше убедено. — Документирано чудо — нарича се Лятото на свети Мартен.

— Да знаеш, че ако тази работа с актьорската професия не се получи, от теб ще излезе превъзходен личен екскурзовод. Много си добра. Имаш голям потенциал.

Тя не ми обърна никакво внимание.

— И последно, поне според татко, което е и най-важното... — Нова усмивка, често се усмихваше. — На тази дата е рожденият ми ден.

— Куикуег едва ли е знаел датата.

— Знае датата, която аз му казах.

— Ами баща ти?

Тя тръсна глава. Последва дълго мълчание.

— Почина, когато бях на петнайсет.

— Как се казваше?

— Дидие. Дидие Андре Максимилиан Буние Клаво Десуш. — Минаха няколко секунди. Тя вдигна пръст във въздуха. — Когато бяхме само двамата, татко ме наричаше *ma chérie*.

Зачаках превода.

Тя изрече думите.

— Означава „моя любов“.

— Нежно е.

Кимване.

— Струва ти се още по-нежно, когато те наричат така.

* * *

Пътувахме часове наред. Минавахме през селища с имена като Шенонсо, Виландри, Азе льо Риду. Тя разбираше от архитектура, градини, история. На някои места — обикновено — зависеше от броя на хората отпред — си купувахме билети и влизахме, докато други отминавахме и тя обясняваше кой, какво, кога, как и защо. Знанията ѝ бяха енциклопедични.

Късно следобед спряхме в кафене край реката в Конд Сен Мартен, средновековен град, където се твърдеше, че е живял светецът. Църквата „Сен Мартен“ се издигаше над нас. Беше на повече от хиляда години, ръбовете износени, загладени. Тя посочи десетките статуи без глави, изваяни високо в стените на църквата.

— Един от начините да спечелиш религиозна война е като обезглавиш онова, което врагът ти цени — обясни тя.

Кафенето беше най-обикновена барака на рампа за лодки в началото на града. Почувствах се като у дома си. Реката течеше под нас. Стари дървени лодки, каквито не бях виждал никога, се носеха срещу течението. Тя отпи глътка капучино и посочи водата.

— Реката е плитка. Течението бързо. Много подводни бързеи. Тези лодки са много стари. Малките се наричат *houe*, а големите *garbarres*. Използват се по реката от стотици години.

Кимнах.

— Първообраз на плоскодънни лодки.

Тя се усмихна.

След като си изпихме кафето, тя поръча две палачинки, полети с „Гран Марние“.

Донесоха ни ги и натъпках едната в устата си, а тя вдигна ръце, описа квадрат, сякаш поставяше лика ми в рамка. По брадичката ми капеше смес от масло и ликьор.

— Добре се вписваш във Франция. — Отпусна се назад. — Бива те да наблюдаваш как светът се върти.

— Доста опит съм понатрупал. — Спрях по средата на хапката. Нещо ме притесняваше. — Я ми кажи пак името на града.

— Конд Сен Мартен.

Ето пак. Повторих го на глас. След това отново. Най-сетне си припомних думите на Стеди. „Пета пейка...“ Стиснах я за ръката и оставих пари на масата.

— Тръгвай.

— Какво? Къде отиваме?

Затичахме се нагоре по хълма.

— В църквата.

Спряхме на калдъръма нагоре по хълма.

— Няма ли да ми кажеш защо?

— Стой и гледай.

— Никога не си стъпвал тук.

— Не съм, но Стеди е идвал.

Тя стисна ръката ми, докато изкачвахме стъпалата към църквата. Витражи. Катедрален таван. Бял камък. Много пейки. Тъмно дърво, оформяно на ръка. Седалките и облегалките бяха по-тъмни заради вековете, в които са се докосвали до човешка кожа. Вътре можеха да се настанят няколко хиляди, но в момента църквата беше празна. Стъпките и шепотът ни отекнаха. Тръгнах към петата пейка и започнах да лазя по древния мраморен под. Тръгнах от ляво надясно. Надничах под всяка. Тя се наведе.

— Какво правиш? Ще ни изгонят.

Надписът беше на повече от шейсет години, но го разчетох сравнително лесно. Думите бяха поизтрити, но той ги беше издялал с щика си, така че се бяха врязали дълбоко и личаха. Превъртах се,

отпуснах се по гръб и я повиках. Тя коленичи, после полегна до мен. Отпуснахме се рамо до рамо. Посочих.

— По време на войната Стеди прекарал тук една нощ със своята част.

Тя прочете думите. Усмихна се. Бяха напълно в стила на Стеди. „Ако ми позволиш да оцелея... ще стана твой свещеник. Ще нося и носилката, и меч. Тези дрехи са изцапани. Ще се върна и ще мина по бойното поле. Ще спасявам ранените. Ще им предлага да изрежа гангрена. Онова, което ще се случи после, зависи от теб.“

Тя прокара пръсти по буквите. Прошепна:

— Дори тук...

Откъснах лист от тетрадката си, притиснах го към внимателно издълбаните букви и направих отпечатък с молива си.

Останахме да лежим няколко минути, четяхме и препрочитахме буквите. Пъхнах отпечатъка в тетрадката. Когато чухме нечий стъпки да се тътрят близо до входа, се изправихме, излязохме от църквата и се върнахме на улицата. Бяхме прекарали приятен ден. Наистина хубав. Обърнах се към нея.

— Благодаря ти за днешния ден. Много ми хареса.

— Имаш ли време за още едно място? — попита тя.

Оставаше ни поне час дневна светлина.

— Госпожичке, аз съм просто шофьорът.

ДВАЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Изкарах рейндж ровъра на заден от паркинга срещу бараката за стръв и поехме по калдъръма из града. Пресякохме реката и завихме по двулентов път, който вървеше успоредно на нея. Хълмове и стари къщи, още по-стари градчета профучаваха покрай нас. Река Лоара се падаше малко по-ниско от лявата страна на пътя. На една табела пишеше „Шато д'Юсе“ и стрелката сочеше надясно.

На един хълм в далечината се виждаше огромен замък. Кули и стени. Той сякаш нашепваше „вълшебна приказка“.

Пътят ни отведе натам; Шато д'Юсе беше огромно, величаво в далечината. Тя посочи, аз завих и замъкът се оказа на километър и половина пред нас. На половината път до него тя посочи отново и аз спрях на паркинг, направен специално заради гледката към замъка. Млада двойка се бе настанила на маса за пикник, шатото се падаше зад тях, приятел с камера им казваше на френски да направят нещо, което аз реших, че означава „усмивка“. Изключих рейндж ровъра от скорост и останахме смълчани, загледани напред. Все ми се струваше, че и преди съм виждал този замък на снимка, но така и не успях да си припомня. За разлика от одева, когато Кейти ми разказваше сладкодумни истории, сега потънахме в наелектризирано мълчание. Тя се опита да прочисти гърло.

— Много велики писатели са французи: Рабле — писал е романи през шестнайсети век; Александър Дюма, който е създал „Граф Монте Кристо“, „Тримата мускетари“, „Човекът с желязната маска“ и „Лешникотрошачката“; Оноре дьо Балзак; Пиер дьо Ронсар; Гюстав Флобер, който е написал „Мадам Бовари“; Виктор Юго, написал „Клетниците“, но най-великият френски писател на всички времена... — Тя погледна замъка. — Живял е тук. Шато д'Юсе е било дом на Шарл Перо. Живял е в кулата около 1640 година. По времето на Луи XIV. — Замълча. — Останал е тук една година. Специалистите казват, че времето, прекарано на това място, оказало влияние на работата му, а една от творбите му била наречена „Спящата красавица“.

Тя ме погледна — дегизировката ѝ не ме разсейваше толкова, когато виждах очите ѝ.

Картината в главата ми придоби ясни очертания. Шатото приличаше на замъка на Дисни. Двамата млади скочиха от масата за пикник и подкараха. Кейти слезе от автомобила, приближи се до масата и седна с лице към шатото. Потупа мястото до себе си.

— Когато бях на осем, татко ме водеше тук. На този паркинг. Тъкмо бях започнала да разбирам, че не съм твърде... привлекателна. — Избърса сълза. Издуха носа си. — Той ме настаняваше до тези маса и ми четеше приказката. Помня наизуст първата част. Всяка дума. — Опитва се да се засмее. — Странно как един писател, починал толкова отдавна, може да донесе толкова надежда на грозно патенце като мен.

Спомних си казаното за Паскал и мъртвите писатели и техните думи. Тогава си помислих, че има още нещо. Показах се прав. Бях го открил. Думите ме пронизаха.

— Той пригладдаше косата ми назад и казваше: „Ma chérie, твоят принц ще те открие“. После се усмихваше и продължаваше: *Le seul vrai langage au monde est un baiser*. — Последва дълго мълчание. — Означава, че единственият истински език на света е целувката. — Сълзите рукоуха по носа ѝ, по брадичката и покапаха по камъка долу. — Мислех, че е прав, затова позволих на много мъже да ме целуват, но... — Тя поклати глава. Отправи дълъг поглед към шатото и годините зад него. — Спала съм цял живот.

* * *

На връщане притихна. Спа почти през целия път. Джиписът ми служеше за навигатор. Беше почти тъмно, когато влязохме в алеята. Тя се събуди.

— Отивам да поспя. Събуди ме към осем и ще направим нещо за вечеря.

— Добре.

Отправи се към горния етаж и аз погледнах към светлините на Ланже в ниското. След това погледнах часовника си. Не разполагах с много време.

Собственикът на книжарницата се канеше да обърне надписа Ouvert^[1] на Ferme^[2], когато аз дотичах пред вратата му. Той се усмихна и отвори. Влязох и му помахах.

— Bonjour, monsieur^[3] — поздрави той.

— Bonjour — отвърнах и добавих: — Здравсти.

— Прочетохте ли „Ледената кралица“? — попита книжарят на английски с ясно изразен френски акцент.

— Още не. Сигнал съм до половината.

— Хареса ли ви?

Не знаех как да отговоря, без да го обидя.

— Още не знам, ще ви кажа веднага щом приключа.

Той се усмихна.

— Имате ли нужда от помощ?

— Да. Имате ли по-стари книги? Може би отпреди петнайсет години. „Пиратът Пийт и саможивците“? — Той кимна утвърдително и ме поведе към една полица. Имаше няколко издания. С твърди корици. На евтина хартия. На испански, на френски, на немски и на английски. Някои бяха по-използвани от други. Посочи ми две, едната на английски, другата на френски, и ги докосна нежно.

— Тези двете са първите издания. За подходящия човек ще са много ценни.

Купих и двете.

— Искате ли да ги опаковам като подарък? — предложи той.

— Да, ако обичате.

Заговори, докато ги опаковаше, и ме погледна над очилата си за четене.

— Чели ли сте ги?

— Да.

— И петте от серията ли?

Кимнах.

Той прокара пръст по масата.

— Двамата със съпругата ми имаме четири момчета. Чели сме им всичките по много пъти. — Той пое въздух през зъби. — Подобни

книги... — Той поклати глава. — Издават такива не повече от веднъж на поколение.

— Жалко — отвърнах.

— Много жалко. — Подаде ми пакета и забарабани с пръсти по него.

Платих и излязох на улицата, където усетих, че притеснението ми расте.

* * *

Запалих камината и дочетох „Ледената кралица“. Това беше истинска злоупотреба от страна на автора. Ако не бях противник на горенето на книги, щях да я запаля. Проблемът е, че винаги е по-добре да знаем истината за онова, което някой мисли. Горенето на книгата няма да убие истината, нито пък лъжата, която се крие между кориците. Научих го за пръв път от „451° по Фаренхайт“.

Точно в осем се качих по стълбите и я събудих. Тя беше отпаднала, едва успя да се надигне от леглото и се облегна на мен, докато слизахме по стълбите, дори ме стисна за ръката. Необичайна зависимост. Притоплихме остатъците и вечеряхме в същата пещера, в която бяхме и вчера. Аз запалих огъня и от топлината ни се доспа. Бяхме уморени и разговорът не вървеше. След десерта обърнахме столовете към камината и се насладихме на топлината. Тя заговори тихо. Думите сами се отрониха от устните ѝ.

— Belle journée.

— Звучи красиво. Какво означава?

Пламъците от камината танцуваха по лицето ѝ.

— Красив ден.

— Да, наистина. — Станах и започнах да вдигам чиниите. Тя ми се стори изморена. — Ще раздигна.

Погледна ме изненадано.

— Две вечери подред ли? — Сбърчи нос. — Ако не знаех...

Прекъснах я.

— Това е резултатът, когато живееш сам. Ако не се погрижа, те няма да се измият сами. Аз ще оправя. До утре. Още веднъж ти

благодаря за днес. Много ми беше приятно. — Тя кимна, погледна ме за секунда и се качи на горния етаж.

Час по-късно бях изчистил кухнята и търках плота. Когато се обърнах, тя ме наблюдаваше. Мокра коса. Женска пижама, която приличаше на мъжка. Аромат на лавандула.

— Откога си тук?

Тя се облегна на касата на вратата.

— Може ли да ти покажа нещо?

Стисна ме за ръката и ме поведе към стълбите. Когато стигнахме на третия етаж, тя се обърна, отвори скритата врата, която се отваряше към спираловидно стълбище на четвъртия етаж, където щракна лампите. Таванът беше скосен, огромен, с открити греди. Можех да се изправа единствено в средата на помещението. Изтъркани дървени подове, двойно легло до едната стена под прозорец, баня в далечния край. Огледах стаята. Ръчно рисувани стенописи в човешки ръст покриваха стените. Горски сцени, кралска спалня, бална зала в замък. Принц на бял кон. Заспала принцеса. Герои от вълшебни приказки покриваха всеки сантиметър на всяка стена. Почти съвършено пресъздаване на Шато д'Юсе покриваше стената над леглото.

Боята беше избеляла, напукана.

— Заради външния си вид и тъй като няхах приятели, с които да си говоря, татко създаде за мен свят, в който да се чувствам в безопасност, и ми четеше приказки, вмъкваше моето име в тях. Той рисува тези... рисува ме в приказките. — Тя посочи един от стенописите. Може би Пепеляшка на бала. — Това съм аз. Графинята имаше артрит, затова все си стоеше на първия етаж. Дори не разбра за тези рисунки. — Стойка с дрехи бе опряна на едната стена. — Татко не изкарваше много, но всичко харчеше за мен. Купуваше платове, после и шевна машина и фабрикувахме тези. — Тя прокара пръсти по всички дрехи. Стара шевна машина бе поставена в един ъгъл. До нея имаше макари. — Купи книги и двамата се научихме как да шием. — Разсмя се. — Доста нескоропосано отначало, но после той стана по-добър. — Тоалетка с купища гримове, перуки, чифт прозрачни пантофки от изкуствена материя и всичко необходимо, за да може един човек да се превърне в друг. — Няхахме пари, за да оправи очите ми, затова се криех тук, на безопасно място. Тук нямаше да ме преследват със смях, изобщо нямаше да ме намерят. — Тя поклати глава. — Оттогава всяка

роля, всяка героиня, всеки ред от сценария — криех се там, където бях в безопасност. — В очите ѝ се събраха сълзи. Завъртя се. Ръцете ѝ стиснаха края на една от роклите. — Тук ще видиш най-истинското ми аз. Която и да е тя, аз съм тя, но тук.

Пристъпи към прозореца и погледна към Ланже. Потънала в спомени, подпря глава на прозореца.

— Вечер след репетиции, когато всички си отиваха вкъщи, аз излизах на сцената — нямаше прожектори. Бяхме само аз, моето ехо и светлината, която хвърляше надписът над вратата. Целият свят беше филм, панорамен и 3-D. И така тук над дъгата на Джуди Гарланд, в един свят, окъпан в жълто и смарагдово, аз се разтварях и изливах всичко. Споделях го с износените облегалки, с преградените балкони, с празните кадифени възглавници. Тогава удоволствието беше простичко и пълно... Само идваше при мен. След това... — Изражението на Кейти се промени. Споменът стана по-горчив. — Казвах, че съм единствена и неповторима. — Изсмия се насила. — Сега съм просто една от многото. Част от статистиката. Някога ярък метеор, неугасваща блестяща звезда. Аз съм детето от постера за всяка катастрофа и пожар. — Сълзите рукохнаха по бузите ѝ. Тя ме погледна. — Мерилото за падналите.

Огледах помещението, търсех нещо — каквото и да е — за да ѝ отговоря, но така и не можах.

Тя прокара пръсти по ръба на картина.

— Разкажи ми за твоите родители.

Свих рамене.

— Не мога.

Погледна ме подозрително.

— Не можеш или не искаш?

— Не мога. — Не ме попита защо, но аз ѝ отговорих: — В досието ми или поне в онова, което съм прочел за себе си, пише, че съм роден във Флорида и след като два дена не ме е хранила, майка ми ме зарязала в изоставена каравана, където съм завъдил бълхи, въшки и краста. Открили ме два дена по-късно, някакъв бездомник, който се бил надрусал яко и търсел място, на което да се освести.

Изражението ѝ се промени, но аз не бях готов да проведе разговора, който щеше да последва, затова я прекъснах:

— Така че не мога. А и не искам. — Тя ме гледаше внимателно.
— Днес ти купих нещо.

Погледна ме изненадано.

— Наистина ли?

— Чакай тук. — Върнах се в стаята си, взех пакетчето и открих, че ръцете ми треперят, а дъхът не ми достига.

Върнах се и подадох пакета. Тя ме погледна подозрително.

— Преди много време открих нещо — нещо ценно. Известно време го споделях — обясних.

— Какво стана с него?

Не знаех как да отговоря, затова й подадох подаръка.

— Подарявах го на хора като теб.

— Като мен ли?

Кимнах.

— Хора, измъчвани от болка.

— На колко човека си го подарявал?

Обърнах се и поклатих глава.

— Лично или не?

— И двете.

— Започнах с един, момиченце, което се казваше Джоди. След това станаха десетки... много.

Тя заоглежда подаръка, който все още стисках и устните й леко се разтвориха.

Излязох и заслизах по първите няколко стъпала. Чух я, че разкъсва хартията. Казах през рамо:

— Надписах ти я.

Тя отвори на заглавната страница и докосна с пръсти името — „Бела“. Стиснах парапета, тъй като се страхувах да погледна назад.

— Беше права за писателите.

Заговори шепнешком.

— Тоест?

— Умират. Думите им обаче остават.

Слязох четири стъпала по-надолу и усетих как коленете ми омекват. Прииска ми се да избягам, но не знаех къде, затова излязох навън и повърнах в храстите. Пристъпът премина, но повърнах отново. Вече празен, избърсах лице с ръкава си, натъпках ръце в джобовете си

и пообиколих градината — опитвах се да не мисля за онова, което се случваше вътре. Тези мисли ме отведоха през пасището до лозята.

Направих дълга, много дълга разходка.

След полунощ се върнах в стаята си и се отпуснах на леглото, сложих дневника на гърдите си. Сърцето ми блъскаше. Прозорецът беше отворен и ветрецът полюшваше пердетата. Към три загасих лампата, но така и не заспах. От време на време чувах как дюшемето над мен проскърцва. Това означаваше, че тя е все още будна. Продължаваше да чете. През нощта чувах смях и приглушени ридания. През последния час не издаде нито звук.

По някое време след пет сутринта стълбите проскърцаха. Обърнах се и я видях застанала на вратата, притиснала книгата към гърдите си. В ръка мачкаше кърпичка. Приблужи се бавно към леглото, обиколи го и седна на ръба. Очите ѝ бяха червени и подпухнали. Минаха няколко минути, преди да проговори. Когато най-сетне го направи, нямаше думи.

Легна до мен, постави ръка на кръста ми и ме целуна, а сълзите ѝ парнаха бузата ми.

В предишния си живот бях научил нещо. Спомням си, че го виждах изписано по лицата на децата в болницата. То е следното: всички сърца имат един копнеж. Един отявлен страх. Една много простичка неизречена нужда.

Да бъдат познати.

Човек може да го стъпче. Да го убие. Да го затвори и да го държи потиснато. Да го заглуши и притъпи и да затвори вратата. Да го погребат и заровят в закован ковчег. Да го затвори в камък. Накрая обаче нуждите на сърцето ще отскубнат вратата от пантите, ще изскочат изпод земята, ще пропускат камъка. Нито един затвор не може да го побере. Онези от нас, които мислят, че могат, лъжат себе си. Също и онези до нас.

Надеждата никога не умира.

Тя се намести по-близо, притиснала гръб към гърдите ми. Няколко минути по-късно заспа. Аз останах буден.

[1] Отворено (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Затворено (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Добър ден, господине (фр.). — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Беше почти обяд, когато отворих очи. Лицето ѝ беше на сантиметри от моето, тя ме наблюдаваше. Ръцете ми бяха скръстени на гърдите. Една от нейните лежеше върху моята. Пръстите ѝ бяха преплетени с моите — млади лози, оформени от градинаря. Тя ги изтегли към гърдите си.

— Здравсти — прошепна.

— Здравей.

Обърна се, придърпа ръката ми около себе си и притисна гръб към гърдите ми. Лежахме притиснати.

— Не мога да повярвам, че си ти. Че наистина си ти.

Разсмях се.

— Аз съм, разбира се.

Тя заговори през рамо.

— Някои — главно онези, които вярват, че Елвис и Мерилия се крият някъде в Австрийските Алпи — са убедени, че още си жив. Че не си умрял.

— Същите тези хора сигурно казват същото и за теб.

Тя сви рамене.

— Нищо чудно, че знаеше толкова много за врата номер три.

— Ами...

Тя беше като пияна. Сякаш разкритието я бе изпратило на почти равно игрище. Партньори в престъплението.

— Не мога да повярвам, че това наистина си ти. — Отново ме притисна. — Наистина си ти. Питър Уайът е в леглото ми. Спиш под моя покрив.

— Вече го каза.

— Погледни ме, дланите ми се потят. Значи така се чувства човек, когато срещне знаменитост.

— Вече не съм известен.

Едната ръка се отпусна на бедрото ѝ.

— Какво стана с тази последна книжка? По която полудя целият свят? „Изгубеният“ ти шедьовър.

Поклатих глава.

— Не знам.

— Написа я, нали?

— Да.

— Изгуби ли я?

— Нещо такова.

— Не можеш ли просто да я пренапишеш?

Поклатих глава.

— Защо не?

— Вече нямаше причина да я пиша. Тогава — а и сега — не можех — не мога — да разбера защо ми бе отнета.

Тя се усмихна.

— Май не съм единствената с тайни.

— Май не си.

Притисна гърба си към мен. Ароматът на косата ѝ ме лъхна. Тя се усмихна.

— Може ли да ти кажа нещо? Честно признание.

— Най-добре го запази за Стеди.

— Сериозно говоря. Важно е.

— Разбира се.

— Нямах нищо против, че съм толкова болезнено открита с теб?

— Нямам.

— За пръв път съм в леглото с мъж и се будя облечена.

— Може ли аз да ти кажа нещо?

— Да.

Тя се усмихваше.

— И нямаш нищо против, че съм толкова болезнено открит с теб?

— Нямам.

— За пръв път спя с жена.

Тя се изкиска.

— Май ми беше казал нещо по този въпрос. — Стисна ръката ми под своята. — Има и още. Става по-трудно.

— Винаги става така.

Тя се изправи, обърна се към мен и кръстоса крака. Отпусна ръце в скута си. Търсеше думите.

— Добре, друго честно признание. Сбърках. — Поклати глава. — Не избиваш комплекс.

— Какво?

— Говоря за джипа ти. Казах ти, че избиваш комплекси, защото имаш огромен джип с теглич. Че се опитваш да бъдеш такъв, какъвто не си. Че не си оставил достатъчно значима следа. Сега обаче мисля, че го караш, защото имаш нужда от него.

— Благодаря.

Сви рамене.

— Аз, от друга страна, притежавам четири поршета поради причини, в които нямам желание да задълбавам.

Разсъжденията й ме объркваха. Запитах се накъде бие.

— И?

Пръстите й пробягваха по картата. Барабаняха по завивката. Смени темата за секунда.

— Красота. Как точно... как го правиш?

— Хората казват същото и за теб.

— Да, но това... аз не можех да започна да... Не знам откъде... Аз мога да играя. Това е чисто и просто преструвка. Следвам сценарий. Щит между мен и тях, докато това е... то е истинско. Съвършено е. Всяка дума е... пропита с честност. — Сви рамене. — Слушай. Замаяна съм. Също като феновете си, щом попадна на велик човек, направо рухвам. — Обърна се, стиснала книгата ми. — Благодаря ти. Ще я пазя като огромна ценност.

— Ами... радвам се, защото мина доста време.

Тя притисна ръцете ми по-силно.

— Тайната ти е на сигурно място. — Мълчание. Начало на усмивка. — Ти знаеш ли, че в страницата с феновете ти във Фейсбук има над четиристотин хиляди души?

— Изобщо не знаех, че имам страница във Фейсбук.

— Сега вече знаеш.

— Ти имаш ли?

Кимна.

— Колко фенове имаш?

— Питаш за времето, преди да се подпаля в залива ли?

— Да.

— Малко над двайсет милиона.

Беше почти вечер. Тъмно. Опиянението ѝ ми напомни за изявите ми в класическата гимназия. Въпросите, които предположих, че ще последват — как и защо е станало — не последваха, макар че бях готов да ги отбия.

Начинът, по който се държеше с мен, ми напомняше за хлапето, което вечно разтърсвало подаръците си под елхата, дори ги вдигало, за да види колко тежат, повдигало ги към светлината, но не късало хартията, не ги вадело от кутиите, защото щяло да преживее твърде много разочарования — подаръците никога не отговаряли на надеждите му. Тъй като не беше сигурна за съдържанието и се страхуваше от поредното разочарование, тя беше доволна просто да докосне краищата на опаковъчната ми хартия. Погледна ме с тъгълчето на окото си. Когато най-сетне се гмурна под повърхността, прояви много внимание и нежност.

— Не си харесвал света, в който живееш, затова си го изоставил, нали?

— Да.

— Какво не му беше наред?

— Болката беше повече и по-силна от радостта.

Тя прегърна силно книгата ми.

— С тази дарба, която притежаваш, някой може да те обвини в егоизъм.

Кимнах.

— Не бях такъв.

— Ами ако светът има нужда от таланта ти?

— Все още се боря с това.

— Откровеността ти ме обезоръжава.

— Старая се да бъда честен. Това е.

— Знам, че светът ме гледа и си мисли: „Всичко ѝ е наред“. Но какво става, ако не е така? Изложена съм на любопитните погледи на целия свят и им показвам един съвършен образ, така че... има хора, които могат да изкарат пари от желанието си да бъдат като мен. Само че тези момичета... те не би трябвало да искат да са на мое място. Искам да им кажа на всички до една, че момчетата... след като са били

веднъж с теб, единственото им желание е да се похвалят с това, което са направили. Искат да знаят, че са ме покорили. И какво от това? Какво са спечелили? Не и сърцето ми. И по-важното е какво са изгубили. Аз изгубила ли съм? Има ли някаква граница? Искам да кажа, докога и колко можем да губим? — Най-сетне тя стигна до въпроса, който искаше да зададе. Зеницата ѝ се измести в края на окото. — Мислиш ли, че като излязохме от надпреварата, сме ядосали Господ?

— Трябва да попиташ Стеди.

— Не питам Стеди. Питам теб.

Истината е трудна. Зашепнах:

— Не мисля, че съм го ядосал. Просто съм му разбил сърцето.

— Откъде знаеш?

— Защото ми отне дълго време да спра да плача. — Погледнах през прозореца и продължих тихо: — Историите сами движат отделните си части. Започват като сеизмични размествания, после излизат на повърхността, превръщат се във вълнички, които се плискат в непознати брегове. Отзвучи, които отекват и в този свят, и в следващия.

Тя застана до мен на прозореца и се загледа в същите звезди. Продължаваше да притиска книгата до гърдите си.

— Мислиш ли, че Господ я е чел?

По лицето ми се стече сълза.

— Надявам се. — Погледнах я. — Написах я за един от ангелите му.

Тя докосна книгата.

— Искам да ти кажа нещо, но то е толкова важно, че е по-добре някой друг да го напише. — Честна усмивка. — Искам да знаеш... — Притисна книгата по-силно, след това поклати глава и протегна ръка към мен.

Поех я.

Поведе ме през цялата къща до стая, която не бях виждал. Отвори две високи врати. Водеха към просторно помещение, което ми прилича на бална зала. Таваните бяха поне на шест метра от пода. Четири кристални полилея, големи колкото миникупъра ѝ. Камина, достатъчно голяма човек да спи в нея. Прозорци от пода до тавана с плътни завеси. Мраморен под в черно и бяло. Всяка плоча беше

квадрат от по четирийсет и пет сантиметра. Дълъг роял „Стейнуей“ бе поставен в далечния ъгъл. Тя отвори врата, щракна няколко светещи ключа, които приличаха на озвучителна система, създадена специално за НАСА, и започна бавно да обикаля стаята. Музиката засвири от повече колони, отколкото можех да преброя. Тя ме погледна.

— Валс на цветята. — Остави се на спомена и се завъртя веднъж в ъгъла. Заговори, без да ме поглежда. — Графинята е била танцьорка преди войната. Много обичаше да танцува. — Приблужи до една от завесите и я заметна около крака си като матадор. — Криех се тук и наблюдавах висшето общество да се върти във вихъра на танца. Представях си как най-красивите мъже, най-желаните ергени ме канят на танц, отвеждат ме на дансинга, а след това, на всеки няколко минути, нов мъж докосва партньора ми по рамото. В края на вечерта бях танцувала с всички.

Обърна се към пианото.

— Графинята ме научи. Каза, че ми идвало „отвътре“. Каза ми, че мога да танцувам и във Виена, и в Мелбърн. — Тя се завъртя в средата. — Някои от най-скъпите ми спомени са отгук. — Музиката спря. Започна ново изпълнение. — Пахелбел. — Пристъпи към пианото, седна и засвири заедно със записа. По средата спря и отпусна пръсти в скута си. Огледа стаята. — Спомените ми от тази стая са нещо като — тя ме погледна — да прочета творбата ти — поемаш си половин глътка въздух. Винаги вдишваш. Никога не издишваш.

* * *

Застана в средата на стаята, разгледа пода и затанцува с партньор, който не беше до нея. Вдигна ръце и се понесе елегантно, после ги отпусна на раменете на спомена. Заговори, докато танцуваше:

— Случи се, когато графинята ме покани за пръв път на прием. Хората свиреха, танцуваха, понякога някой пееше... виното искреше, жените бяха бляскави, мъжете се смееха, страхотна вечер. — Завъртя се отново. После на другата страна. — Бях почти на петнайсет. Тя беше платила да ми ушийт рокля, която ми стоеше безупречно... — Замълча. — Направи ми косата. Татко не можеше да повярва, докато тя ме преобразяваше пред очите му. Беше поканила цялото градче Ланже.

Каза, че искала на всяка цена да ми осигури „възможности“. — Протегна ръце и отново се завъртя. — Танцувах с всички момчета. С повечето бяхме в едно училище, но малцина ме бяха забелязали до въпросната вечер. Несъмнено тази вечер беше най-хубавата в живота ми. Моята си вълшебна приказка... — Замълча. — На следващата сутрин се събудих с мехури по краката. Когато отидох на училище, открих, че шест момчета се опитват да привлечат вниманието ми. И аз го раздавах с огромно удоволствие. Никога дотогава не бях изпитвала подобно... — Танцът стана по-бавен. — В продължение на няколко седмици изживях истинско вълшебство. Бях невероятно щастлива. От шестимата най-много харесвах един и за мое огромно удоволствие, той ме увери, че също ме харесва. — Нов валс. — Моцарт. — Тонът ѝ се промени отново. Споменът беше колкото изпълнен с обич, толкова и със студенина. — Ходехме на разходка, купувахме си сладолед, вечеряхме в града, след училище пиехме капучино. Увлякох се толкова много, толкова бързо, толкова... Изкарахме чак до май... и най-сетне... предадох се. — Танцът спря. Гласът ѝ стана студен. Тя кръстоса ръце и се загледа в пода. Хладна, самотна. — Татко ме беше предупредил. Умоляваше ме. Опита се да... — Тя поклати глава. — Той, момчето, ме заведе в пещерите. Последвах го с желание. Проучвахме. — Гласът ѝ стана още по-тих. — Когато приключи, си тръгна, без да каже и дума. — Тя вдигна поглед и сълзите ѝ закапаха. — Петнайсети май 1992 година. — Пристъпи към прозореца и се загледа в нощта. — На следващия ден в училище клюката се беше разнесла. Всички ме зяпаха. Разбрах, че съм била обект на бас. Басът бил от вечерта на танците — тук, в тази стая. Аз си мислех, че се състезават за мен, а те се били обзаложили. Всяко от момчетата оставило сума пари, а онзи, който „спечелел“, щял да вземе всичко веднага след като... — Тя не довърши изречението. — „Печелившият“ не можеше да си намери място от гордост. Казаха ми, че си купил нов часовник.

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Нощта беше тъмна. Нямаше луна. Тя излезе от балната зала и отиде до входната врата. Последвах я. Загърна се в шал, сложи си очила и ме погледна. Трепереше. Нямаше дегизировка. Беше гола пред мен. За тази роля нямаше сценарий. Нямаше и откъде да слезе от сцената.

— Би ли се поразходил с мен... моля те? — попита.

Измъченото ѝ изражение ми подсказа, че това е причината, поради която сме във Франция.

— Да.

Поехме по алеята за автомобили, покрай старата църква и влязохме в Ланже, тръгнахме по хълма в далечния край на градчето.

Минахме по тъмни улички, завивахме ту наляво, ту надясно, изглежда не следвахме никакъв определен маршрут. После видях табели, които упътваха към метоха. На огромното метално табло пишеше, че манастирът „Света Мария“ е построен преди няколко века. Началото му било поставено в пещера във високите скали над реката. Наполеон живял тук известно време. По-късно изпращал затворници на това място. След това тук се настанили монахини. Сградите се разширили извън пещерите и на няколко пъти били достроявани нови. Комплексът беше доста голям. Сиропиталище. Училище. Местна болница.

Завихме зад последния ъгъл и единствената светлина над вратите на манастира заблестя в оранжево в мрака. Тя се препъна и аз я прихванах. Сега се облегна по-тежко. Сякаш болката ѝ отпреди се беше върнала. Две дъбови врати препречиха пътя ни. Вратата отдясно беше огромна, дървена. Видяла беше безброй хора да идват и да си отиват. Беше висока поне три метра и петдесет, с метални заключалки и огромна брава. Който и да се опиташе да я отвори, трябваше да вложи много сили. Втората врата беше отляво, метър и петдесет, приличаше на въртяща се врата. От отсамната ѝ страна имаше нещо като пейка. Единственият начин да се влезе вътре беше човек да седне на пейката и някой от вътрешната страна да завърти вратата. Стената

отдясно се извиваше около оста на вратата, така че бе напълно невъзможно да се надникне вътре, докато вратата се завърташе. Стените, изглежда, пазеха всяка страна от погледите, идващи от другата. Плъзнах пръсти по пейката. Беше излъскана от използване и достатъчно голяма да побере кошница с пране.

Тя се беше притиснала към мен. Облегна се тежко. Скри се зад мен, докато приближавахме.

— Татко беше толкова засрамен, графинята също. В Америка това може би нямаше да се раздуха чак толкова, но това малко селце не беше Америка и всички научиха. Графинята беше от друго поколение и тъй като беше направила толкова много, беше ме представила на всичките си познати... се почувства унижена и засрамена. Затова уволни татко и му нареди да се махне от имота ѝ. Искях да говоря с нея, да обясня, но тя не пожела да ме види. Затова напуснах училище и заживяхме в къщичка под наем в провинцията, недалеч оттук. Татко работеше на три места, хвана пневмония и почина три месеца преди да се роди бебето. Бях бременна в шестия месец, а нямах достатъчно пари, за да го погребя, затова се вмъкнах в къщата на графинята и откраднах всичко, което успях да открия. Живях сама цели три месеца, след това водата ми изтече. Мислех, че ще мога да родя у дома, но... — Поклати глава. — Отидох в болницата, припаднах в спешното и родих няколко часа по-късно. Заради трудното раждане и факта, че бях младо момиче без семейство, те ме задържаха няколко дена, докато решат какво да правят с мен. Четири дена след раждането излязох от болницата и обикалях града почти до полунощ. Най-сетне дойдох тук, увих го в одеялото, което бях ушила, и го оставих на тази пейка. Носех свидетелството му за раждане от болницата; то всъщност приличаше повече на удостоверение, че бебето е родено живо. Там беше написано името му, рождената дата, теглото... Откъснах онази част, на която беше моето име, и пхнах листа в одеялцето. Натиснах звънеца и се скрих в сенките. Вратата се отвори от вътрешната страна, в посока обратна на часовниковата стрелка. Понякога, щом чуя скърцането на врата, аз... Вратата се завъртя и видях как синът ми изчезна. Плачеше и протягаше ръчички нагоре. Помня, че млякото ми протече, а нямах сутиен за кърмене. Вратата се затвори, млякото ми потече по корема. Беше първи март 1993 година. — Замълча и затвори очи. — Тръгнах към гарата, качих се на влака за Париж и с част от парите, които бях

откраднала от графинята, си купих билет за Щатите. Кацнах в Ню Йорк с паспорта, който татко ми беше дал на дванайсетия ми рожден ден, купих си билет за Маями — защото беше евтин — и слязох от самолета с три долара, едно кривогледео око и името Кейти Куин. Излъгах за възрастта си, за миналото... Излъгах за всичко. Започнах да работя на три места, за да спестя достатъчно пари, с които да си оправя окото. След това направих единственото, което можеше да облекчи болката... да ми помогне да се преструвам, че не съм онази, която съм. — Погледна ме. — Качих се на местната сцена, насочих гласа и таланта си към задните редове и с актьорска игра се измъкнах от дупката, в която сама се бях закопала. Отне ми няколко години, но когато вече разполагах с достатъчно пари, се преместих в Лос Анджелис. Извадих късмет. Кариерата ми пое главоломно нагоре. Нямаше начин да сбъркам. Едва смогнах. Всички искаха да ме наемат. — Отново се обърна към вратата. — Куин. Куин беше името на сина ми.

Бях на дваайсет и две, когато успях да се върна за пръв път. Той беше на седем. Видях го веднъж, беше с деца от селото. Стори ми се щастлив. Имаше моите очи. — Мълчание. — През следващите три години се връщах всеки път, когато имах възможност, и все се надявах да науча нещичко за него или да го видя отново. Не можех да бъда Кейти Куин, затова станах други хора, които имаха причини да общуват с хората около него. Веднъж почти го докоснах. Пиеше вода от чешмата до мен, докато го шпионирах. — Ново мълчание. — Давах си сметка какво съм направила и не можех да си го поискам. Смятах, че му е по-добре... Извинението ми беше, че папараците непрекъснато ме преследват. Истината беше, че се срамувах и се боях от последствията, от това, което ще си помислят хората. Единствената сила, която притежавах, беше актьорската ми игра. Не бях човекът, за когото се представях. Кейти Куин беше поредната роля. Обаче имах време да оправя нещата. Или поне си мислех така... — Тя затвори очи и застана зад мен. Заговори над рамото ми. — Един ден престанах да го виждам на площадката за игра, затова наех частен детектив. — Гласът ѝ се пропука. Пръстите ѝ затрепериха. Тя спусна ръката, с която се канеше да замахне. — Знам кога... просто не знам как. — Погледна вратата. — Идвала съм тук стотици пъти. Стояла съм точно тук, но никога не звъннах. — Стисна ръката ми и ме погледна.

Пристъпих към звънеца и го натиснах кратко. Тя ме последва, уви лицето си в шала и си сложи очилата. Отговор не последва цели пет минути. Натиснах звънеца отново. Този път по-продължително. След малко чухме провлечени стъпки зад вратата отдясно, откъдето хората влизаха и излизаха от метоха.

Огромната порта се отвори и оттам излезе възрастна жена, може би в края на седемдесетте. Беше с расо и й личеше, че е спяла спокойно, когато сме я прекъснали. Беше висока и слаба, не очаквах подобно нещо. Тя ме погледна.

— Puis-je vous aider?

Кейти скри лице зад рамото ми, хванала ме под ръка.

— Моля да ме извините, но не говоря...

Тя пристъпи към мен. Гласът ѝ беше мил. Напълно спокоен.

— Аз говоря английски.

Пристъпих на светло.

— Госпожо, преди много години едно момченце е било оставено на вратата. Бих искал да науча какво се е случило с него.

Тя ме зяпна.

— Моля ви да проявите разбиране, не даваме такава информация.

— Разбирам, но ако ви дам дата и час, ще ми кажете ли нещо?

— Знаете датата?

— Първи март 1993 година. Приблизително по това време на нощта.

— Момче или момиче?

— Момче.

Тя ме погледна, след това се обърна към Кейти. Наблюдава я дълго. Ъгълчетата на очите ѝ се отпуснаха. Съчувствие без думи. Кейти се обърна и скри съвсем лицето си. Жената се поприведе.

— Заповядайте, последвайте ме.

Влязохме вътре. Тя се облегна на вратата и я заключи след нас. Тръгнахме по дълга пътека, отстрани на която се виждаха високи овехтели дървени врати. Тя докосна една от вратите, посочи другите и тихо каза:

— Училището ни.

Минахме през двора, после се заизкачвахме по извити стълби — бяха повече от сто. Щом стигнахме на върха, стъпалата свършиха под

високи дървета с големи листа и килим от трева. Тя си свали обувките и отвори метална врата, даде ни знак да я последваме. И ние събухме обувки и влязохме вътре, последвахме я по тревата.

Тревата на гробището.

Кейти се прегърна с ръце и забави крачка. Заобиколихме няколко надгробни камъка. Някои бяха стари, други не. Жената отвори нова, по-малка врата и ни преведе през нея. Щом се огледах, разбрах, че тази част е за по-дребни хора. Гробовете бяха по-къси, както и разстоянието между камъните. Цветът се оттече от лицето на Кейти.

Най-сетне монахинята спря, щракна фенерче и го насочи към тревата под нас. Беше зелена, прясно окосена. Дворът беше безупречно поддържан. Всеки камък бе идеално съхранен. Тя заговори тихо:

— Бях тук от няколко години. Бях в параклиса, когато чух камбанката. — Погледнах я, неспособен да повярвам. Тя погледна камъка и разказа историята, както я помнеше. — Изтеглих въжето, завъртях вратата. Видях красиво момченце, бебе, увито в ръчно шито одеялце. Взах го и открих свидетелството за раждане до гърдите му. — Тя посочи с пръсти. — Името на майката беше скъсано. — Вдигна поглед. — Сега щеше да е почти на двайсет. — Думата „щеше“ проехтя под дърветата. Кейти пристъпи до мен и сведе поглед. Монахинята замълча и подбра внимателно следващите си думи. — Взах го. Хранех го. Ние — всички — го отглеждахме заедно с другите. — Поклати глава, усмихна се едва-едва. — Имаше най-красивите морскосини очи, които някога бях виждала. Почти неестествени... — Погали с длан камъка. — Беше добре до две годинки, когато разви астма. Доста тежка форма. Имаше моменти, когато... — тя докосна шия с ръка — гърлото му се подуваше, белите дробове получаваха спазми и той не можеше да диша. — Тя замълча. С крайчеца на окото си забелязах, че ръцете на Кейти се бяха разтреперили. Жената продължи. — Преместих го в моята стая, за да го наблюдавам. Опитвахме всичко. Аз опитах всичко. Лекарри, лекарства, лекове. Лежах будна цели нощи и питах Господ защо не позволява на това нещастно дете да диша. Защо не влее въздух в тялото му. Защо не отвори гърлото му. Защо не отвори дробовете му. Никога не бях виждала дете да страда като него. С годините се влюби във футбола. Сокър, както казвате вие. Пусках го да играе с нежелание. Боледуваше често. Често развиваше пневмония. Затова не играеше много.

Тя спря да говори и раздвижи фенерчето върху малкия гроб пред нас. Кейти застина. Монахинята отстъпи назад. Светлината заблестя по камъка. Прочетох името „Куин“. Явно Кейти също, защото си пое дълбоко дъх, покри уста и изстена. Падна на колене, показалецът ѝ потреперваше, докато докосваше датите. Той е бил на десет.

Жената отстъпи назад в сенките и угаси светлината, продължи:

— Той почина — тя затвори очи — сам в леглото си. Не можеше да диша.

Кейти рухна. Смъкна шала и очилата, притисна се към камъка. Последва дълго време, в което не можеше нито да диша, нито да издаде звук. Жената я наблюдаваше с наведена глава, не помръдваше, не трепваше. Кейти се поклащаше напред-назад.

Когато най-сетне си пое дъх, той бе придружен от звук, който бях чувал един-единствен път през живота си. Беше дълбок, първичен и наситен с болка.

Застанах зад нея и слушах как душата ѝ се излива. Сълзи, плач, десетилетия на болка. След няколко минути тя повърна отстрани. След това отново. После и трети път. Най-сетне беше празна, но продължи да се напъва. Само че нямаше какво да изкара. Кейти беше без дегизировка в този момент. Нямаше перука. Нямаше грим. Нямаше актьорска игра. Притиснати към мрамора, пръстите ѝ докосваха името на сина ѝ и мъката, трупана цял живот, напусна тялото ѝ. Напусна го със замах.

Жената ни остави.

Коленичих и я прегърнах. Беше плувнала в пот, тялото ѝ се разтърси в спазъм. Припадна. Пречупи се. Нямаше земна сила, която да я вдигне на крака.

* * *

След около час вдигнах Кейти. Тя бе отпусната като парцалена кукла. Притисна се до мен, докато слизахме по стълбите. На всеки няколко минути от гърдите ѝ се изтръгваше звук. Отчасти стон, отчасти вой, израз на мъка, непреодолима болка.

Минах заедно с нея през двора с колоните, покрай училището. Светлина на свещи привлече погледа ми. Забелязах параклис с

витражи в ъгъла на двора. Беше съвсем малък. Може би предназначен за молитви. Жената, която ни отвори, беше коленичила вътре. Преплела пръсти. Навела глава. Кейти ме спря, свали си часовника, диамантения пръстен и диамантеното колие и ги постави в ръката ми.

Отидох до параклиса и прочистих гърло. Жената се обърна, ала не каза нищо. Тръгнах напред и протегнах ръка. Тя протегна своята. Аз изпразних моята. Тя погледна към накитите и тъкмо да заговори, аз се обърнах и си тръгнах.

Излязохме през същата врата и се озовахме сред сенките на улицата. По средата на пътя към вкъщи Кейти падна. Подхванах я, вдигнах я и я носих до замъка.

Положих я на леглото, намокрих хавлиена кърпа, избърсах лицето и устата ѝ. Направих го няколко пъти, като всеки път мокрех отново кърпата. Най-сетне увих лед в нея и го поставих върху челото ѝ. Тя мятеше глава, движеше устни, но така и не я видях да говори. Лежеше неподвижно и гледаше нещо навън. Ледът се стопи, извадих нов и поставих пак кърпа на челото ѝ. Тя докосна ръката ми и прошепна:

— Сега искам да умра.

ТРИЙСЕТА ГЛАВА

Върнах се назад, към изминалите няколко седмици. От първата ни среща на балкона до експлозията в залива и всичко от тогава насетне. У мен се загнезди чувство на вина — аз бях придалък. Аз бях подготвил лодката, аз я бях запалил, аз бях създал илюзията. Аз бях помогнал да бъде убита Кейти Куин. Мислех, че по този начин ѝ помагам. Мислех, че имам представа кое е най-доброто за нея, защото бях минал по същия път.

Не бях.

Чаршафите под нея бяха пропити с пот. Тя беше напълно изтощена и никога нямаше да бъде на моето място. Не можеше да живее живота, който аз водех. Самотата. Непрекъснатото криене. Изолацията, отчуждението. Времето, с което щеше да разполага, за да размишлява над миналото си. Та това щеше да я убие. Или поне щеше да убие малкото, което бе останало от нея. Причината да бъда в светлината на прожекторите ми беше отнета, затова се върнах в сенките. Но тя излизаше на светло, за да избяга от болката на сенките.

Вече на два пъти бе пробвала да извърши самоубийство. Белезите все още напомняха за това. Третият път щеше да е различен. Нямаше да остави нищо на случайността. В това нямаше никакво съмнение. Нощта премина. Запитах се какво ли ще пробва този път.

Въже? Нож? Огнестрелно оръжие? Хапчета? Движещ се влак? Дали пък нямаше просто да умре в съня си. Смърт от разбито сърце.

Слънцето заблестя по лицето ѝ. Една-единствена синя вена пулсираше на слепоочието ѝ. Наблюдавах я и усетих, че притаява дъх. Изрече три думи, които сякаш излязоха изпод земята:

— Разкажи ми приказка.

Лица, които не бях виждал от десет години, се появиха в ума ми. Лица, озарени от надежда. Лицето на Джоди. Имаше време, когато мислех, че приказките помагат на хората с разбити сърца. Няма нищо по-въздействащо от приказката. Но това се случва единствено когато приказките служат като противоотрова.

Погледнах ръцете си. Сбръчкани. На петна. Прекалено много часове на слънце.

Погледнах дневника. Белите страници ме наблюдаваха.

Осъзнах истината. Единственият ми шанс да спася Кейти беше да ѝ разкажа своята история. Щеше да бъде равностойна размяна.

Моята тайна за нейната.

По челото ѝ се стичаше пот. Очите ѝ се стрелкаха наляво-надясно, тялото ѝ потръпваше. Вената на слепоочието пулсираше. Вече не ставаше въпрос дали ще направи трети опит, а кога.

Сетих се за Стеди, с бяло расо, с лула в ръката, слюнка в ъгълчето на устата. Чух думите му през океана:

— Предлагам да изрежа гангрената ти.

Когато изрече тези думи, аз му повярвах. Просто нямах представа, че е използвал собствения ми молив, за да го стори.

Приведох се над дневника. Истината ме гледаше в очите. Ако се разчуеше, ако някой друг освен Кейти прочетеше написаното, ако тя го разкажеше, тогава животът щеше да се промени.

Краят на Кейти означаваше край и за мен.

ТРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Когато се събудих, нея я нямаше. Чаршафите, напоени със сълзи, си бяха на мястото. Проверих на долния етаж, но не я открих. Претърсих градината, балната зала, цялата къща, но от Кейти нямаше и следа. Най-сетне се качих по стълбите на тавана. Тя беше седнала на пода и гледаше през прозореца. Беше зареяла поглед далече извън Франция. Излязох и прекарах деня в стаята си, като се ослушвах за всяко проскърцване на пода над мен.

Не чух и звук.

На следващата сутрин ѝ занесох закуска. Когато заговорих, тя не откликна. Лежеше на пода, обхванала краката си с ръце, с отворени очи, отново загледана през прозореца. Дойде време за вечеря, после пак за закуска, после пак за вечеря и пак за закуска, минаха още два дена и промяна нямаше.

Седнах при нея, свил крака под бюрото, и се заех да пиша трескаво. Решен бях да оголя себе си, затова разбих стените, срутих ги и плисна цял водопад. На третия ден вдигнах поглед, ръката ми беше изтръпнала и си дадох сметка, че съм писал цели двацет и седем часа без почивка.

Две жени идваха да чистят къщата. Никак не се притесниха от присъствието ми. Не припариха на четвъртия етаж. Реших, че нямат представа, че тя съществува. Тръгнаха си следобеда.

Пет дена изминаха от нощта, която тя прекара на гроба на сина си. Бях спал малко, но бях написал много. Най-сетне пуснах химикалката и се оставих в ръцете на съня.

Тежки стъпки ме събудиха, а и ръмженето на много автомобили надолу по хълма. Погледнах към града. Улиците бяха пълни с коли. Ванове на различни медии бяха паркирани близо до центъра на градчето, на фермерския пазар. Антените им бяха вдигнати във въздуха. Високо включеният говор на телевизора на долния етаж привлече вниманието ми.

Влязох в кухнята. Телевизорът работеше, френски репортер бе седнал на бюрото на новинарите. Снимката на Кейти беше над дясното

му рамо. Над лявото имаше още две. Едната беше на Стеди. Другата на Ричард Томас. Не разбирах и дума от онова, което казваше репортерът, но докато говореше, картина на живо от Ланже, предавана със сигурност от някой от вановите в центъра, се показва на екрана. Последните кадри бяха фотокопия от документи на фирма в Кънектикът, „Перо енд Партнърс“ и сравнение на подписа на Кейти с подписа върху документите на „Перо енд Партнърс“. Томас може и да не го биваше като писател, но се оказа невероятен следовател.

Беше въпрос на време.

Качих се на четвъртия етаж и Изабела се показва. Лицето ѝ, позата, езикът на тялото се бяха променили. Стените, които се бяха срутили през последните няколко дни, бяха отново издигнати и укрепени. Жената пред мен беше онази, с която се запознах на терасата на „Скай Севън“ малко след като се хвърли през перилата. Дълбоки черни кръгове ограждаха очите ѝ. Тя профуча покрай мен и заслиза по стълбите.

— Разполагаш с пет минути.

— Ама Кейти?

Тя замръзна. Вдигна пръст във въздуха. В ъгълчето на устата ѝ се беше събрала слюнка.

— Не ме наричай с това име. Не ме наричай с нито едно име.

— Добре, но къде отиваме?

Говореше троснато. Опитваше се да се скрие и защити.

— Няма да е тук. Няма да останем във Франция.

Шест минути по-късно излязох навън, метнал раницата си на гръб, и открих Изабела в автомобила. Двигателят работеше, а тя барабанеше по волана с палец. Седнах до нея и тя потегли с пълна газ, изпод гумите се разхвърча чакъл още преди да съм затворил вратата. Излезе от града по черни пътища. Когато се качихме на магистралата край градчето, тя беше настъпила минито и включваше на пета. Не отивахме към гарата, поне според табелите, нито към Париж. Не задавах въпроси и тя не ми даде никакво обяснение.

Трийсет минути по-късно отби от магистралата и пое по непавиран път към малко частно летище. Там чакаше самолет. Паркира колата, остави ключовете на таблото и тръгна към самолета. Последвах я.

Качихме се. Тя поговори с пилотите. Те провериха документите ни и осем минути по-късно бяхме във въздуха и набирахме височина. Грабнах две чаши лед и кутийка „Перие“, налях за нея в чаша и я поставих на табличната до нея. Тя я перна с опакото на ръката си и водата, ледът и пластмасовата чашка се разхвърчаха в моята половина на самолета. Един от пилотите се обърна назад. Тя каза, без да ме поглежда:

— Ако искам нещо, ще си взема.

Стегнах предпазния колан. Бях я изгубил.

Пет часа по-късно кацнахме в Маями, а през цялото това време тя гледа през прозореца и не ми проговори и дума. От „Граничен контрол“ се качиха в самолета, провериха документите ни, багажа и подпечатаха паспортите ни. Пресякохме паркинга и излязохме до гаражите. Тя извади електронен ключ от чантата си, натисна едно от копчетата и зазвуча аларма. През лявото си рамо забелязах как черен рейндж ровър изръмжа и оживя, фаровете му блеснаха и клаксонът проехтя. Тя натисна друго копче и изключи алармата.

Качихме се и потеглихме в същата оглушителна тишина, в която живяхме през последните няколко часа. Излязохме от терминала и се качихме на магистралата. От лявата ни страна профуча билборд. Лицето ѝ беше на него. Надписът гласеше: „Кейти, обичаме те! Да живее Кралицата“. Тя премина в друго платно, натисна газта и се качи по рампата на една детелина. Сврхмощният двигател изрева. Шофираше с над двеста и десет, когато най-сетне отпусна педала. Излязохме на Тамаями и спряхме на паркинга пред казино на индианците микосуки. Тя наби спирачки, но така и не си направи труд да дръпне ръчната.

Ароматите и усещанията на Франция сякаш бяха останали в друг живот. Каза, без да ме поглежда:

— Слизай.

— Защо не дойдеш с мен?

Палецът ѝ забарабани по волана.

— Имаш ли представа къде отиваш? Какво ще правиш?

Отговор така и не последва.

— Кейти...

Тя вдигна пръст и поклати глава. Очите ѝ се наляха със сълзи и една от тях се стече по бузата.

Отворих вратата, слязох и извадих дневника от раницата. Подадох ѝ го. Жертвоприношение. Оставих го на седалката и бавно отдръпнах ръка. Тя не желаше да ме погледне. Стиснах дръжката на вратата и най-сетне казах:

— Навремето това бях аз.

Тя даде газ и гумите се завъртяха, двигателят изрева. Рейндж ровърът се превърна в черно петънце и изчезна от погледа ми. Метнах раницата на гръб и тръгнах към Чъкълъски. Наум препрочитах въвеждащото писмо и се питах дали тя ще го прочете.

Скъпа Кейти,

Мислех, че приказката е нещо специално. Че е единственият ключ, който може да съедини счупените в нас парченца. Онова, което държиш в ръка, е историята на един пречупен и съсипан писател, който се опитва да извърши самоубийство и не успява, а после среща пречупена и съсипана актриса, която се опитва да извърши самоубийство и не успява, и някъде в това докосване на разбити сърца и разбити души те откриват, че може би пречупен и съсипан не е краят на нещата, ами началото. Може би пречупено и съсипано е онова, което ти се случва, преди да изпънеш гръб и да се стегнеш. И още нещо, може би нашите счупени парченца не са подходящи за нас. Може би всички разнасяме багаж, който навремето сме били ние, и се питаме какво да правим с него, докато не срещнем друг с много багаж и празно сърце и не открием, че не знаем какво да правим с нашите парченца. Като застанем един срещу друг, моята чанта с някогашното ми аз на моето рамо и твоята на твоето, разбираме, че моите парченца са тъкмо парченцата, от които имаш нужда ти, за да оздравееш, а твоите парченца ще помогнат на мен, но това може да стане едва след като сме били съсипани и пречупени. Може би като ги предложим един на друг, ще открием значението и стойността на това да си съсипан и пречупен. Може би да се оттеглиш от света и се усамотиш на остров е най-егоистичната постъпка, която пречупеният

и съсипан човек може да стори, защото някъде на тази планета има друго човешко същество, което пази в торба грозно начупените болезнени парчета и не може да стане отново цяло без теб.

Имаше един период от живота ми, когато предлагаш щедро този дар. Рискувах всичко. Изпразних душата си. Тогава открих повече, отколкото се бях надявал. Кладенецът обаче не пресъхна. Тогава животът пречупи сърцето ми на две и аз се зарекох никога да не предлагам отново. Досега не бях рискувал.

Може би любовта, истинската любов, онази, за която копнеем шепнешком, която жадуват сърцата ни, отваря своята торба за теб и рискува най-болезнените думи, които са изричани в неясните очертания на вселената. „Едно време това бях аз“.

Може би тъкмо това е историята.

ЖИВОТЪТ И СМЪРТТА НА ПИТЪР УАЙЪТ

ОТ ПИТЪР УАЙЪТ

Не помня майка си. Нито баща си. В досието ми пише, че мама е била изнасилена от бивше гадже. Аз съм резултатът от това изнасилване. Мама ме задържала около четирийсет и осем часа и ме зарязала в каравана, където ме открил бездомник, който си търсел подслон. След това ме запрехвърляха в приемни семейства, където поглъщах най-вече цигарен дим и бързи закуски. На две се оказах недохранен в мръсно креватче, затова ме преместиха в нов дом — може би петият или шестият — където ме обрязаха. Поради причини, които не мога да обясня, на четири започнах да заеквам и не помня някога да съм говорил нормално. Докато бях в „приемни семейства“ и се лутах непрекъснато, понякога дори при добронамерени и свестни хора, нямаше нито едно, което да ме иска. Или пък да има нужда от мен. Всъщност никой не гореше от желание да ме прибере.

Никой не ме избра.

Бях мечтател. Тихо дете. Незабележимо. Сцените ме ужасяваха. Сенките ми бяха приятели. Седях някъде на задните редове и наблюдавах с крайчеца на окоото си как светът се върти. Онова, което виждах и чувах, проникваше през сетивата ми, луташе се вътре в мен, докато си намери място, за което да се закачи. Да се установи. Да придобие значение. Тъкмо това беше проблемът. Не знаех как — или не можех — да му придам значение. Значението невинаги ми беше ясно. Не съм сигурен, но ми се струва, че родителите са значителна част от уравнението. Според мен те би трябвало да ни помогнат да разберем какво означава нещо. Сякаш значението е жезъл, който се предава. Същото е като риболова — можеш да четеш карти, докато посинееш, но ситният шрифт е най-важното. На дъното на всяка графика или карта, която съм разчитал, пише: „Знанията на местните са необходими, за да избегнете дупките и да откриете подходящото място за риболов“. Тъкмо затова хората плащат на водачи, които да ги отведат на подходящите за риболов места. Знанията на местните.

Като дете нямах водач и разполагах с много малко от знанията на местните, за да разбера света. Същевременно се препъвах в онова, с което разполагах. Това правеше разговорите трудни. Сарказмът и хуморът бяха пълна загадка за мен. Тестовите с избор на правилния отговор бяха истинска трагедия. Живеех в свят без твърда почва под краката. Нямах на какво да се опра. Нямах на какво да се облегна. Запитах се веднъж „Какво означава това?“, задавах същия въпрос хиляди пъти. Понякога нощем затварях очи и запушвах уши, за да забавя света. Така можех да накарам лошите да спрат.

Непрекъснато надвиснал облак без вероятност да завали.

В училище седях най-отзад, рядко вдигах ръка и никога не надигах глас. Това че мълчах, съвсем не означаваше, че не чувам и не виждам надеждите на другите. Не означаваше, че не мисля и не чувствам. Че не възприемам. Мислех и чувствах съвсем добре. Попивах като гъба. Плачех, когато непознати бяха наранени. Смеех се, когато другите се усмихваха.

Всичко това влизаше в сърцето ми и заглушаваше гласа ми.

Когато никой не те иска, ти остава единствено надеждата. Надеждата, че някой може да те поиска. Тази мисъл ме караше да ставам от леглото цели осемнайсет години. С нея се хранех. Така е с

всички нас. Можем да прескочим храната и водата, но не и надеждата.

Неспособността да осмисля живота си направи детството ми доста трудно. Заекването с нищо не ми помагаше. През повечето време си държах устата затворена, рядко проговарях и още по-рядко някой ме заговаряше. Това не означава, че не исках да говоря. Исках.

Развих два навика. Тъй като няха истински дом и никой не ме чакаше, ходех по места, където знаех, че няма да съм сам. Библиотеката. Тъй като бях дете, започнах с отдела за детски книжки. Изчитах всичко, което ми попадеше. Всичко, което щеше да ме отведе далече от мястото, на което бях. „Мечо Пух“, „Питър Пан“, „Хрониките на Нарния“, „Вълшебникът от Оз“, „Вълшебният таван“, „Където бродят дивите неща“, „Полярен експрес“, „Чарли и шоколадовата фабрика“, „Малка къща в прерията“, „Тайната градина“, „Деца от товарния вагон“, „Индианец в шкафа“, „Благодетелят“, „Плачът на върбите“, „Джеймс и гигантската праскова“, „Ан от фермата «Грийн Гейбълс»“, „Стюарт Литъл“. Прочетох дори „Хайди“ и „Малки жени“, когато никой не гледаше. Щом пораснах, се прехвърлих на по-дебели, по-дълги книги с по-ситен шрифт и с много малко или почти никакви картинки. „Където расте червената папрат“, „Хобит“, „Дивото зове“, „Да убиеш присмехулник“, „Хъкълбери Фин“ и „Том Сойър“, след това „Големите надежди“, „Клетниците“, „Братята Сакет“, „Моби Дик“, „Граф Монте Кристо“, „Тримата мускетари“, „Смъртта на Артур“, „Робинзон Крузо“.

Библиотеката беше вълшебна. Всеки път, когато влизах вътре, попадах сред хор от хиляди гласове, всички готови с радост да си поприказват с мен. Влизах, заставах пред купищата книги и шепнях: „Разкажете ми приказка“.

И те ми разказваха.

Открих, че мястото ми е в библиотеката. Мечтата ми беше да добавя и моя глас към стотиците хиляди, които чувах наоколо. Това означаваше да чета още повече. Всеки ден се сприятелявах с нови хора.

Нито един от тях не ме отхвърли.

Оставах до вечеря, тръгвах към сиропиталището, похапвах, докато около мен се водеха разговори, от които бях изключен, след

това лягах в леглото си или в хамака на верандата, стига да беше свободен, и продължавах, откъдето бях прекъснал. Включвах се в разговора и не се налагаше да отварям уста. Измислените ми приказки бяха от същата материя като онези, които четях всеки ден.

Затова никога не се чувствах сам.

Сиропиталището беше на няколко пресечки от водата. Нощем ветреецът прииждаше откъм океана и се усещаше мирис на сол, чувах звънците на лодките за скариди, когато заминават и се връщат. Когато пораснах, ходех до доковете и се опитвах да си намеря нещо за вършене. Заемах се с какво ли не. Риболовните водачи винаги имаха нужда от помощ за измиването на лодките, за оправянето на макарите, за ловене на дребни рибки за стръв. Бях още малък за работа и те не можеха да ме наемат официално, затова се трудех за бакшиши. Пет пари не давах, защото тези бакшиши означаваха книги. Скоро водачите започнаха да ми вярват. Това означаваше, че говореха пред мен и с мен. Споделяха тайните си и те по-късно ми бяха полезни.

На всеки три месеца в библиотеката имаше разпродажба, така че за долар започнах да колекционирам историите, които ме бяха хранили като дете. Много първи издания. Попаднех ли на такова, сякаш откривах златото на инките. Купчинката ми с книги растеше, запълни една полица, после втора и трета. С всяка нова книга домакинката в сиропиталището ме поглеждаше и се смееше.

— Направо не е за вярване.

Точно така.

Както може да се очаква, четенето доведе до писане. Обратната страна на същата монета. С химикалката си създавах светове, в които хората не се кискаха и не ме сочеха, когато говоря. В тях родителите ми ме завиваха вечер. В тях не заеквах. В тях си имах задължения, написани на табличка на стената с моето име най-отгоре на колонката. В тях си имах място на масата и всички разбираха, че липсвам, когато биеше звънецът и аз не бях в час. В тях винаги бях принцът, който спасява принцесата, хобитът, който унищожжава пръстена, момчето, което спасява Нарния. В тях бях Пип.

Понякога пишех по цяла нощ. Изписвах бележник след бележник. Нямах значение дали написаното е истина, или фантазия. Животът

бе да разкажа. Да издишам. Писането се превърна в извор на разговори в главата ми. Там бе единственото място, на което можех да се изразя безпогрешно и напълно. Капсулирана мисъл. Дълбок дъх, който цял ме изпълваше. Поставях препинателните знаци с абсолютна увереност. Писането бе начинът, по който изработвах нещата отвътре. Писането на някоя история беше смислено действие, в което не намирах смисъл. Беше същото като да съм сирак и никога да не бъда осиновен.

Онези, които имат родители, също срещат трудности, но нещата са съвсем прости. Да останеш сирак е нелогично. Умът никога не намира обяснение. Абсолютно никога. Той поставя тази информация в папка „Разни“. Също като книга, която няма място на полицата. Непрекъснато виси в количката, която обикаля библиотеката, никога не спира, за да се пъкне между други две износени корици.

Писането стана моя терапия и ми позволи една революционна мисъл. Може би не бях луд. Даде ми и възможност да си задавам въпрос, който винаги разтърсваше вселената. Ами ако все пак имам някаква стойност? Или още по-добре, ако съм от значение? Съвсем простичко е. Хората в историите, които четях, бяха важни. Ако не бяха, защо тогава са на полицата? А след като бяха важни и ме включваха в своите светове, тогава защо да не участвам?

На осемнайсет реших, че е време да стана самостоятелен. Изнесох се с куфар и шестнайсет кашона книги. Завърших гимназия в Джаксънвил, взех си под наем стая с климатик над един гараж близо до доковете за двайсет и пет долара на седмица и тъй като за колеж и дума не можеше да става, започнах работа на доковете. Там момчетата работеха усърдно и човек можеше да изкарва добри пари. Водачите идваха, водеха клиенти, носеха въдици, а аз предлагаш да измия лодките им или да почистя уловената риба. Повечето ме познаваха, защото се бях мотал около тях години. След чистенето започнах да правя въдици, да поправам макари, да работя на лодки — всичко, което водачите бяха изморени да свършат и ми позволяваха да правя. Работех от зори до късно след мръкнало, живеях скромно и направих още полици в апартамента си. Скоро живеях в библиотеката, която сам си бях направил. Най-големият ми страх беше не смърт или болест, ами пожар.

Най-сетне си купих използвана малка лодка, ремонтирах друга, стара гребна, и започнах да изучавам и блатата. Тъй като се бях движил все сред рибари, знаех някои неща и как да ловя риба много преди да започна да се занимавам с това. Щом се оказах във водата, използвах наученото и придобивах нови знания. Минаха година-две и се разчу за „мълчаливия водач“. Скоро след това графикът ми се оказа пълен за шест месеца напред. За щастие клиентите не се интересуваха дали водачът им може да говори, а единствено дали ще ги отведе при рибата. А аз можех. В дъжд, жегата, буря или спокойно време знаех кога и как се хващат различни тропически риби, херинга, дива съомга и повече пъстърва, отколкото можеха да изядат. Реших, че кариерата ми е предопределена.

Дори не бях докоснал повърхността.

Беше събота. Късен следобед. Условията бяха свършени. Клиентът беше адвокат. Джейсън Патрик. Добър човек. Беше хванал огромен червен горбил. Почти метър. Успя да го притегли до лодката. Бях спуснал котва, за да останем на място и коленичих, за да вдигна рибата. В този момент горбилът реши, че има още сили да се съпротивлява. Изметна глава, продължи да опъва въдицата, тройната кука се заби дълбоко в дланта ми.

Обикновено вадех острието и продължавах. Клиентите си плащат за цял ден и очакват риболовът да е до вечерта. Този път обаче беше различно. Беше засегнат нерв. Рано или късно щях да имам нужда от лекар. Бяхме на деветдесет километра от сушата, значи щеше да ми потрябва. След два часа оставих Джейсън на дока, платих на едно хлапе да изчисти рибата му и се отправих към болницата „Ривър Сити“ на брега на реката в Джасксънвил. Беше почти девет, ръката ми беше изтръпнала и подута, а когато лекарят ме прие, започваше да придобива пурпурен оттенък.

Докторът извади кукичката, заши ме, сложи ми инжекция и поиска визитка. Искан да лови херинга. Отвърнах, че знам няколко подходящи места.

На излизане от болницата завих в погрешната посока, изгубих се и се озовах в детското крило. Беше станало почти полунощ, чувствах се много изморен и трябваше да се върна на доковете в пет, за да поема клиента за неделя, но в детското отделение имаше нещо, което ме задържа.

Завих зад ъгъла и по средата на коридора видях хлапе по пантофи, увито в синьо одеяло. Сякаш беше неразделна част от тази болница. Пижамата му беше на тигри и самолетчета и висеше около слабичкото му тяло. До него имаше стойка от неръждаема стомана на колелца. На нея висеше торбичка с бистра течност. Пластмасова тръбичка излизаше от горнището и го свързваше с торбичката.

— П-приятел, здрасти, как се излиза от-оттук?

Момчето се обърна и забута стойката, затова го последвах. Минахме по целия коридор. Когато стигнахме края, то се обърна и посочи надпис „Изход“ в далечния край.

— Б-благодаря — отвърнах.

То кимна и влезе в ярко осветена стая.

Не помня защо го последвах. Сигурно от любопитство. Стените бяха покрити със сцени и плакати от детски филми, които всички сме гледали. „Междузвездни войни“, „Индиана Джоунс“, „Робин Худ“. Мебелите бяха с плюшена тапицерия, удобни, само да се отпуснеш на тях. Полици с книги в опърпани обложки бяха подредени на стената. Отсрещната стена пък беше пълна с „Лего“, пъзели, дървени влачета и всякакви играчки, с които едно дете би се заиграло, за да не мисли за болката, която разкъсва тялото му. Два огромни широкоекранни телевизора се виждаха на далечната стена. Всеки бе свързан с различни игри.

Не бях виждал подобно нещо досега.

Детето пристъпи към една от игрите, натисна няколко копчета и телевизионният екран оживя. Няколко секунди по-късно то караше велосипед Би Ем Екс на екрана. След малко разбрах, че е много добро в играта.

Пристъпих напред, защото не можех да се начудя къде са родителите на малкия. Ами сестрите? Ами лекарите? Кой се грижеше за това хлапе? Осемте охранителни камери на стените ми подсказаха, че някой в малка стаичка наблюдава всяко наше движение, но „наблюдение“ и „грижи“ бяха различни неща.

Знам това.

Детето се обърна към мен и ми подаде същия контролен панел като своя. Поклатих глава.

— Аз... аз н-никога не съм...

То ми го подаде отново.

— Лесно е. Ще ти покажа.

От лявата ми страна висеше постер в човешки ръст, поставен в рамка, от версията на „Магьосникът от Оз“ от 1939 година с Джуди Гарланд.

През следващите два часа той ме победи в осемнайсет състезания.

Когато торбичката се изпразни, малкият стана да си ходи. Обърна се към мен и подаде ръка.

— Ранди.

Усмихнах се и му подадох ръката, която не беше с превръзка — лявата.

— П-питър.

Той ме погледна.

— Утре ще дойдеш ли пак?

Поклатих глава.

— Не, н-просто...

Той се обърна и си тръгна.

Дойде неделя, клиентът ми хвана доста риба, а аз не спирах да мисля за Ранди. През целия ден поглеждах пластмасовата гривна, която ми бяха сложили в болницата.

В неделя вечерта се взирах в празния екран на телевизора и се опитвах да си дам кураж. Говорех си сам. Що за откачалка играе видеоигра с хлапе, което дори не познава? Ще те тикнат в затвора. Перверзник.

Понеделник беше самоналоженият ми ден за почивка. Тогава поправях и пренавивах макарите, почиствах лодката и оправях всичко развалено. Прекарайте известно време във водата и почти всичко се скапва. Дори хубавите неща, въпреки че те не се развалят чак толкова често.

В седем вечерта пристигнах в болницата с плюшен тигър и макет на самолетче в кутия. Чувствах се глупаво. Бях като риба на сухо. Намерих пътя към детското отделение и тръгнах към стаята за игри, като се опитвах да си придам вид на човек, който знае какво прави и къде отива. Стаята беше празна. Почесах се по главата.

— Да ви помогна ли? — попита нахална сестра.

— Т-търся Ранди.

Тя изви и двете си вежди.

— Симънс ли?

— Честно казано, госпожо, н-не знам. Бях тук в събота вечерта, и той ме научи как да играя видеоигра и ме покани да дойда пак. На пижамата му имаше тигри и самолети, а в ръката му се вливаше нещо.

Тя кимна.

— Погребението е този уикенд.

Обиколих стаята с поглед. Крехкостта на живота ме порази.

Тя посочи вещите в ръцете ми.

— Ако нямате какво да ги правите, имаме около петнайсет други Рандита — и големи, и малки. Те ще им се зарадват.

Подадох ѝ ги и тръгнах по коридора.

Бях почти до изхода, когато чух гласа ѝ:

— Децата излизат към осем. Понякога към девет. След визитацията.

Кимнах и излязох навън, повърнах в храстите.

ТРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Минаха два месеца. Ръката ми заздравя, херингата пристигна на ята и графикът ми се запълни. Ловях риба седем дена в седмицата в продължение на седем седмици. Вършех онова, което наричах „работа“, но всички знаехме, че не е точно работа. Можех да попадна на кофти клиенти, но разпознавах подобни типове от много отдавна. Подбирах, нямах големи разходи и целта ми не беше да изкарам милиони. Затова можех да ловя риба с когото си пожелаеш. Стремях се към по-добър живот. Случваше се да потегля и да се върна на дока, за да стоваря клиента трийсет минути по-късно, защото бе решил, че може да ме купи с парите си. Не ме разбирай погрешно, нямам нищо против да служа на хората. Това е част от работата. Нанизвам стръв на кукичките, когато някой очаква да го направя, вместо да ми заповядва, чистия разлято питие, каквото се сетиш. Проблемът възниква, когато другият смята, че съм длъжен. Въпрос на отношение. Гледа ме отвисоко. Не бих те допуснал на лодката си, ако ми се правиш на важна. Щом се мислиш за по-добра от мен, не ме наемай и не искай да те водя да ловиш риба. Това не е проява на арогантност. Става въпрос за цена.

Август мина. Двамата с клиента се връщахме. Слънцето залязваше. Клиентът, рентгенолог, погледна китката ми.

— Какво ти се е случило?

Пластмасовата гривна беше пожълтяла.

— Тройна кукичка, на която се хвана еднометров горбил. — Показах му белега.

Той кимна.

— Не е нужно да носиш гривната. Можеш да я свалиш.

Усмихнах се и кимнах.

В девет същата вечер бях пред стаята на сестрите и търсех жената, на която се бях натъкнал преди месеци. За моя изненада тя се появи иззад ъгъла.

— Мога ли да ви помогна?

— Да, госпожо, аз... ами... б-бях тук...

Тя кимна.

— Спомням си. Тигърът. Самолетът. Търсеше Ранди.

Усмихнах се.

— Т-точно така. — Оставих кутията, която носех, в краката си. — П-питах се как да получа одобрение от б-болницата да наминавам при децата. — Докоснах кутията с крак. — Може би да п-поиграя на видеоигри... Каквото им се п-прави.

Тя изви едната си вежда. Стисна устни.

— Ще се подложите ли на проверка?

Кимнах.

— Да... И н-не ви виня, че искате да я н-направите. Просто не питайте за р-родителите ми и истинското ми име. Никога не съм ги з-знаел.

Тя наклони глава на една страна.

— Сирак съм.

— А, значи сте осиновен.

— Не. Просто сирак.

Тя кимна.

— Ако ми оставите информация за вас и ми позволите да направя фотокопие от личната ви карта, ще пусна данните в администрацията и оттам ще се свържат с вас.

Нещо ме тормозеше, откакто бях слезъл на етажа. Махнах с ръка към коридора.

— Каква е историята на това място?

Тя посочи снимка на фина дама, закачена на стената.

— Нали я виждате?

— Да.

— На осемнайсети август 1972 година дъщеря ѝ родила близнаци два месеца преди термина. И двете момиченца тежали около половин килограм. Побирали се в човешка длан. Дробовете им били недоразвити, а болницата нямала условия за недоносени. Имали сме само един кувьоз, затова момиченцата били слагани вътре на смени. — Посочи друга снимка на стената. — Той се грижи за тях цели осем дена. Когато състоянието на едното се влоши, на другото сърцето му спря. Той успя да спаси само едното. — Отново насочи пръст към първата снимка. — Тя много се ядоса. Тогава бе създадена детската болница „Ривър Сити“.

— Къде са родителите на децата?

Тя наклони глава.

— Мислех, че знаете. — Отпусна глава отново. — Нямам родители. — Сви рамене. — Поне не ги търсят. По-голямата част са от домове из югоизточните щати. Повечето са над две години и шансовете да бъдат осиновени са съвсем малки. Прибавете болестта и... шансовете съвсем намаляват. Благодарение на частни средства успяваме да се грижим за тях. Дава им се шанс, защото може и да нямат друг.

Знаех си, че има причина да харесам това място.

— Благодаря. — Подадох ѝ личната си карта. Тя я преснима и ми я върна.

— Някой ще се свърже с вас. — Гласът ѝ омекна и тя погледна към стаята за игра. — Винаги си търсят човек, за когото да се лепнат. Ако всичко след проверката е наред, със сигурност някой ще ви потърси.

Подадох ѝ конзолата на видеоиграта в кутия.

— П-пазете ми я, докато се върна.

Тя изви вежда.

— Ами ако не се върнете?

Свих рамене.

— Тогава децата ще ѝ се радват.

Тя се разсмя и пое играта.

— Благодаря. Имахме нужда от нова. Те доста блъскат по тези неща. Май на всеки шест седмици скапват по една.

Минаха две седмици и аз почти бях отписал тази работа, когато мобилният ми звънна. Обаждаше се непознат мъжки глас.

— Питър Уайът?

— Аз с-съм.

— Обажда се Уорд Стивънсън. Администратор в болницата „Ривър Сити“. Хора, които координират дейностите с нашите деца, ми дадоха името ви.

— Точно така. Надявах се да... идвам и да п-прекарвам по малко време... когато може... с всички вас.

Той замълча.

— Познавате ли някого тук?

— Не. Трябва ли?

— Не. Просто за пръв път от петнайсет години насам разглеждаме подобна молба.

Усмихнах се.

— Е, ако ще сте по-спокойни, и аз отправям подобна молба за п-пръв път от дваисет и п-пет години.

— Не можем да ви плащаме.

— Няма нужда. Докато рибата кълве, съм добре.

Той се разсмя.

— Проверката ви приключи. Разбрах, че сте водач.

— Точно така.

— Добър ли сте?

— Случвало се е да улавям риба, когато другите не успяват.

Той се разсмя отново.

— Ако можете да дойдете в болницата някой работен ден между четири и седем, попитайте за Джуди Стантън. Тя отговаря за дейностите с децата. Ще ви направи карта-пропуск и ще ви разведе, за да започнете.

— С удоволствие.

— Питър?

— Да, господине.

— Опитът ми показва, че хората, които правят това, което искаш ти сега, не се задържат дълго. Може да се окаже... трудничко.

Замълчах.

— Разбирам п-притеснението ви.

— Пожелавам ти успех.

— Благодаря, господине.

Два дена по-късно паркирах в гаража и тръгнах по стълбите към детското отделение.

Джуди Стантън не беше сестрата, с която се запознах. Бяха я прехвърлили другаде. Не ми казаха защо, въпреки че предположих каква е причината. Джуди се оказа в края на петдесетте, куражлия

жена. Доста колоритна. Приличаше на ходещо цветно кълбо. Днес, изглежда, ѝ беше ден на основните цветове.

Посрещна ме на вратата, закачи временна карта на врата ми и ме разходи на бързи обороти из болницата, а обувките ѝ скърцаха по чистите подове. Последната спирка беше в детската стая за игра. Обърна се към мен.

— Ами... — Погледна часовника си. — Децата идват чак след осем, но ти можеш да идваш и да си отиваш когато пожелаеш. Кажете ми, ако имаш въпроси.

— Благодаря.

Играта, която бях оставил, беше вече включена и ми се стори, че е доста използвана. Бяха пуснали дисковете с „Джеймс Бонд 007“ и Би Ем Екс, които донесох с конзолата. От предната част на телевизора излизаха кабели и се свързваха с двата контролни пулта, оставени на пода. Тъй като стаята беше празна, аз слязох в кафенето, похапнах пуешко за вечеря и към осем часа се върнах горе.

Когато бях дете, любимият ни коледен филм беше „Рудолф, еленът с червения нос“, но не заради това, което си мислиш. Да, обичахме Рудолф и червения му нос, но изтърквахме касетата от гледане заради Острова на зле направените играчки. И защото те не бяха забравени.

Това обясняваше много.

В осем и трийсет те започнаха да пристигат. Тогава си спомних за острова.

Бяха на различна възраст, с различен външен вид. Високи, ниски, момчета, момичета, с лунички, с очила. В девет вечерта дванайсет деца в стаята бяха на различни етапи на игрите — някои редяха пъзели, други подмятаха играчки, трети четяха книги. Някои бяха доведени от медицински сестри, които не останаха. Всички бяха тихи, съвсем не бяха буйни. Дори от масата за пинг-понг не се чуваше шум.

Станах, запитах се как да започна и разбрах, че Ранди ми е помогнал повече, отколкото предполагах. Почесах се по брадичката и усетих, че нещо ме бодва в ребрата. Сведох поглед. Тя беше нисичка. Може би метър и дваисет. Очила с дебели стъкла. Шина на зъбите.

Светлокестенява коса. Беше загърната в халат, който я скриваше почти цялата. Гумените ластиси на шината затрудняваха речта ѝ и тя говореше завалено. Отново ме сръчка с книгата.

— Ще ми прочетеш ли приказка?

Огледах се. Никой нямаше нищо против.

— Р-разбира се.

Тя се обърна и тръгна към огромен стол, а аз разбрах, че шините не бяха единствено на зъбите. Отстрани на краката ѝ също имаше метални ограничители. С тази клатушкаща се походка ми напомни на пингвин. Липсваше единствено гласът на Морган Фрийман, който да ми подсказже колко зле ще се развива всичко.

Краката ѝ излизаха под криви ъгли от ханша. Лъскавите шини бяха опит да се оправи положението. Бяха неудобни, тежки и се набиваха в очи. Тенекиеният човек вървеше по-грациозно. Тя не можеше да се качи на стол, затова се настани на земята и потупа стола, на който да седна аз. Краката ѝ издрънчаха. Парцалената кукла ме погледна и зачака.

Седнах. Тя протегна ръка.

— Казвам се Джоди.

Тази ръка направи пукнатина във вселената. Стиснах я.

— П-питър.

— Приятно ми е.

— И на мен м-ми е п-приятно.

Тя наклони глава на една страна.

— Какво ти е на устата?

— З-аеквам.

— Боли ли?

Разсмях се.

— Не. П-росто понякога се опитвам да г-говоря, мисълта излиза от мозъка ми и зацикля в ус-тата. Не съм сигурен з-защо става така.

Тя кимна. Намести се по-близо до мен. Изви настрани устата си.

— Пиеш ли лекарства за това нещо?

— Не.

— Могат ли да те оперират?

— Не.

— Добре.

Тя насочи вниманието си към книгата. Обърнах на първата страница. Не можех да произнеса нито едно ясно изречение, дори от това да зависеше животът ми. Говорех като глупак, но дайте ми приказка, нещо, което да прочета, в което думите да не са мои, и всичко се изливаше като вода. Същото беше и при Мел Тилис^[1]. Само дето той пееше. Зачетох.

— Една риба. Две риби. Червена риба. Синя риба.

Тя ме загледа. Слушаше. По средата на книгата ме бодна в рамото.

— Я, устата ти. — Посочи лицето ми. — Оправи се. Вече си по-добре.

— Когато ч-чета п-приказки, тя се опр-равя сама.

Тя кимна.

— Значи трябва да четеш приказки.

Някои неща са съвсем прости.

— Добре.

Докато четях, пристигнаха още деца. Библиотеката на болницата беше жалка, с много пропуски, но на четвъртата книга вече пет деца седяха с кръстосани крака пред мен. Всеки път, щом приключвах, Джоди ставаше от пода, отиваше до полицата, вадеше нова книга и аз започвах да чета. Час по-късно погледнах шестте лица, които ме наблюдаваха. Магазините за домашни любимци в моловете ме карат да се чувствам по същия начин.

В единайсет влезе сестра, подбра децата и като квачка ги поведе да си лягат. Хлапетата излязоха. Последна си тръгна Джоди, хвана се за канаето и замърмори сама на себе си.

— Няма да падаш, дръж се.

Станах, тъй като не бях сигурен какво да правя. Натъпках ръце в джобовете си. Извадих ги. После пак ги натъпках.

Тя се усмихна и подаде ръка.

— Хвани я.

Поех я.

Тя се облегна на една страна и направи движение, с което противоположният крак се озова пред нея. Със силата на волята го изтласка нагоре и напред. Вдигна поглед.

— Понякога... — направи нова крачка — падам.

Заведох я до стаята ѝ. Тя застана на прага.

— Ще се върнеш ли?

Кимнах.

— Да.

— Кога?

— Утре.

Тя се усмихна.

— Добре.

Обърна се, влезе в банята и затвори вратата. Останах да гледам през прозореца в далечния край на стаята и в този момент реших, че ще ѝ прочета десет хиляди приказки, стига да иска.

[\[1\]](#) Американски кълтри певец, роден през 1932 г. — Б.ред. [↑](#)

ТРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

След шест седмици бяхме прочели всички книги в библиотеката и много от моите, които запълниха празнините. Децата бяха ненаситни слушатели. След като прехвърлихме ограничения брой книжки, се прехвърлихме на книги с глави. А книгите с глави са съвсем различни от книжката, която можеш да прочетеш на един дъх. При тях задължително прегъваш ъгълчето на страницата. Това е белязаното място. То сочи твоето място в книгата. Не е просто смачкан лист. Носи обещание. Клетва. А те спазваха клетвата. Тя гласи: „Ще се върна и ще продължим по-късно“.

Четенето се превърна в събитие. Първоначално започвах на канапето. Децата се подреждаха пред мен. Тъй като искаха да са съвсем близо, те ме придърпваха към тях. Коляно до коляно. Когато стаята се напълнеше, както се случваше през повечето време, имах чувството, че Господ играе някаква игра с децата. Скупчвах се заедно, едно срещу друго. Затлачилите се в реката дънери са по-подредени от тях. А коленете ни винаги се докосваха. Коленете на всички. Това беше връзката между нас.

Прочетохме много от любимите ми книги. Често четях по четири часа без прекъсване, а децата дори не трепваха. Започвахме нова книга, но ако не им харесаше — което веднага ставаше ясно от езика на тялото им, по-изразителен от речта — в края на втората глава я оставяхме и започвахме нова. Това ме научи на нещо. Живееш и умираш и това е факт, така че живеи, докато можеш. Същото е като с въдицата. Ако не можеш да привлечеш рибата, докато е на кордата, изобищо няма да успееш. Странно е как животът се явява огледален образ на риболова.

Децата идваха и си отиваха — различни като болестите, които ги бяха довели тук. Някои оставаха седмица. Понякога две. Може би дори три. Имаше и такива, които се застояваха по-дълго. Джоди беше от тях. Като дете беше катастрофирала. Нямала детско столче. Смачканият автомобил беше счупил и двата ѝ крака, и таза, и други кости, а заради недоброто лечение след катастрофата

състоянието ѝ се беше влошило. Костите бяха зараснали неправилно. Работата по коригирането им щеше да включи няколко операции в течение на месеци и те щяха да се извършат в тази болница. Независимо колко време щеше да отнеме.

Критиците казват, че здравната система е скапана. Не съм сигурен.

Докато бях в болницата, опознах персонала, хората от администрацията, дори някои от лекарите. Всички ме посрещаха с желание, радваха се на онова, което вършех, което не беше много. Бях човек, завършил гимназия с четворки и със силно изразено заекване, който четеше на децата. Това не е ядрена физика. Тъй като не можех да прекарвам с тях всичкото си време, а децата бяха непрекъснато в болницата, попитах дали мога да даря някои от книгите си. Попитаха ме колко имам. По това време библиотеката ми беше набъбнала до десет хиляди тома.

Те изпаднаха във възторг.

Всяка вечер идвах с книгата, която четях, и още няколко, за да могат децата да ги отнесат в стаите си. Ако искаха, можеха да ги задържат. Повечето ги даваха и на другите. Разменяха си ги. Някои поставяха на полиците в непрекъснато разрастващата се библиотека. Подаряването на книги имаше и друга цел, която, ще призная, беше напълно егоистична. Като живееш близо до доковете, си непрекъснато изложен на влага и все се страхуваш да не пламне пожар. Освен това повечето бяха непрочетени, тъй като можех да чета само по една. Като ги давах в болницата, те щяха да се съхраняват при постоянна температура и повече хора щяха да ги прочетат. Човек може да реши, че това са много книги, което си е така, но аз имах по няколко бройки от една. По едно време имах четирийсет и две „Големите надежди“. Двайсет и седем „Робинзон Крузо“. Трийсет „Хобит“. Седем „Мечо Пух“. Седемнайсет „Хъкълбери Фин“. Някои хора не могат да устоят на уличните котки и ги прибират. Аз пък не мога да оставя книга.

Прехвърлянето на библиотеката ми отне месеци и скоро започнах да пристигам в болницата с кашони. За библиотеката беше отделена цяла стая, непосредствено до стаята за игра. Поставиха полици, сложиха плюшен килим на пода, достатъчно големи футони, за да могат малките да полегнат в тях, и огромни столове специално

за четене, които бяха подходящи за по две или три деца. Скоро конзолата за игри се покри с прах, но не и книгите. Джоди се самоназначи за библиотекарка и двамата с нея разработихме система за каталогизиране и подреждане на книгите.

Ако ръката на Джоди бе отворила пукнатина във вселената, която ме заобикаляше, децата с нея изковаха отвор. Разширяваха го с всяка крива усмивка. С всяка тихо изречена молба. Като дете, аз се потапах в приказките — те ми помагаха да се преборя с болката, от която бе изтъкан животът ми. Героите, които срещах, бяха станали най-близките ми приятели. Сега, докато седях на пода, опрял колене в коленете на децата, скупчили се около мен, аз запознах новите си приятели със старите.

Бях открил мястото си в света.

Макар всички да бяха сирачета, Джоди имаше шанс. Млада двойка, Род и Моника Блу, правеха постъпки да я осиновят. Заради заболяване като дете, Род не можеше да има деца. Така се бяха спрели на Джоди. След третата операция, докато тя беше на инвалидна количка, ме повикаха в съда, за да видя как Род и Моника стават нейни родители. Съдията изрече думите „неотменимо право“ и по брадичката ми покапаха сълзи. Денят беше прекрасен. Островът изгуби един от обитателите си, което беше чудесно.

Джоди каза, че иска да отиде на риболов, затова ги заведох. Оборудвах лодката така, че инвалидната ѝ количка да се застопори и да не се плъзга. Хванахме дива съомга, пъстърва, няколко хищни риби, а Род хвана малка, но хубава херинга. Моника направи много снимки. Аз слагах стръв, връзвах възлите и предлагаш безалкохолно и сандвичи. Беше един от най-хубавите дни, които съм прекарвал в морето.

Месеците минаваха и една успешна операция беше последвана от втора, стъпките на Джоди станаха по-бързи, усмивката ѝ по-лъчезарна и всички забравихме за онова, което можеше да се случи. Какво можеше да случи? Бяхме заедно, виждахме се често, разчитахме един на друг и градахме надежди.

Не отне дълго време мечтите да се срутят.

Петата операция мина добре. Лекарите бяха доволни, но бактериите трудно се виждат. Още по-трудна е борбата с тях. Тя разви инфекция дълбоко в бедрената кост. Трябваше им доста време, докато открият проблема. Тя започна да вдига температура. Запази

се четирийсет градуса дни наред. Започна да оказва влияние върху нея. Тя отслабна. Лекарите започнаха да повтарят думата „ампутация“. Отложих срещите с клиенти и останах в болницата, кърших ръце. Постилах си одеяло в склада за препарати. Род се държеше храбро. Мълчеше. Моника беше истинска развалина. Лекарите ѝ даваха хапчета, за да спи.

Беше понеделник вечерта. В два след полунощ Род ме събуди.

— Пита за теб.

Стори ми се измъчен.

Тя беше бледа. Лежеше в интензивното. Зад найлонова завеса. Протегнах ръка и притиснах длан в нейната. Между нас беше найлонът. Високата температура я беше съсипала. Джоди знаеше за дневника ми. За това, че пиша. Бях ѝ показал откъси. Твърде уморена, за да отвори очи, тя прошепна:

— Прочети ми... — посочи ме — приказката си.

Една от любимите ми приказки като дете беше „Чудесният вълшебник от Оз“. Бях прочел всички приказки за Оз, но тази я държах под възглавницата си, макар да не мога да обясня защо. Може би имаше нещо общо с вълшебника... или факта, че някъде в света има човек, който контролира ръчките, които ме управляват. Както и да е, сигурно я бях прочел поне хиляда пъти. Последния път, когато я видях, зелената корица беше избеляла, няколко страници липсваха и тя беше залепена с тиксо. Не я познавах като дете, но авторът, Франк Баум, разказваше причудливи истории за деца, които по-късно се бяха превърнали в основа за Оз. Чел съм, че К. С. Луис, А. А. Милн, Луис Карол, Джеймс Бари, Кенет Греъм и Дж. К. Роулинг са постъпвали по същия начин. Хората все ме питаха откъде идват историите ми. Психологизираха ме до втръсване и се опитваха да открият мястото, на което никнат моите приказки. Картинката е свършено проста: сиропиталище, тясно твърдо легло, фенерче, Оз и аз. Няма нищо по-сложно обаче. Освен ако те са значително по-умни от мен, а аз прекалено глупав, за да разбера какво ми казват.

Когато не ловях риба и не четях на децата, записвах сцени в тетрадката, която разнасях в задния си джоб. Джоди го знаеше. Освен това знаеше, че ще я включа в книгата си. Така щеше да стане

по-интересна. Нямах да споменавам недъга ѝ. Тя изгаряше от нетърпение да дочака книгата.

Изтичах до колата си. Взех написаното и се настаних на стола от неръждаема стомана до леглото. Книгата беше няколкостотин страници. Не беше къса. Беше историята на еднокракия пират Пийт, който пътуваше във времето на стария си кораб „Дългокрил“. Пийт беше колоритен, носеше набрани ризи и огромна пурпурна шапка с пауново перо. Освен това си имаше вълшебен моноскоп от мед, който висеше на врата му и го връщаше назад във времето. Годините бяха изписани върху медната повърхност — от настоящия момент до няколко хиляди преди Христа. Колкото повече разтягаше моноскопа, толкова по-назад във времето се връщаше. Той, корабът и моряците, които пътуваха с него, можеха да се върнат на всяко място и по всяко време назад в историята. Можеха да се връщат и на места, описани на страниците на книгите, подредени в огромната библиотека на кораба. Това означаваше безброй приключения. Всички знаят колко обичам океана и всичко свързано с него, затова злодеят беше истински пират от седемнайсети век, Пийт Хайн — първият и единствен капитан, заловил цяла испанска флотилия, която пренасяла съкровище. По този начин разтърсил из основи европейските пазари и превърнал света в хаос. Тъй като никак не се вълнувал от състоянието на европейските пазари, Хайн откарал съкровището в Холандия, което хич не се харесало на крал Филип III. Проблемът с грабежите беше, че макар да ставаше пребогат, забравяше нещо много важно. Да, досети се, нали? Магическият моноскоп. В началото на историята ми Пийт плава по река Сейнт Джон, където хвърля котва до болницата „Ривър Сити“ и започва да набира екипаж. Първа глава започва със звука на дървения му крак, който ехти по коридора на детското отделение — точно пред вратата на Джоди. Луната хвърля сянка върху главната мачта на Пийт Хайн. Той няма много време.

— Може да отнеме известно време — предупредих аз.

— Имам достатъчно — усмихна се тя.

За пръв път отворих уста и прочетох онова, което бях написал. Разказах го пред друг, но и пред себе си.

Цял живот бях кътал обичта на място вътре в мен, от което нямаше излаз. Там я бях съхранявал. Пазех я само за себе си.

Страхувах се да я покажа. Мислех, че ако го направя, тя ще изтече и ще остана без нищо. Нямах кой знае колко. После отворих книгата, наведох каната, в която се бе побрал малкият ми резервоар, и започнах да изливам. Първо по малко. Капчица, може би две. След това тънка струйка. Колкото повече изливах, толкова повече се наливаше. Чашата никога не се изпразваше. Странно как се получаваше.

Три часа по-късно тя отвори очи. По светло пийна малко вода и повдигнаха главата ѝ. Род и Моника седнаха и се заслушаха. Някои от сестрите и лекарите бяха в почивка и дойдоха да се нахранят наблизко.

Това събитие — четенето на приказка на момиченце, което може би умира — никога не бе виждано в тази болница.

Двайсет часа по-късно аз продължавах да разказвам. Две конкурентни банди пирати бяха заловили Пийт и настояваха да им каже къде е скрил моноскопа. Екипът на саможивците тъкмо бе акостира на острова, където държаха Пийт и се канеха да започнат да го измъчват. Джоди вече седеше. Температурата ѝ беше спаднала. Когато се унесе и заспа за няколко часа, аз поспях с нея. Бях точно до найлона, оградил леглото ѝ. Щом се събуди, започнах, откъдето бях спрял. Вечерта тя яде за пръв път от седмица. Два дена по-късно температурата ѝ спадна на трийсет и седем и две.

Още два дена по-късно завърших приказката. Тя беше част от по-дълга възшебна приказка, отчасти любовна история, отчасти поход. Беше вдъхновена от Толкин, Луис, Макдоналд и Л'Амур, всички заедно, а Джоди играеше главната роля — издигнала се от матрос до първи офицер. Щом спрях — приказката беше завършена — сестри и лекари се събраха, за да ръкопляскаат. Някои плачеха. Други се усмихваха. Моника ме целуна по бузата, Род ме прегърна. Целият трепереше. Джоди беше от вътрешната страна на найлоновата стена и се поклони на публиката около леглото.

Малката се възстанови. Прехвърлиха я в нейната стая, където тя поиска пурпурна шапка с перо от паун. Носеше я всеки ден. Скоро бяхме отново в стаята за игра и новината се разпространи. Всички деца настояваха да чуят историята. Тя ме накара да я прочета отново. Стаята беше пълна с народ. Сестрите идваха през почивките, лекарите все гледаха да се отбият.

Това постави началото на две тенденции. Първата беше свързана с шапките. Всички, включително лекарите и сестрите, започнаха да носят шапки. Второ, всяко хлапе искаше да бъде включено в приказката ми. Да си има роля. Да стане герой — член на екипажа. Имах куп истории, така че беше съвсем лесно. Просто записвах името на някой герой. За да бъде справедливо, пуснахме шапка с листчета. Имената на „печелившите“ бяха включени в историята през всичкото време, а след това трябваше да останат извън тегленето, така че някой друг да се включи. По-малки роли, където героят се появяваше в една или две сцени, „раздавах“ както ми дойде, в последния момент, и така давах на хлапетата надежда, че ще бъдат включени в някой епизод. Формулата сработи и клюката се понесе извън стаята за игра, разнесе се и в други стаи, така че от болницата трябваше да избият две стени и да разширят библиотеката.

Някой казал на друг, който пък споменал пред трети и така стигнало до местния телевизионен канал. Те се появиха. Носеха си и камери. Джоди седеше, хранеше се, говореше за тичане и игра на футбол. Стигнаха и до мен, насочиха светлина в очите ми. После започнаха да разговарят с лекарите. Те клатеха глави.

— Не съм виждал подобно нещо. Това момиченце умираше, а той просто влезе, започна да чете приказката си... и тя се върна.

Една от кабеларките реши да се задълбочи. Изпратиха специален репортер. Пуснаха материал.

Телефонът ми започна да звъни.

ТРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Джоди започна да обикаля из болницата, отначало с помощта на патерици, но фактът, че се справяше сама, беше повече от красноречив. Всеки ден се отдаваше на часове терапия. Род и Моника бяха непрекъснато до нея. Аз пък ловях риба през деня и прекарвах вечерите в болницата. Беше ми по-лесно да чета чужди приказки, но вече никой не искаше да ги слуша. Държаха да им чета онова, което аз съм написал.

Бях в океана, когато телефонът ми звънна.

— Питър Уайът?

— Аз съм.

— Обажда се Джъд Ролингър. Собственик съм на издателска къща в Ню Йорк. Чух, че имате приказна история, която децата харесват.

— П-просто с-седят м-мирно, докато им ч-чета.

— От онова, което чух, са направо залепени.

— Н-някои.

— Има ли си заглавие?

— Поне аз не знам да има.

Той се разсмя.

— Имате ли нещо против да я прочета?

— Не, господине, нямам абсолютно нищо против.

Прочете я и ми позвъни.

— Синко, най-добре бързичко да намериш заглавие за книгата си.

— Може.

Обадих се на Джоди. Попитах я дали има идея. Тя мисли минута.

— Наречи я „Пиратът Пийт и саможивците — първа книга“.

— Първа книга ли?

— Ами да. Как иначе ще кръстиш останалите?

За аванс от десет хиляди долара нюйоркското издателство купи „Пиратът Пийт и саможивците“, пусна пет хиляди бройки. Пропуснаха да ме изпратят на рекламна обиколка и натикаха книгата в дъното на книжарниците, защото издателят беше размислил и никак не му се искаше да преживее срама от провал. Книгата му беше харесала, но нямаше представа какви хора ще бъдат заинтригувани, следователно не можеше да прецени кой ще я купи и прочете. Реши, че като чета на децата, те слушат, но не беше сигурен, че написаната от мен история е върхът. Сега просто искаше да прегрупира силите и да замаже положението. Преди отпечатването жената, която ми беше редактор, ме попита на кого искам да посветя книгата. Беше лесно. Посвещението гласеше: „На Джоди, най-храброто хлапе, което познавам“. Влязох в книжарницата и видях моята книга притисната сред милион други.

Бях се включил в разговора. Бях намерил мястото си на масата. Гласът ми се беше смесил с гласовете на хиляди преди мен.

За нещастие тя си остана погребана между други истории. Събираше прах. Беше мъртва. Животът обаче има смешен начин, по който пресича пътищата на известното и неизвестното. На живите и мъртвите.

Съпругата на актьор се натъкнала на нея. Заглавието привлякло погледа ѝ. Тя обичала приключенията. Прочела я на един дъх. След това я прочела на децата си. Откликът им я изненадал. Разказала на своя приятелка, водеща на вечерните новини в Лос Анджелис. Тя я прочела и я препоръчала на друга приятелка, редакторка в „Маями Хералд“. Редакторката я предложила на някакъв тип, който създавал реклами за козметични компании. Той пък я похвалил пред жена, която не давала пет пари и не разбирала защо е целият този шум. Незнайно как, чудото се случило. Единственото, което помогна на книгата да се продаде, беше клюката.

През деня ходех на риболов. Клиентите ми не знаеха нищо. Нямаха представа. Вечер четях на хлапетата — нови части от историите, които пишех. След почти цяла година в болницата, Джоди бе изписана и се прибра у дома при Род и Моника. Те ме поканиха на празненството. Казаха, че искали да се събере

семейството, така че бяхме само четиримата. Ядохме торта, след това бургери, в този ред — точно както ѝ харесваше на Джоди.

Минаха месеци. Вече се бе разнесъл слухът за писател, който успял да напише онова, което децата искали. Отвеждал ги на местата, на които те желаели да пътуват, и то с помощта на героите, които харесвали. Вярвали на гласа му. Макар да била предназначена за деца, родителите също я изчитали на един дъх. Една от ранните рецензии гласеше, че книгата била „нов жанр“.

Чувала ли си за връхна точка?

Не вярвах, че съществува подобно нещо, затова отидох до книжарницата, седнах пред тентата с бутилка вода и загледах читателите с въглчето на окоето си. Преценявах изразенията им. Не беше никак трудно. Може би не трябваше да съм чак толкова изненадан; „Питър Пан“ и „Чудесният възшебник от Оз“, „Хрониките на Нарния“ се бяха родили при подобни обстоятелства — един човек разказвал приказки на група деца. Тогава видях нещо невероятно. Влезе баща с три деца. Бяха се хванали за ръце. Дотичаха до полиците. Свалиха книгата. Веднага започнаха да го молят:

— Почети, татко!

Той седна и те след него, кръстосаха крака ококорени, а той зачете, заменяйки моето име с техните, обръщаше страница след страница. Аз седях на пътеката, навел глава, облегнат на друга полица. Клатех глава. Нищо друго, никаква сила във вселената не е в състояние да постигне подобно нещо.

Минаха шест месеца. Огънят се разпространи. Никой не може да каже коя точно сламка е пречупила гърба на камилата, но едно беше сигурно. Животът се промени.

Критиците полудяха. „Забележително постижение.“ „Възхитително.“ „Неповторимо.“ „Невиждано след Толкин и Луис.“ „Вдигнал е летвата...“ Прочетох тези коментари и се почесах по главата. Усмивах се, когато казваха, че съм „прероденият Л. Франк Баум“.

Истината беше, че нямаш представа какви ги плещат тези хора, но читателите поглъщаха написаното от мен и нова

литературна звезда, т.е. аз, беше изстреляна в стратосферата. Издателят ми остана приятно изненадан от продажбите. Обади ми се.

— Имаш ли друга книга?

Имах много. Втората беше издадена скоро след това. Джоди я кръсти „Пиратът Пийт: завръщане на Острова на саможивците“.

Тогава ме изпратиха на рекламно турне, на което подписах поне десет хиляди екземпляра. Благодарение на книгата забелязаха и болницата, а също и децата. Дядо Коледа дойде на острова и аз трябваше да ходя в съда цели четири пъти, за да чуя думите „неотменимо право“. Годината беше добра.

Някакво студио в Холивуд откупи правата за филмиране на първата и втората книжка, така че спечелването на Националната литературна награда остана на заден план. Когато ме поканиха да присъствам на официалната вечеря, аз, с позволението на Род и Моника, взех Джоди за моя придружителка.

Тя се качи на сцената с мен и прие наградата. Шината ѝ потракваше, обувките ѝ с дебели подметки скърцаха по сцената. Пауновото перо потрепваше. Публиката стана на крака и я аплодира цели десет минути. Шумът беше оглушителен. Род и Моника се прегърнаха и ме шляпнаха по рамото. Спиралата на Моника потече. Конферансието попита Джоди защо е с шапка.

— Защото и аз като Пийт живея в свят без ограничения — отвърна тя.

Странно как няколко думи могат да променят нещата. „Ню Йорк Таймс“ пусна материал на следващия ден. На първа страница. Заглавието гласеше: „Свят без ограничения“.

Само за ден Джоди се превърна в лика на надеждата. Снимката ѝ с пурпурната шапка с перо бе закачена в болници, виждаше се от кориците на списания в цяла Америка.

Хлапето, което никоой досега не беше избрал, намери мястото си в света и в резултат на това аз излях цялата си любов, всички думи, които можах да намеря.

Интервюта, статии, участие в токшоу, хората искаха да ме опознаят. Да ме докоснат. Да ме видят. Да научат мнението ми. Искяха да разберат какво мисля. Стискаха книгите ми и питаха:

— Това откъде дойде?

Аз просто свивах рамене. Не знаех. Непрекъснато ме наричаха „писател“. Казах им, че трябва да употребяват думата за онези, които я заслужават. Аз бях риболовен водач.

Критиците решиха, че съдържаните ми отговори са проява на арогантност и се присмиваха на това, което не разбираха и никога нямаше да проумеят. Не че не исках да отговарям на въпросите им. Просто не можех. Шавах нервно на мястото си. Какви големи въпроси за малко човече като мен. Толкова незначителен на фона на времето и вселената. Те настояваха, че съм написал история, която „говори на цяло едно поколение“.

— Как успяваш да говориш с толкова много хора? — попита една вечер Лари Кинг.

Поклатих глава и отвърнах сухо:

— Н-не съм говорил с много. Говорих със себе си... — Посочих Джоди. — И с малко момиченце, което се казва Дж-джоди. Истинска с-случайност е, че са я харесали още няколко м-милиона. — Помълчах. — Не съм р-разказвал приказка на милиони. Разказвах я на едно момиченце, което може би умираше и щеше да изгуби к-крака си, и може би я разказвах на м-момчето, което бях навремето.

Оттам книгата отлетя от полицата.

Третата ми книга, „Пиратът Пийт и саможивците: светът е плосък“, остана четирийсет и една седмици на първо място в класациите. Когато пуснаха филма, трите първи места на „Ню Йорк Таймс“ бяха заети от моите книги. Казаха ми, че продуценти, режисьори и актьори, носители на наградата на Академията, търсели мои истории, обяснявали, че искат роли. Издателят ми нае екип, който да поеме пощата, адресирана до мен. Аз не можех да се справя сам. Бях твърде зает с риболова. Купих си лодка за шейсет хиляди долара, нови макари „Шимано“ и въдици „Сен Кроа“, няколко чифта светлоотражателни черни очила и поех към дълбоки води. Когато ставаше въпрос за риболовни такъми, не се скъпях. През деня ловях риба, поемах клиенти, а вечер разказвах приказки на стая, пълна с деца. Никога досега не се бях чувствал толкова жив. Толкова завършен.

Разширената библиотека беше омаляла отново. Хора от цялата болница идваха, за да ме слушат как чета. Болните пристигаха със системи, жени след химиотерапия, без коса, мъже с

подута простата, деца с белези на гърдите — какви ли не идваха, всякакви болести, всякакви хора. Рядко се чувствам по-щастлив, отколкото когато чета история, която сам съм написал.

Хващането на хубава херинга заемаше второто място. До него се нареждаше ловенето на едра дива съомга. Но най-много смисъл виждах в четенето на моя творба.

Пет години. Пет книги. Десетки езици, над шейсет страни, повече от седемдесет милиона броя продадени. Казвах, че траекторията на кариерата ми била невидждана досега. И то само защото отварях уста и разказвах.

Ами парите! Бях изкарал повече, отколкото можех да похарча, и плащах повече данъци, отколкото някои хора печелеха през целия си живот.

Онова, което се случи, надхвърляше дори най-дивите ми мечти, но аз научих нещо, и то по трудния начин. Думите дават надежда на хората. Те те правят богат и известен по странен начин. Снимката ми се озова на корицата на списание „Аз“. Има обаче едно, което думите не са в състояние да направят.

Не могат да върнат хората обратно към живота.

ТРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Бях довършил последната редакция на най-новата си книга и пръсках лодката с вода, докато обмислях къде ще ловя риба на следващия ден. Така се отпусках. Издателят и редакторката ми нямаха търпение да получат ръкописа. Имаха големи планове. Аз обаче възнамерявах първо да го прочета на децата. Винаги правех така. Те бяха лакмусът ми. Единственият човек, на когото го бях дал, беше Джоди. У нея беше единственото копие от ръкописа и от съобщението, което беше оставила на телефонния ми секретар предишната вечер, разбрах, че ще я довърши на същия ден.

Казах на децата и те много се развълнуваха. Щяхме да започнем същия следобед и да приключим за четири или пет вечери. В болницата много харесваха оживлението и нетърпението. Бяха звъннали и попитаха дали има начин да преместим „четенето“ в близка зала, където можеше да се съберат двеста човека. Отказах.

Канех се да тръгна към болницата, когато телефонът звънна. Беше Род. Гласът му трепереше.

— Тя пита за теб... побързай.

Деветдесет секунди по-късно погледнах скоростомера. Показваше сто и осемдесет километра в час.

Тя беше на шестнайсет. Красива млада девойка. Когато пристигнах, ми разказаха накратко. Излизала от училище. Чакала на един ъгъл. Дъвчела дъвка с аромат на грозде. Мислела единствено за абитуриентския бал. Очевидци разказали, че така и не видяла автобуса. Казаха, че четяла много задълбочено.

Пчела разсеяла шофьора, автобусът поднесъл, качил се на тротоара и отнесъл Джоди с шейсет и четири километра в час.

Сестрите в коридора хлипаха.

Пъхнах ръка в нейната.

— Здравей, малката.

Клепките ѝ потрепнаха. Тялото ѝ лежеше разкривено. Покосено. Кръв се беше съсирила по устните ѝ. Тя се опита да

заговори. Опита отново, преглътна. Очите ѝ бяха впити в някаква точка между този свят и отвъдното.

— Разкажи ми приказка. — Стисна ръката ми. — Прочети ми...

Издавна в кома. Интубация. Животоподдържаща система. Една сестра ми подаде найлоновата торбичка, в която беше прибран ръкописът ми. Бяха събрали листата от пътя. Подредих ги и ѝ четох без прекъсване цели деветдесет и седем часа. Когато мониторът над мен показва права линия, чашата в мен, онази, която беше пълна с обич, се пръсна на милион назъбени парченца, които се забиха дълбоко в сърцето ми.

Погребяхме я няколко дена по-късно. Стоях до ковчега, слушах как Моника издава звуци, каквито не предполагах, че човешко същество може да издаде, и наблюдавах как сълзите ми капят по дървения капак. Разкъсваше ме болка. Не познавах подобна болка. От шест милиарда човека на планетата... защо точно тя? Що за господ беше това? Заклех се никога повече да не прочета друга приказка. Никога повече да не прегъна страница.

Виктор Юго е казал, че надеждата е думата, която Господ е написал на челото на всеки човек. Наистина ли?

Тогава майната ѝ на надеждата.

Минаха дни. Телефонът не спираше да звъни, затова отидох на дока и го хвърлих на рибите. Не исках да чета на децата. Нито тази вечер. Нито която и да било друга. Пет пари не давах дали някой някога ще прочете нещо, написано от мен. Не ядях и не спях. За да облекча болката, се наливах с джин и тоник и така цял месец. Не исках да ловя риба. Не исках да говоря. Не исках да живея.

Алкохолът и изолацията подхранваха гнева ми. А аз бях много, ама много гневен.

Думата „отшелник“ дори не беше бегло подобие на онова, в което се превръщах. Отделих сърцето си от тялото, което го захранваше. Не се виждах с никого и никой не се виждаше с мен. Мина цяла година без книга. Предположенията ставаха все по-многобройни. Упорита репортерка плати на служител на минимална заплата в

магазина, където ползвах под наем пощенска кутия, за да ѝ съобици, когато си вземам пощата. Той ѝ позвънил. Тъкмо излизах, когато тя навря микрофон в лицето ми. Светлината на камерата ме заслепи.

— Пишеш ли?

Веднага отговорих.

— Н-не.

— Значи си я завършил? Питам за книгата от пиратската хроника. Завърши ли я?

Свих рамене и кимнах.

— Харесва ли ти?

Свалих черните очила от главата си и присвих очи заради отблясъците от водата. Наклоних глава на една страна. Загледах се нанякъде.

— Ще ми кажеш ли нещо за историята?

Усмивката ѝ ми се стори привлекателна. Очите ѝ излъчваха топлина. Не беше прекалено гримирана. Нахална беше, но просто си вършеше работата. Имаше и по-неприятни от нея. За момент се запитах дали да не я поканя на чаша кафе. Какъв беше смисълът? Умът ми никога не заекваше. Тя отново протегна микрофона.

— На Джоди щеше ли да ѝ хареса?

— Да. М-много.

Загледах се в нея. Скоро сълзите рукогнаха. Качих се в автомобила си и отпраших.

„Ню Йорк Таймс“ гръмна. „Отшелникът се появява отново с готов шедьовър.“ Така и не разбрах защо е цялата врява. Никога не разбирах. Шест месеца преди излизането на книгата през септември предварителните продажби в мрежата изстреляха непубликувания ръкопис на първо място.

Септември дойде и си отиде, но книгата така и не излезе. Това не означаваше, че не съществува. По-точно казано, тя не видя бял свят. Репортерите разчепкаха всяка незначителна подробност. Всяка следа. Пощенската ми кутия беше препълнена, но аз вече не ходех да си търся писмата. Колкото и пъти да променях телефонния си номер, те все намираха начин да се сдобият с него. Спрях да отговарям.

Таблоидите пушнаха слух, че съм се запознал с момиче. Че съм се оженил. Тя обаче ме била изоставила след година. Предположенията

ставаха все повече. Някой прошушна: „Трагедия“. Нямах представа какви ги приказват.

Две години по-рано, когато книгите ми се продаваха като топъл хляб, издателят ми подари мерцедес. Беше най-бързият, който някога бе създаван. Лъскав, черен S65 AMG. Повече от шестстотин конски сили. Цената на производителя беше над двеста и десет хиляди долара. Твърде лъскав автомобил за мен и не шофирах много, но беше бърз, затова един ден го изкарах.

Заминах от Джаксънвил по обяд. Ръкописът беше под бутилка „Бомбай Блу“ и литър тоник, увити в торба за боклук, защото заминавах в боклука.

Обадих се на издателя.

— Благодаря ти... м-много ти благодаря.

Обадих се на счетоводителя и му обясних къде да вложи парите ми, какво да направи с останалата част от библиотеката ми. Обадих се и на агента.

— С-сбогом и б-благодаря.

Скоро след като затворих, телефонът ми звънна. Новинарски екип от Южна Флорида бе успял да ме проследи. Приех обаждането. След кратко въведение репортерът обясни:

— Разбираме, че компанията собственик на издателската къща ви съди, за да ви принуди да пуснете следващата си книга.

— Т-така е.

— Тя завършена ли е?

— Да.

Колкото по-малко думи, толкова по-добре.

— Къде е?

Погледнах към седалката до шофьора, където беше поставена шестата книга, „Пиратът Пийт и саможивците: последният залез“ беше увита в найлонов плик.

— Т-тук.

— Какви са бъдещите ви планове?

Когато отговорих честно, естеството на интервюто се промени. Отговорът ми хвана всички неподготвени. Местната новина бързо стана национална и ме прехвърлиха на водещата по време на живо предаване.

— Значи ръкописът е у вас. Защо да е последен? Къде сте в момента? — Отпих от бутилката и отговорих на последния въпрос, като ѝ казах не къде съм, а къде ще бъда. После изхвърлих мобилния телефон през прозореца и той се разби на асфалта, тъй като шофирах със сто и трийсет километра в час. Натиснах газта, разкопчах предпазния колан, за да съм сигурен, че нищо няма да попречи на главата ми да се пръсне в стъклото, и отворих шибидаха, за да влиза достатъчно кислород и да подхрани огъня, който се канех да запаля.

Кръвта ми вече кипеше. Три четвърти джин, една четвърт аз.

Бях избрал времето и мястото — сега и моста „Кард Саунд“. Причините бяха две. Първо, благодарение на късмета, преди няколко години бях уловил най-хубавата херинга тук. Стори ми се, че мястото е подходящо, за да приключа с всичко. Второ, исках окончателен завършек. Мостът „Кард Саунд“ се издигаше над водата и бе подходящо място за скок. Освен това тук бе забранено за пешеходци и беше високо. Двайсет метра над водата. Напълно достатъчно.

Минах в друго платно и се запитах дали някой ще се появи. Дали на някого щеше да му пука.

Оказа се, че не са безразлични.

Спряха автомобили. Дълга редица фарове. Трафикът спря. Събра се тълпа. Заблестяха видеокамери на светлината на уличните лампи. Един новинарски ван беше пристигнал и започна да предава. Репортерът стоеше пред камерата, очертан на фона на тълпата, моста и пункта за плащане на таксата. Свидетелите не вещаеха нищо добро. Запалих края на парцал, който висеше от кутия с газ, оставена на задната седалка, натиснах клаксона и включих фаровете. Камерите се въртнаха към мен. Хората започнаха да ръкомахат. Неколцина размахваха мои книги. Погледнах моста, настъпих газта до дупка и се забих в кабинката за плащане.

След това подадох отново газ и скочих от моста „Кард Саунд“.

Свидетели — а те бяха много — казаха, че катастрофата била грозна. Репортерите описаха как колата ми разбила перилата, от нея се разхвърчали пръснали се стъкла и разкривени части от фаровете.

Мощният двигател бил форсиран до дупка и изпратил автомобила в небитието. Завъртях се и се разбих вертикално на повърхността. Някои казаха, че колата увиснала за кратко във въздуха, сякаш на забавен кадър, докато други се кълнях, че са ме чули как съм крещял в заключената кола — горял съм жив. Тъй като мракът обгръщаше повърхността на водата, ударът беше неочакван и гръмък, но не толкова шумен, колкото последвалата тишина.

Ококорени, хората в тълпата бяха притаили дъх, докато бързеите под моста погълнаха колата и я повлякоха заедно с мен към дъното на канала сред облак от мехурчета. Над сто слисани човека едновременно набраха 911, някои насочиха фенерчета към водата, други скочиха и се оказа, че те самите имат нужда от помощ. Бяха повикани спасителни лодки, водолази, но течението в канала беше твърде силно. Клатеха глави и гледаха на изток.

— Сигурно е отнесен към морето.

Също като живота ми. Пристигнаха психолози и успокоиха потресените от видяното. Два дена по-късно екип по претърсването открил съдраната ми риза с панталоните и една обувка. Колата бе намерена осемстотин метра по-надолу по реката и извадена. Вещите ми бяха прибрани — сак за фитнес с половин бутилка джин и празна бутилка тоник, слънчеви очила „Коста дел Мар“, въдица, нож за филетиране, слънцезащитен лосион и туба с двайсет литра газ, няколко ламинирани карти. ДНК тест потвърдил, че колата е моя.

Част от страната не се трогна от смъртта ми, но за останалите не беше така. Седмица по-късно проведеха погребална церемония. Тълпи опечалени и най-обикновени сеирджии се скупчиха на плажа източно от моста, стиснали в ръце мокри от дъжда книги, и се блъскаха, за да застанат по-близо до импровизирания гроб. Националните медии отразиха всичко. Местен свещеник извърши богослужение. Изказа съжаление, че не ме е познавал, и измънка нещо за „красота при пепелта“. Дори да имаше някаква красота, присъстващите така и не я откриха.

През последвалите месеци новинарите изцедиха всичко, което успяха, във връзка със случая. Документални филми, едночасови предавания, разследване в две, дори в три части. Имаше и доста теории на конспирацията. Неофициална биография, „Години на сътворение“ стоя в книжарниците три месеца след катастрофата.

Книгите ми отново се изкачиха на първите места сред бестселърите. На брега беше издигната паметна плоча, за да бележи мястото на катастрофата. Местен продавач, който твърдеше, че е бил свидетел, продаваше тениски, чаши, подложки за чаши, мои книги с меки корици. „Подписани“ първи издания, които не помнех да съм подписвал, бяха пуснати за колекционери. Местен университет създаде стипендия за курс по писане за хора с говорни проблеми. На първата годишнина от смъртта ми беше пуснат филм за края на живота ми. Един от любимите ми актьори изпълняваше моята роля. Справи се доста добре. Феновете чакаха на опашка. Станах по-известен със смъртта си, отколкото приживе. През следващите пет години журналисти, коментатори, блогъри, гадатели и всеки с дар слово и енергия да разпространи онова, което мисли, разнищиха всички подробности около талантливия ми, но кратък живот и не оставиха нито един камък непреобърнат.

Така и не откриха книгата.

ТРИЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Събудих са на плажа. Гол. Беше ми студено. Морска пяна полеваше по лицето ми. Рак отшелник гризеше носа ми. Знаех две неща. Нямах представа как съм се озовал тук, а за да стигна другаде, се нуждаех от помощ. Знаех, че съм жив, не защото слънцето ме заслепяваше, не защото усещах мириса на сол и чувах гласовете на чайките, а заради изгарящата болка в гърдите и гърлото.

Вдигнах глава, огледах се. Плажът се извиваше наляво и не виждах докъде стига. Плажът се извиваше надясно и не виждах докъде стига. Бял пясък. Много дървета. Шумни птици. Никакви хора. Мислите ми бяха тежки, объркани и бавни. Сигурно бях на някакъв остров. Странно, но когато затворих очи, беше същото.

Не исках да живея и не бях сигурен как съм стигнал дотук. Очевидно бях преплувал голямо разстояние. Чух стъпки. Хрущене на пясък. Тогава се появи той. Облечен беше в бяло. Расото му се развяваше на вятъра. Наведе се и скри лицето ми в сянка. Трябваше ми секунда, за да фокусирам поглед.

— Твърде много хора те търсят — рече.

Кимнах.

Той замълча, погледна към плажа, след това отново към мен.

— Искаш ли да бъдеш намерен?

Въпросът беше простичък. Отговорът обаче беше сложен.

— ... Не.

Той кимна. Последва ново мълчание.

— За колко време?

Навремето имаше британска рок банда — „Куин“. Може и все още да съществуват. Както и да е, помня една тяхна песен — „Кой иска да живее вечно“. Май беше саундтрак към филма „Флаш Гордън“ за един, който умря. Събуди се в друг свят. Песента зазвуча в главата ми и аз разбрах, че не е за мен. Едва сега погледнах съсредоточено лицето му и мога със сигурност да кажа, че никога не бях виждал толкова сини очи.

— Завинаги — прошепнах.

Той се изправи.

— Ела тогава. Останеш ли тук, наистина ще умреш.

Изправих се, но паднах. Изправих се отново и паднах втори път. Станах за трети път и той ме прихвана. Облегнах се на него.

— Не можеш да останеш в този вид — рече той. Свали расото си през главата. Отдолу беше с черни панталони, черни обувки, черна риза с бяла якичка. Нахлузи расото през главата и раменете ми, помогна ми да пъхна ръце. Дрехата се разстла около мен.

Единият крак пред другия.

Тръгнахме през гората към другата страна на острова, където беше закотвил лодката си в закътанно заливче. Беше „Патфайндър“, седем метра и половина, с „Ямаха“ 250. Оказа се свещеник, чиято слабост беше риболовът. Отпуснах се на кърмата. Виеше ми се свят. Почесах се по главата и открих, че по-голямата част от косата ми липсва. Беше опърлена почти до корените. Нежно докоснах кожата отзад на главата и раменете. Болеше. Спомнях си, че бях видял как пламъците ме обгръщат, но след това всичко ми се губеше.

— Отк-кога съм... — попитах.

Той вдигна котва, запали мотора и каза, без да ме поглежда:

— Преди три дена.

Не беше заради джина. Вероятно от обезводняване ме мъчеше жажда.

— Имаш ли в-вода?

Той ми подаде бутилка. Беше студена. По стените ѝ се стичаха капчици. Изпих я. След това още една. После още една. Пред погледа ми се проясни.

Той включи мотора на скорост и потегли през плитката вода. Обърна се към мен.

— Как да те наричам?

Не се бях замислял по този въпрос. Не бях мислил изобщо. Не бях и предполагал, че ще остана жив. Какви ли не въпроси се рояха в ума ми. Какво да правя сега? Не исках да ме наричат с каквото и да било име, защото не исках никой да се обръща към мен. Свих рамене и поклатих глава.

Той кимна, стисна устни и се замисли. Мина малко време.

— Какво ще кажеш за „Сънди“?

— Какво?

— Сънди.

— Като деня от седмицата ли?

— Да — кимна той.

Светът бе все още мътен и не особено смислен пред погледа ми, но думите му ми се сториха напълно лишени от смисъл.

— Защо пък... С-сънди?

— Защото ми е любимият ден от седмицата.

Това ми се стори още по-безсмислено. Сигурно недоумяващият ми поглед му го каза.

— Какво...

— Той поставя началото. Чисто ново начало^[1].

В лудостта му, изглежда, имаше методичност.

Името Сънди отекваше в мен. Погледнах го. Беше си сложил слънчеви очила. Присвих очи. Той спусна задната седалка, грабна втори чифт и ми ги подаде.

— Вземи, така няма да ти блести. — Наистина помогнаха. Заглушиха пулсирането в главата ми. Той натисна дросела напред и бързо поехме през вълните. Вятърът теглеше дрехата, с която бях загърнат. Обърнах се към него. Цялата тази работа ми се виждаше откачена.

— К-как да те наричам?

— Стеди.

Поклатих глава и стиснах ръкохватката от неръждаема стомана, която опасваше централната конзола.

— Не, не се чувствам никак устойчив.

Той се усмихна.

— Не, така се казвам.

— Стеди ли се казваш?

Той кимна.

Загледах се над водата. Светът се бе променил, откакто го напуснах. Почти нищо нямаше смисъл. Млъкнах и се преместих по-напред, затворих очи и оставих ветреца да ме гали. Замислих се за децата. За болницата. За Джоди. Род. Моника. За сиропиталището. За леглото си. За живота, който познавах преди.

Много се промени в онзи ден. Всичко се промени.

Е, почти всичко.

Тъй като нямаше съпруга и деца, Стеди имаше хоби. Една страст извън църквата. Риболов с въдица. Беше луд на тема херинга. Аз мислех, че знам страшно много за риболова. Преди години си беше купил малък остров и си бе вдигнал барака. Това беше убежището му. Тихото местенце на подпори. Това беше мястото, от което можеше да наблюдава света. Заведе ме там.

— Островът има необичайна история. Хората варели тук незаконно уиски по време на Сухия режим. След това други го използвали, за да складират наркотици, които прекарвали от Куба. Трети пък спирали тук, когато пренасяли кокаин от Южна Америка. — Посочи мангровите дървета и комарите. — Чувствай се като у дома си.

Не знаех много по въпроса, но онези, които вършат подобни престъпления, си търсят трудни за откриване места, до които външен човек трудно ще успее да се добере. Те не са отбелязани на картите. Това островче беше точно такава.

Животът ми се промени. Нямах телефон. Нямах адрес. Нямах очаквания. Промених начина, по който спях, пиех и говорех. Навремето ми бяха казали, че няма да успея да се преборя със заекването; не бяха живели моя живот и не бяха скочили от мост с двеста двамайсет и пет километра в час. След като мислите ми не заекваха, защо тогава устата го правеше? Поне така си мислех. Единственото, което не се промени, беше начинът ми на мислене. Не можех да променя човека, който бях, преди да отворя очи. Разглеждах повърхността на водата. Разчитах движението на рибата. И разказвах истории. Онова, което ми показваше, че не съм мъртъв, беше разбитото ми сърце. Все още го чувствах. Оттеглих се в блатата, Десетте хиляди острова, водите на залива и местата около Флорида и оттогава не съм мърдал оттам.

Щом се възстанових, започнах да си припомням откъслечни моменти. Спомних си как автомобилът разби бетона, как отскочи от края на моста, как се гмурна и леко се завъртя. Спомних си как стъклото се пръсна, как пламъците опариха врата ми, как виеше моторът. После ударът, въздушната възглавница ме удари в лицето и в купето нахлу вода. Обгърна ме. Спомних си, че гледах как ръкописът в найлоновия плик, очакваната от всички книга, се вдига

от седалката, когато водата нахлу. Можех да я грабна, но не го направих. Просто я оставих. Вече не исках да съм писател, не исках да имам нищо общо с тази или с която и да било друга книга. Толкова дълго бях убеден в божествената сила на думите. Само че в смъртта на Джоди нямаше абсолютно нищо божествено. Нито в онова, което тази смърт причини на болницата.

Когато водата нахлу и ме залепи за седалката, мисълта, която ми мина, не бе за следващата глътка въздух, нито да изплувам на повърхността, а „защо?“.

Това се случи преди девет години и сто деветдесет и седем дена.

Хората отдавна питат как е възможно смъртта на невинна млада жена, която не ми е нито дъщеря, нито съпруга, да ми повлияе до такава степен? Да не би да съм имал „непристойна връзка“ с Джоди? Въпросът ме обижда, защото не съм имал такава връзка. Обичах я, но нея я обичаха всички. Смъртта ѝ ме нарани, но не тя ме накара да разбия бетонната стена с двеста дваисет и пет километра в час.

Автобусът, който удари Джоди, беше счупил трийсет и седем кости в тялото ѝ. След всичко, което бе изстрадала, но бе оцеляла, просто не можех — и досега не мога — да открия смисъл в това. Джоди почина от вътрешни наранявания и кръвоизливи. Нямаше земна сила, която да ѝ помогне. Обзет от шок и неспособност да повярвам, аз отидох на мястото, където беше блъсната — кръвта ѝ още се виждаше на улицата — и изревах с пълно гърло:

— Ако така завършват всичките ни надежди и добри намерения, защо тогава не пуснеш по един куршум на всички ни и не сложиш край? Защо си ни оставил тук, защо ни даваш обич, защо ни изпълваш с мечти и ни обсипваш с дарове, за да ги разлееш после по улицата като евтина боя!

Погребахме Джоди. Тихите ѝ стъпки вече не се чуваха по коридорите на болницата и аз се озовах на място, където радостта я няма, а властва страданието. Тук силата на думите е в онова, което могат да направят, не в онова, което не могат. Затова се изстрелях към южния край на континента с надеждата да се удавя в джунгли

солена вода, да погребва и себе си, и дарбата си на дъното на канала. Три дена по-късно се събудих гол на плаж до сбръчкан старец в бяло расо, който изпускаше кръгчета дим и стискаше въдица в ръка.

Стеди ме доведе в дома си и направи всичко по силите си, за да затвори раната. Аз обаче не му позволих, затова кървя вече цяло десетилетие. И ето че преди няколко седмици поради причини, които единствено Стеди разбира, той натъпка назъбеното парче, което си ти, в зейналата дупка, която съм аз.

Получи се. Кървенето спря. Доказателството е в ръцете ти.

Има още едно последно нещо. Врата номер три не съществува. Тя не предлага изход. За теб това е съблекалнята зад кулисите, откъдето можеш да чуеш изпълнителите на сцената и отклика на публиката, но ти е забранено да се присъединиш към шоуто. За мен това е свят, пълен с хартия, но аз нямам мастило. От тази страна на вратата живеем сами със спомените си, лишени от възможността да проявяваме дарбата си, но я помним ясно — или нуждата да я използваме. Това остава и расте. Без да бъде задоволено и заситено.

Кейти, обърни се, върни се през вратата. Напиши собствената си история. Започни на чиста страница, на която няма други думи. Започни там, където края, следващият завой, следващата отбивка, следващото разкритие, следващият конфликт, който изисква разрешение, не е написан. Там, където сценарият няма край. Когато се добереш до това място, когато застанеш под светлината на прожекторите, на пиедестала, създаден за един-единствен човек, едва тогава изтръскай парченцата, които имаш, на сцената и кажи на света — кажи на всички, да те чуят и на евтините места отзад — „Това бях аз навремето... но вече не съм такава“.

[1] Англоезичните изброяват дните на седмицата, като започват с неделята. — Б.ред. ↑

ТРИЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Прибрах се на стоп. Двама в поне трийсетгодишен форд пикап ме откараха до Евърглейдс Сити. Не бях много гладен, но купих разни продукти. Петнайсет минути след като се прибрах, признах пред себе си, че през всичкото време на тази лодка никога не се бях чувствал по-самотен.

Спорът в главата ми вървеше в две посоки. Трябваше да правя нещо, каквото и да било, да я спра, да не ѝ позволя да се нарани сама. Другият глас настояваше, че няма да мога да направя нищо. Дори да кръжа около нея като хеликоптер по двайсет и четири часа в денонощието, седем дни в седмицата. След като е решила да се нарани, щеше да намери начин да го стори. Тя беше разумна жена, която отговаря за себе си.

Това не ми помогна особено, просто не вярвах, че е така.

Прекарах вечерта в задната част на лодката, загледан в Млечния път, наблюдавах как падащите звезди оставят следи по небесния купол. Комарите жужаха около главата ми. Запаших лимонова свещ и когато те престанаха да ѝ се присмиват, отново забръмчаха около главата ми. Премислях нещо, което Стейди веднъж ми каза: „По думите ти ще ти дадат опрощение, по думите ще те прокълнат“. Когато го каза, беше насочил пръст към мен.

Седях в задната част на лодката и мислех над това, което ми каза. Мислих много за Джоди, Род, Моника, за децата в отделението, скупчили се около мен, докато им четях, за тътрещите се стъпки, за сериозните лица, за едрите кръгли очи, за белезите, за лепенките и системите, за одобрителните погледи на лекари и сестри. Животът ми преди този. Някога бях готов да направя какво ли не за тези деца. Абсолютно всичко. Но това беше по времето, когато резервоарът на надеждата ми беше по-дълбок, отколкото предполагах. Беше достатъчно дълбок, за да живея благодарение на него. Някои биха ме нарекли страхливец. Може и да е истина. Болката е страшна пречка. Най-вече болката, която извира от сърцето. Знам го със сигурност. Мисля, че Изабела Десуш също го знае.

Опитвах се да изброя и да посоча онова, което ме плашеше. Страхът, който се опитвах да заобиколя. Страхът ме беше накарал да заживея съвсем сам на лодка в пущинака, където никой не можеше да се добере до мен, където никой не бе в състояние да ме нарани и никой не можеше да ме разплаче. Въпреки това по лицето ми се стичаха сълзи. Появи се образ: болницата. Мисълта да вляза в онази болница, да седна на пода и да прочета приказка на група самотни дечица ме плашеше. Нали видях какво причинява. Какво може да причини. След това видях и какво не може. Някъде там се пречупих.

Плаках дълго, разтърсващо. Изплаках сълзите, които се бяха събирали десет години.

* * *

Събудих се, когато слънцето докосна върховете на мангровите дървета. Бях спал на стола и усетих, че съм схванат. Сварих кафе и седнах с крака във водата. Пъстървите по течението ме зовяха, въдиците ме чакаха бездейни, но аз нямах желание да ловя риба. Нямах желание да правя каквото и да било. Цял ден се влачих нещастен. Беше ми мъчно за Кейти. Беше ми мъчно и за мен самия.

По обяд се обадох на Стеди. Той ме изслуша, не каза почти нищо. Истината го нарани. По тона на гласа му разбрах, че е разочарован. Задето сме се провалили. Задето аз съм се провалил. Казах му, че ще остана вкъщи за всеки случай, ако поради някаква причина тя реши да ме открие. Може пък да се е почувствала в безопасност тук. Той затвори, без да каже и дума, а аз се въртях около лодката дни наред, седмици.

Кейти така и не се появи.

През април бях потънал до гуша в самосъжаление, затова отидох до мястото на нейната мнима смърт. Там беше пълно с народ. Триста лодки се бяха събрали наоколо. Хората в тях се веселяха. Огромният им брой ме учуди. Спрях и заговорих един човек с бира в ръката в надуваема лодка.

— Каква е тази суматоха?

Той ме погледна така, сякаш си бях загубил ума. Предложи ми бирата си.

— Готин, Великден е.

Бях потънал в самота и нямах представа.

— А, да, разбира се.

Описах кръг около непрекъснато разрастващия се цирк от закотвени лодки. Деца с пояси, джетове във водата, бързи моторници, застинали неподвижни, момичета по бикини от Саут Бийч, дебелани от Лонг Бийч и най-обикновени сеирджии. Носеше се аромат на кокосов ром, цигари, лосион против слънце и трева. Белите кръстове от пластмаса бяха станали повече от сто. Какви ли не размери и форми. Сякаш бях попаднал насред недовършена игра.

Поклатих глава и оставих сцената зад гърба си. Много скоро щяха наистина да имат причина да тъгуват. Малкото пъти, когато разговарях със Стеди, той ми казваше, че не се е чувал с нея. Не бил получавал имейли. Нямаło никакви съобщения на гласовата му поща. Нямаше и „До онзи, който намери това писмо“. Звъняхме на мобилния ѝ телефон, онзи от сейфа в банката, но тя не отговори, а гласовата ѝ поща не се включи. Предполагах, че Кейти си е отишла безмълвно. По неин си начин. По време, което тя бе избрала. Никакви свидетели. Независимо от всичко, знаех, че е въпрос на време, преди някой да открие тялото.

Болката в гърдите ми си оставаше безлика. На моменти откривах, че ми е трудно да дишам.

Отпращих към блатата и се изгубих в стари алигаторски обиталища и мангрови гори, където човешки крак не се бе осмелявал да стъпи от много отдавна. Късно следобеда се отправих към къщи. Слънцето залязваше.

Не спирах да мисля за Кейти. Истината беше, че мислех единствено за нея. Питам се как го е направила. А как щях да живея аз, след като науча? Нямаше как да отговоря, но знаех, че имам нужда от някакъв завършек. Може би Стеди се чувстваше по същия начин. Бях се крил тук прекалено дълго.

Крайно време беше да се видя със стареца.

Изкъпах се, качих се на гребната си лодка до Чъкълъски и отидох с автомобил до Маями, макар да съзнавах, че посещението ми може да вгорчи любимия му ден от седмицата. Освен службата призори, на другата, в осем, която той изнасяше, щеше да е пълно с народ. Огромна тълпа означаваше, че по-лесно ще мина незабелязан.

Паркирах, вдигнах яката си и се смесих с тълпата като човек, който ходи на църква един-единствен път в годината. Шляпането на чехлите ми бе заглушено от гласовете на почти хиляда човека, които отекваха в стените.

Хиляда свещи осветяваха вътрешността. Носеше се мирис на тамян. Чувахе се шепот. Семействата се отправяха към пейките. Сядаха нагъсто един до друг. Някои бяха коленичили, привеждаха се, устните им мърдаха. Бяха дошли и момиченца в бели и розови роклички. Момченцата бяха в памучни костюми. Майките пригладваха косите им и подръпваха ризите им. Бащи се суетяха около майките, те пък се суетяха около децата, които изглеждаха чудесно.

Стеди беше при входа, стискаше ръцете на хората, прегръщаше бебетата, целуваше децата. Беше облечен в пурпурно, широко усмихнат. Грееше. Златното взем по дрехата му отразяваше светлината на свещите. Обичаше да казва, че църквата му придава блясък.

Намерих си място в дъното. На последния ред. В самия край. Далече от първите редове и още по-далече от осемдесет и четири годишните очи на Стеди. Не исках да ме види, преди да приключи. Не исках да съсия службата му, като ме види сам, без Кейти.

Зазвуча музика, започнаха химните и добре че нямаше никого от пожарната. Сардините имат повече място от нас. Често съм си казвал, че католическите служби са добро упражнение, че католиците са или трябва да бъдат в по-добра форма от баптистите или методистите. Католиците стават, седат, коленичат, повтарят. Повечето от другите единствено стават и седат. Всъщност и хората от англиканската и от епископалната църква стават, седат и коленичат, така че не знам... Както и да е, всеки път, когато присъствам на някоя от службите на Стеди, си спомням през смях термина, който той беше измислил: „аеробика-църква“.

След малко цялото паство коленичи. Коленичих и аз. Наведоха глави. И аз наведох моята. Едва потиснах желанието да си тръгна, да отида до апартамента на Кейти, да проверя дали не се е обесила от балкона, дали не е прерязала вените си, докато лежи във ваната, дали не е припаднала в коридора, след като е изгълтала повече от сто хапчета. Нещо обаче ми подсказваше, че не това е начинът, по който ще си отиде.

След проповедта Стеди покани децата отпред. Седна сред тях. Обясни им защо днес е любимият му ден от годината. Високо над него на стената се виждаше надписът EGOSUM LUX MUN^[1]. Децата слушаха, смееха се. Той буквално ги беше очаровал.

След тази минислужба се върна на олтара, разчупи тялото и предложи кръвта Христова с усмивка, като каза, че тя „говори похубави неща от Авел“. Предните редици се изпразниха, когато хората тръгнаха напред, където Стеди топеше нафора във вино и я поставяше на езиците им.

Седнах и се загледах в изтъркания мрамор в краката си. Една сълза потече по носа ми и капна на пода. Последва я втора. След това и трета. Събраха се като вена върху мрамора.

Стичаше се нова, когато нечий палец се протегна иззад рамото ми и нежно я избърса.

Тя беше с шал, слънчеви очила, без лак на ноктите, с избелели дънки, чехли, пусната над дънките бяла риза с вдигната яка. Отпусна ръка върху моята и коленичи. Трепереше. Пръстите ѝ се преплетоха с моите като филизи.

Кейти свали очилата и ме погледна. Целуна ме по бузата и въздъхна през сълзи. Притисна длан до сърцето ми. Опита се да заговори, не успя, пробва отново и пак не успя.

Облегна се на мен. Разтопи се до мен. Слепоочие до слепоочие. Изтърканият мраморен под ни наблюдаваше. Сълзите ѝ се смесиха с моите. Застаналият отпред Стеди ни благослови. Гласът му проехтя. Тя огледа насъбралото се множество и събра кураж.

Пое си дълбоко дъх, след това стегна крака, сякаш се готвеше да се изправи. Притисна устни към ухото ми. Дъхът ѝ беше топъл.

— Сбъркал си само за едно.

Погледнах я.

— Думите връщат към живота. — Пое лицето ми в ръце и ме целуна по устните. — Най-вече твоите.

Изправи се, заобиколи реда и спря в средата на пътеката. Нямаше сценарий. Нямаше заучени реплики. Кейти Куин сама режисираше себе си. Стеди се бе изправил пред нея на четирийсет, може би дори повече редици напред. Видя я, присви очи, после раменете му се отпуснаха, той се задави, овладя се и усмивка се разля по лицето му. Може би въздъхна. Кейти се обърна към мен, след това бавно свали

шала от главата си, махна очилата и ги остави да паднат на земята. Накрая пристъпи бавно към Стеди.

Жена от дясната ѝ страна изпищя. Последва втора. И трета. Шепотът се превърна в глъчка. Хората наставаха.

Кейти се приближи до Стеди. Влажни очи и усмивка, която не можа да скрие. Тя застана пред него, готова за покаяние. Той топна нафора и я постави върху езика ѝ. Тя се поклони. Той положи ръка върху главата ѝ и устните му се раздвижиха. Пандемониум беше най-точната дума, с която можеше да бъде описано паството в този момент.

Станах, измъкнах се отзад и се облегнах на вратата. Преди да изляза, се обърнах. Стеди прегръщаше Кейти, тя плачеше, но очите му бяха насочени към мен, а усмивката му се беше стопила.

[1] Аз съм светлината (от Йоан. 8:12). — Б.пр. ↑

ТРЕТА ЧАСТ

Онова, което положи началото на промяната, бе написаното... Събудените спомени ще влязат в ролята на тиранин... Промяната, която написаното предизвика у мен, бе едва началото — само за да ме подготви за намесата на боговете. Те използваха собственото ми перо, за да ме прободат.

К. С. Луис, „Докато
имаме лица“

Да умреш е нищо; ужасно е да не живееш.

Виктор Юго,
„Клетниците“

ТРИЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Кейти се върна през врата номер три. Някога това беше еднопосочен изход с табела „Влизането забранено“, но сега тя изтръгна вратата от пантите — доказа, че светът греша — за пореден път. Появата ѝ бе отразена на първите страници на вестниците по цял свят. Заглавия като „Чудо в Маями“, „Великденска изненада“, „Възкресението на Кейти Куин“ и „Да живее Кралицата“. Френски писател нарече събитията „Лятото на света Кейти“.

Кейти се появи навсякъде, обиколи всяко токшоу, където я поканеха, и всякакви други предавания. Дори Стори се появи на няколко. Въпросите бяха много. Кейти даваше уклончиви отговори. Пое пълна отговорност за случилото се. Носеше и белези, които бяха доказателство, и тя не ги скри нито с дрехи, нито с грим. Камерите се надпреварваха да я покажат в близък план. Тя не трепваше. Чакаше. Не се срамуваше. Когато я попитаха защо се е върнала, тя отговори:

— Срегнах един човек.

— Кой е той?

— Човек, който събуди отново желанието ми за живот.

— Как го направи?

Тя се поколеба. Замисли се.

— Даде ми причина да живея.

— Каква е тази причина?

Тя погледна право в камерата.

— Може би някой ден той сам ще сподели с вас.

— Какво ще правиш сега?

Тя сви рамене.

— Ще изиграя роля, която не съм играла никога досега, с ненаписан сценарий.

Търсенето на въпросния човек беше упорито; новинарските агенции не жалеа пари, но така и не успяха да се доближат до мен. Тя бе спазила обещанието си. Бях в безопасност. Излезе от ролята на Кейти, но това не означаваше, че ще накара и мен да изляза от своята роля.

Кейти посети „лобното си място“ в залива и благодари на всички, които бяха я почели там. Някакъв тип, който явно е бил пиян през последните две или три десетилетия, си приписа заслугата и лъсна пред камерите. Кейти ми се стори по-спокойна, сякаш демонът, който я измъчваше, беше освободен. Аз знаех — и наблюдавах.

* * *

Закотвих „Измислен живот“, натоварих на „Джоди“ колкото такъми успях, за да ми стигнат за няколко месеца, дори за година, и изчезнах, навлязох по-дълбоко сред островите. Пътувах по западния бряг, през водите на Луизиана, до Тексас и обратно до островите — не останах за втора нощувка на нито едно място. Веднъж в седмицата си намирах хотел, за да ям топла храна. Ловях по малко риба, записвах приливите и отливите и гледах напред. Месеците се изнизваха.

Една сутрин наливах бензин в Кий Ларго, когато посегнах към „Уолстрийт Джърнъл“. Кейти беше взела роля на Бродуей, а билетите били разпродадени часове след съобщението. „Ю Ес Ей Тудей“ твърдеше, че е подписала договори за няколко филма. Най-скъпо платената жена в бизнеса.

Изкарах „Джоди“ на линда, качих се на влак за Ню Йорк, в града взех метрото и отседнах в хотел на Пето авеню. Сини светлини и неон. Като че ли всички освен мен се наливаха с мартини. Купих си нов костюм, подстригах се, обръснах се, дори обух черни лачени обувки. Краката ми нямаха представа как да се държат. Портиерът скъса билета ми, аз седнах на първия ред на балкона и се вгледах в света, който обитаваше Кейти. Тя беше впечатляваща. Уникална. Очарова всички. Чак до евтините места.

Седях и клатех глава. Стеди беше прав. Тя беше единствена и неповторима. Стандартът, по който преценяваха другите.

В края на представлението публиката стана и не спря да ръкопляска цели десет минути, чуваше се свирене. Тя повика останалите от актьорския състав, представи всеки, те се поклониха и помахаха. Хората хвърляха цветя. Някакъв от публиката се провикна:

— Кейти, ще се омъжиш ли за мен?

Тя се разсмя. Беше щастлива. Не беше толкова неспокойна както преди. Беше качила няколко килограма.

Пъхнах подаръка под мишница и намерих разпоредител. Беше възрастен господин, сивокос. Подадох му три банкноти от по сто долара и подаръка. Бях наел човек в Маями, който се занимава с редки книги, и го бях накарал да ми намери старо издание на „Спящата красавица“. Беше от друг век, с кожена подвързия. Той го намери. Реших, че на нея ще ѝ хареса. Увих го в шал на „Ермес“, след това го опаковах в кафява амбалажна хартия и го вързах с панделка. Разпоредителят ме погледна.

— Бихте ли предали това на госпожица Куин? Подаръкът е за нея. Парите са за вас.

Той сви рамене.

— Господине, мога единствено да го сложа при останалите.

Кимнах.

— Добре.

Подадох му книгата и парите.

Той се усмихна.

— Но мога да го поставя най-отгоре на купчината.

— Ще ви бъда много признателен — усмихнах се и аз.

Обърнах се и излязох на улицата.

Докато пътувах с влака, се чувствах самотен, животът ми беше самотен, измерваше се единствено с приливите и отливите. Минаха седмици. Затворих се още повече в себе си. Много мислих за живота си и в какво се беше превърнал. Честно казано, не беше кой знае какъв живот. Дори аз го знаех.

Единственият човек, с когото се виждах, беше Стеди. Той идваше всеки понеделник и четвъртък, носеше ми продукти и двамата ловяхме риба през последния час на прилива и няколко часа от отлива.

* * *

Слънцето залезе. Разглеждах водата и следвах рибата към мястото, където се хранеше, на североизточната страна на Павлилиън Кий — същия малък остров, където Кейти прекара деня замислена

дали да ме помоли да я преведа през врата номер три. Може би в известен смисъл се опитвах да се върна назад. Да опиша кръг.

Закотвих „Джоди“, накладох огън и задуших няколко филета от следобедния улов. Слънцето се спускаше над хоризонта, когато чух тихото пърпорене на хеликоптер. Идваше откъм залива и кацна в далечния край на стотина метра от мен.

Пилотът угаси двигателя и Кейти слезе. Усмихна се, помахаше и тръгна към мен. Ветрецът прошумоля сред дърветата, твърдите листа се докоснаха. Дори листата ръкопляскаха, когато тя се появи.

Срещнахме се по средата. Тя стоеше полуусмихната, свила ръце зад гърба си. Поклатих глава.

— Кой друг освен теб би ме намерил.

Тя ме прегърна.

— Благодаря ти за книгата.

— Пак заповядай.

— Можеше да дойдеш зад кулисите. Просто трябваше да им кажеш...

— Знам.

Тя кимна, целуна ме по бузата и се отри в мен, докато пристъпваше към огъня. Присъствието ѝ ме стопли. Тя размърда пръстите на краката си в пясъка.

— Какво има за вечеря?

Изглеждаше добре. Не. Задраскайте това. Изглеждаше великолепно. Белегът на врата ѝ беше избледнял, но тя не се опитваше да скрие онова, което все още се виждаше. Ароматът ѝ ме обгърна. Тя коленичи до огъня, вдигна тигана и започна да дояжда онова, което беше останало. Седнах срещу нея — окъпан в светлината на огъня и на присъствието ѝ.

Тя вдигна вилицата, на която бе боднала хапка риба.

— Гладен ли си?

Гласът ѝ беше силен. Звучен.

Поклатих глава.

Дояде всичко и попита, без да ме поглежда:

— Хареса ли ти представлението ми?

— Да.

Обра с вилицата остатъците.

— Кое точно ти хареса?

— Никога досега не бях виждал толкова впечатляващо представление. Ти беше феноменална. Аз...

Тя се усмихна.

— Кажй нещо оригинално.

— В продължение на три часа ме накара да вярвам, че светът на сцената е истински, а онзи, в който живея аз, не е.

— Странно. — Тя насочи вилицата към мен. — Аз имам същото чувство всеки път, когато чета някоя от петте ти книги. Прочетох ги по няколко пъти. — Изви и двете си вежди. — Та стигаме до нещо, което исках да те попитам. — Настана тежко мълчание. — Шестата книга, кога ще ми я дадеш? — Докосна слепоочието ми. — Знам, че е някъде вътре.

— Издателят ми ли те прати тук?

Тя се разсмя. Беше лесно. Не се сдържа.

Перките на хеликоптера бяха престанали да се въртят. Пилотът бе застанал до машината и пушеше.

— Какво правиш тук? — попитах.

— Имам свободна вечер. Дойдох да видя Стеди. Той ми каза, че може да те намеря тук.

— Ясно.

— Питам се дали има начин да те убедя да се върнеш с мен. — Спря да дъвче и ме погледна. — Представлението приключва след няколко седмици и ще бъда свободна.

— Преди кое?

— Ще снимам в Европа — и ще разполагам с доста време в Северна Франция. Освен това има още работа по сценария и си търсят писатели.

Загледах се на изток.

— Почти усещам вкуса на кроасаните. — Погледнах я. — Изглеждаш ми щастлива.

— Просто прескочи онова, което казах за писателите.

— Да — разсмях се аз. — Нарочно го направих.

— Светът има нужда от добри писатели.

— А ти прескочи онова, което казах — че изглеждаш щастлива.

Тя кимна.

— Щастлива съм. — Сви рамене. — Животът не е съвършен, но е по-хубав. Рядко се чувствам по-щастлива, отколкото когато съм на

сцената.

— Заслужаваш го. — Тя чакаше. Добре преценено мълчание. Мълчание, в което се чувстваше комфортно, но не и аз. — Кейти, не мога да се върна с теб.

— Не можеш или не искаш?

— Заби ме — кимнах аз. — И двете.

Тя впери очи във водата и остави тигана.

— Как е риболовът тук?

Широка усмивка.

— Става.

Тя се изправи, аз ѝ подадох въдица и нанизах десетсантиметрова изкуствена примамка, наситена с аромат на скариди — а тя я метна през течението. Стръвта стигна до дъното. За час улови над трийсет риби.

Луната се вдигна, аз подкладох огъня, двамата седнахме на земята и заровихме пръсти в пясъка. Заговорихме за нейния живот — за представлението, за предстоящите филми, за неустойките, за откачения ритъм, който заплашваше да изцеди живота от нея, за границите, които тя беше поставила. Говореше с надежда. И на повърхността, и отвътре.

— Няколко издателства искат да напиша историята си — истинската.

Извих вежда.

Тя продължи:

— Готови са да платят безбожна сума за цялата работа — включително и за тайнствения мъж, който ме вдигна на крака и ме върна към живота. — Тя се разсмя. — Нямам търпение да научат кой е.

— И? — любопитствах аз.

— Това не е моята история.

Чак сега разбрах, че е напълно здрава. Кейти беше успяла. Беше се превърнала в себе си.

Около полунощ тя стана. Пилотът се беше опянал на пясъка в далечния край на острова. На всеки няколко секунди дърпаше от цигарата и върхът ѝ пламваше в рубиненочервено. Тя погледна часовника си.

— Сигурен ли си, че не мога да те убедя? — Махна с ръка към острова и „Джоди“. — Тук няма да липсваш на никого.

— Сигурен съм.

Подръпна ризата ми с две ръце, наведе се напред и притисна чело на гърдите ми. Най-сетне вдигна поглед.

— Още боли, нали?

Загледах се на югозапад. Към залива. След това погледнах нея.

— Всеки ден.

Тя се усмихна. Очите ѝ бяха мокри. Кимна.

— И мен.

Целуна ме по бузата, след това в крайчеца на устата и тръгна към хеликоптера. Пилотът се беше качил, за да започне подготовката. Перките се завъртяха бавно. На няколко крачки от машината тя спря. Обърна се. Подбра внимателно думите си.

— Понякога, когато застана на сцената, си спомням.

— Кое?

— Че дарбата ми не е моя. И всичко това... — Тя посочи себе си и хеликоптера. — Не става въпрос за мен.

— А за какво?

Тя се подсмихна, понечи да отговори, но се въздържа и се обърна. Три минути по-късно дори пърпоренето на хеликоптера не се чуваше.

* * *

Минаха седмици. Всички приказки си имат край.

Беше неделя сутринта. Седях с чаша кафе в скута, гонех комарите и мислех за живота си. Напоследък все това правех. Мислех в каква посока беше поел. Що за живот водех? Живот на примирение.

Когато чух боботенето на малкия двигател и видях малката лодка да приближава, останах учуден, че Стеди седи в задната част и държи с ръка румпела. Освен това не беше нито понеделник, нито четвъртък. Разтревожих се, когато го видях.

Той спря мотора и аз го вързах.

— Добре ли си? Да не би нещо да не е наред? Кейти добре ли е?

Той слезе, изпъна расото си и ме гледа дълго, най-сетне докосна брадичката си с показалец.

— Ти си най-големият ми провал.

Дори през черните ми очила дрехата му блестеше.

— Какво?

Той изпъна гръб.

— Сигурен съм.

— Кейти добре ли е?

Пръстът му трепереше, когато го насочи към мен.

— Цял живот нося тази якичка, а не успях да ти повлияя.

— Нали съм жив?

Той се изплю във водата.

— Виждал съм измити и изхвърлени на брега кости, в които има повече живот, отколкото в теб.

— И аз се радвам да те видя. Май си кисел днес, а? Това ли е причината, поради която идваш по това време на деня?

Очите ни се срещнаха.

— Поради тази причина не мога да спя нощем.

Сега вече казваш истината.

— Не можеш да спасиш всички.

Отговорът му беше толкова бърз, че нямаше начин да е предварително замислен. Той се беше разпалил.

— Не се опитвам да спася никого.

— Мислех, че успехът и провалът идват с якичката. Нали се сещаш? Едно печелиш, друго губиш.

Той подбра внимателно думите си. В ъгълчето на устата му се беше събрала слюнка.

— Май трябва да ти благодаря.

— За?

— Кейти.

— Не съм ти върнал Кейти. Кейти ти върна Кейти.

Той сви рамене.

— Може и да е така. — Извади лулата от джоба си, натъпка я и я запали, а бузите му всмукваха въздуха и разпалваха огънчето. От устата му излизаше дим, когато заговори. — Оставаш обаче ти.

Мълчах.

Той отново дръпна.

— Обличай се. Отиваме да се поразходим.

— Не искаш ли да ловим риба?

— Ловя риба.

Това беше примамка. Не захапах.

— Къде отиваме?

Той изви вежда.

— Да не би да си станал придирчив?

Взех душ, намъкнах дънки, риза с дълги ръкави, сложих си дезодорант и пъхнах крака в чехлите. Изпърпорихме до Чъкълъски с неговата лодка, където ванът на църквата ни чакаше. Видях, че резервоарът е пълен. А той никога не беше пълен.

Час по-късно пътувахме на юг по магистралата „Олд Дикси“. Той спря, за да плати пътната такса, след това продължи чак до моста „Кард Саунд“. За пръв път минавах по целия мост. Погледнах бетонната кръпка отстрани. Беше сива, мръсна, избеляваше, почти се сливаше със старата стена, но който търсеше мястото, щеше да го открие.

Той измина още километър и половина и спря на път с едно платно. Проливът Кард се намираше от северната ни страна, а Атлантическият океан от източната. Водата беше и от двете ни страни. Стеди си проправи път през дърветата до асфалтиран паркинг. Изключи от скорост и извади ключовете от стартера.

— Ела.

Последвах го.

Минахме по мекия пясък до брега и моя паметник, издигнат скоро след смъртта ми. Спираловидна черна маса заострен гранит колкото градски автобус се виждаше на края. В пукнатините бяха натъпкани бележки; спомени, книжки, обвити в найлон, бяха натрупани наоколо. Заради общата форма и случилото се тук, местните наричаха мястото Пийт Хайнс Спийър. Сигурно бяха решили, че накрая Пийт Хайн е видял сметката на пирата Пийт. Може и да е така. Както и да е, казвали са ми, че това е много популярна туристическа дестинация. Името ми беше над рождената дата и датата на смъртта, а отдолу бяха изписани имената на всичките ми книги.

Стеди посочи.

— Сядай.

Седнах.

Той се изправи пред мен.

— Затвори за момент очи.

— Какво?

— Затвори ги.
— Защо?
— Защото така ти казах.
Подчиних се.
— Затворени ли са?
— Да.
— Сигурен ли си?
— Стеди.

Чух шумолене на дрехи, пъшкане, изпънатата длан на Стеди се сблъска с лицето ми, залепи ме за гранита. Усетих вкус на кръв. Устната ми започна да пулсира и веднага се поду.

Долната му устна трепереше и той насочи пръст в лицето ми. Сълзите му напиреха.

— Кога най-сетне ще престанеш да се самосъжеляваш?

Изплюх кръв върху гранита.

— Какво стана с „обърни другата буза“?

Той ме удари втори път.

Усетих, че ще последва точно това, и избегнах удара.

— Не ми се...

— Не ме лъжи!

— Не те лъжа.

— Добре, тогава лъжеш себе си.

— Може би. — Тонът ми се промени. — Но никога не съм лъгал теб.

Мисълта за мен му причиняваше болка. Виждах го ясно. Лицето му се приближи до мен. Крещеше.

— Защо тогава стоиш там?

И аз се разкрещях.

— Защото ме е страх!

— От какво?

Ударих се в гърдите.

— От болката.

— Значи си страхливец.

Изправих се и гласът ми стана по-силен.

— Не искам да бъда.

Той ме шибна с опакото на ръката. Зъбът ми сцепи кожата над кокалчето му. Уви ръката си в кърпичка и каза, без да ме гледа:

— Не си единственият на този свят, който е обичал и изгубил.
Седнах.

— Умът ми го разбира... не и сърцето.

Той заговори през стиснати зъби:

— Ще те оставя на мира при едно условие.

— Казвай.

Бръкна в джоба си, извади найлонов плик и ми го подаде.

— Прочети това на децата в крило „Уайът“ на болницата „Ривър Сити“.

Ръцете ми трепереха, докато отварях плика. Вътре бе изсушеният, но някога подгизнал ръкопис на шестия и последен роман, ръкописът, който се намираше на седалката до мен, когато скочих от моста. Страниците бяха смачкани. Изхабени. Някой го беше чел, при това няколко пъти.

— Ти си го чел, нали?

— Чаках да дойде моментът, когато ти ще го прочетеш отново.

— Как си го...

— Ти го стискаше, когато те намерих. Така разбрах кой си. Беше в безсъзнание, затова го скрих в лодката.

— Значи си го откраднал.

Той кимна.

— В известен смисъл, да.

Петстотин страници не ми се бяха стрували толкова тежки никога досега.

— Стеди, не мога...

Той се изправи. Докосна с пръст най-горната страница.

— Седем страници. Прочети седем страници, след това можеш да си тръгнеш и да правиш каквото пожелаеш. Ако искаш, скочи от друг мост, но ми дължиш поне това.

— Защо пък седем?

— Защото... — Той се приведе към мен. Усетих дъха му по лицето си. — Ако дотогава не си се увлякъл, значи никога няма да стане.

Седем страници. Ето го и кръстовището на най-отчаяната ми нужда и най-големия ми страх.

Кимнах.

ТРИЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Стеди шофира шест и половина часа на север, спря веднъж, за да зареди, веднъж — за да сменя спукана гума, и на три пъти, за да пикае, защото простатата му не била в ред. Почти не разговаряхме. Когато приближихме Джаксънвил, се разтрепери. I-95 беше в ремонт и ни пренасочиха на запад от града по I-295. Завихме на изток по I-10, минахме по моста „Фулър Уорън“ и от лявата ни страна заблестя Джаксънвил.

Болницата беше пред нас, на южния бряг. Издигаха се кранове. На табелата пишеше нещо за нова зала. Размерът на постройката издаваше, че е доста голяма. Стеди спря под надлез, аз отворих вратата и повърнах върху асфалта. Когато светна зелено, автомобилът зад нас наду клаксона и аз повърнах отново, което, изглежда, накара онзи отзад да престане. Стеди спря пред главния вход.

— Ще се върна след няколко часа. — След това се обърна назад и докосна лицето си. — Имаш нещо на устата.

Грабнах ръкописа, избърсах уста с ръкава и влязох в болницата. Проблемът, с който се сблъсках, беше, че през последното десетилетие приказките ми бяха станали популярни. Изключително популярни. Това означаваше, че в болницата влизаха много пари. Болницата пък беше благодарна и тъй като не искаше никой да забрави откъде идват средствата, бяха изразили благодарността си, закачайки снимката ми на почти всяка стена, покрай която минавах. Криейки се зад слънчевите очила, се отправих към задното стълбище, за да избегна повечето камери. Никога досега не се бях чувствал толкова неловко. Качих се два етажа нагоре и излязох на широка площадка, завих наляво и поех по нов коридор, по който не бях минавал досега. По стените имаше сцени от книгите ми. Познавах всяка, без изключение. Художникът беше някой си Джон Т. и беше сътворил чудеса с картинките, които си бях представял. Стаите за децата бяха от двете страни на коридора. Сестрите, облечени в пъстри дрехи, минаваха от стая в стая.

Новото крило свърши и ме отведе до проход към друго крило. Белият под се срещна с пожълтял, стар. Надпис на стената гласеше: „Молим да ни извините за безпорядъка. Скоро започва ремонт“. Забавих крачка. Миризмата ме обгърна. Също и звуците. Някъде говореше дете — ехото се носеше по коридора.

Всичко бе започнало тук.

Беше станало почти осем, когато влязох в празната стая, където за пръв път играх на видеоигра с Ранди и четох на Джоди и останалите изоставени дечица. Седнах, поставих ръкописа на коленете си и зачаках, но никой не се появи. Нямаше сестри. Нямаше деца. Нямаше никого.

Десет минути по-късно по-голямо момче, може би на десет или единайсет, влезе и се пхна в библиотеката. Беше кльощав, с къдрава червена коса и не ме забеляза. Дадох му няколко минутки, след това го последвах и там ме посрещна миризмата на моите книги. Той беше вдигнал очи към далечната стена, към полица, до която нямаше как да стигне. Местеше стълба, когато заставах до него.

— Видя ли нещо, което ти харесва?

Той кимна и посочи.

Свалих книгата. Спомних си първия път, когато я четох — къде бях и кога. Преди да му я подам, отгърнах на първата страница и казах:

— Много е хубава.

Той кимна и я пхна под мишница. Огледа полиците. По лицето му се изписа почуда.

— Ти знаеш ли, че един човек ни е подарил всички тези книги?

— Да.

Поклати глава.

— Обзалагам се, че има какво да разкаже. — Недоумение и изненада. — Той обаче има много приятели. — След тези думи се обърна и се затътри по коридора.

Оглеждах полиците и поздравявах старите си приятели, когато Стеди ме откри. Облягаше се по-тежко на бастуна си. Беше зализал коса назад и си беше сложил афтьршейв. Два любими аромата — „Виталис“ и „Олд Спайс“. Погледнах празната стая и прошепнах:

— Тук няма никого.

Той кимна.

— Знам.

Тъкмо се канех да го подканя да си вървим, когато се сетих. Цялата работа беше нагласена.

Той пхна ръка в моята и ме потегли.

— Ела.

Подминахме кошче за боклук, аз се обърнах, догади ми се, но нямаше какво да изхвърля. Отново ми се догади и Стеди ме погледна неодобрително.

— Приключи ли?

Две сестри ни наблюдаваха и шушукаха.

— Мисля, че да.

— Добре, защото не можеш да продължаваш, след като тя се качи на сцената.

— Тя ли?

— Да, разбира се. Че кой друг ще те представи?

Стегнах се и стиснах с две ръце капака на кошчето.

— Ако не беше с тази якичка...

— Хайде, преди да ми се допикае отново. — Той поклати глава. — Младостта е пълна загуба за младите.

Поведе ме по коридора, после по дълга рампа. Хората се бяха подредили и от двете страни, но никой не ме погледна. Опитвах се да влязат в зала „Уайт“ с хиляда и двеста места, но не можеха. Имаше място единствено за правостоящи. Няколко плоскоекранни телевизора показваха сцената. Няколко телевизионни камери предаваха на живо. Кейти беше продала всички билети за поредното си представление.

Заставахме най-отзад. Стеди стисна ръката ми. Аз пък стисках найлоновия плик. Публиката стана, чуха се подсвирквания и след няколко минути Кейти се качи на сцената. Застана пред микрофона усмихната, изпълнена с очакване, спокойна.

Когато присъстващите се успокоиха, тя заговори.

— Преди няколко месеца си взех кратка ваканция. Може би сте чули... — Нов отклик от публиката. Бурни ръкопляскания. Свирене. — Чакайте малко, запознах се с един човек или по-точно... — погледна Стеди. — Запознах ме с един човек. Може да се каже, че беше среща с непознат. Първоначално той ми попречи да се нараня. Буквално свали примката от врата ми. — Последва мълчание. Камерите дадоха в близък план врата ѝ. — Не беше от хубавите ми моменти. Дните и седмиците минаваха, той докосна сърцето ми и ме опозна по начин, по

който никой друг не ме познаваше. Тогава, когато коленичих на гроба на малкия си син и бях на дъното, наистина на дъното, той направи нещо, което никой друг, със сигурност нито един друг мъж, не бе правил. Върна ми — тя докосна гърдите си — *la joie de vivre*^[1]. — Замълча. — Показа ми, че... — Очите ѝ срещнаха моите. Цитира моите думи. — „Може би любовта, истинската любов, онази, за която копнеем шепнешком, която жадуват сърцата ни, отваря своята торба за теб и рискува най-болезнените думи, които са изричани в неясните очертания на вселената.“ — Тя протегна ръка към мен. — Това е той. Оpozнах го като Сънди, но вие знаете друго име. — Отстъпи настрани и зачака.

Стеди ме побутна напред.

Обърнах се към него разтреперан.

— Направил си го нарочно.

Кимна, а в очите му съзрях изражението на войника отпреди петдесет години.

— Точно така.

Притиснах устни към челото му.

— Обичам те, старче.

Той стисна ръцете ми и зашепна:

— *Ego e absolvo, in nomine Pattis, e filii e spiritus sancti.* — Докосна челото ми с пръст и аз се обърнах и тръгнах бавно към подиума. На три реда от сцената Род и Моника излязоха на пътеката. Той беше посивял. Тя беше качила няколко килограма. От дясната им страна стояха три деца. Момче и две момичета. Тя покри устата си с ръце, поклати глава, разплака се. След няколко секунди ме прегърна и се притисна към мен. Той също. Отпусна ръка на рамото на момчето.

— Това е синът ни. Това е нашият Питър.

Момченцето беше на седем. Може би на осем. С дебели очила. Хубаво дете. Протегна ръка.

— Здравейте, господине. Вие ли сте писателят? — Побутна очилата по-високо. — Чели сме всичките ви книги.

Стиснах ръката му. Моника продължи да ме притиска още няколко секунди. Плачеше. Хлипаше. Целунах я по бузата, след това коленичих и заговорих на момчето:

— Навремето бях писател. — Погледнах сцената. — След малко ще разбера дали все още съм.

Той кимна.

Сестрата, която ми беше дала тортата за рожден ден пред асансьора се беше навела напред. По лицето ѝ забелязах удивление. Стиснах ръката ѝ.

— Усмивката ви... ме стопля. Много красива усмивка.

Когато се обърнах, Лайза стоеше до мен. Червената ѝ коса беше къса. Растеше. Истинска Джули Андрюс като дете. Нямаше система. Тенът ѝ издаваше, че е здрава. Коленичих. Очите ни бяха на едно ниво. Тя протегна ръка и ме погали по бузата с опакото на ръката, след това стисна книгата, която ѝ бях подарил на Коледа.

Качих се по стълбите.

Кейти ме посрещна, стисна ръката ми и ме поведе към микрофона, зашепна:

— Mon chère.

Постави микрофона пред мен, отстъпи в сенките и остана там. Прожекторите бяха насочени към мен и публиката започна да разглежда лицето ми, изпълнило екраните. Неколцина ме познаха. Беше толкова тихо, че карфица да паднеше, щеше да се чуе. Единственият звук беше плиткото ми забързано дишане в микрофона. Отпред седяха поне сто деца, скупчили се сред инвалидни колички, патерици, системи, очила с дебели рамки, гипсове, белези и лепенки. Погледнах ги, а след това и другите от публиката. Пригладих с ръка най-горната страница и потърсих въведението. Търсех откъде да започна. Погледнах Кейти, но тя не пристъпи към мен. Стеди ме наблюдаваше с грейнало лице. От всяка пора на тялото ми бликаше пот.

Бях сам, усещах и нужда, и страх, а надеждата ми се струваше недосегаема.

— Аз... — Колко трудно беше. Може би най-трудното нещо, което ми се беше случвало. — Аз... — Колкото и да се опитвах, думите не идваха.

Бях с вързан език, затова стиснах микрофона, извадих го от стойката, пристъпих към края на сцената, слязох долу на мокета и седнах с кръстосани крака. Дадох знак на децата и сестрите, които ги придружаваха.

— Елате. Приближете се. Съберете се около мен.

Те се преместиха на крайчеца на седалките. Сестрите им помогнаха. Също и Кейти. Сто деца се включиха в играта. Струпах се пред сцената. Изчаках да се наместят. Отне им няколко минути. Много от тях бяха с тениски с пирата Пийт или Пийт Хайн или кораба „Дългокрил“. Платната му издути от вятъра. Две бяха с моноскопи на вратовете. Имаше и такива, които стискаха стари издания на книгите ми.

— Винаги е по-добре, когато коленете ни се докосват. — Те се приближиха. Огромният екран над главата ми показваше как съм седнал сред болни и засмени деца. Загледах се в себе си и видях как се заглеждам в себе си. Ясна картина.

Бях се настанил сред саможивците. Това беше моето място в света.

Мнозина на последните редове станаха, за да ме виждат. Операторите от телевизията заснемаха всичко над главата ми и от реда пред мен. От трети ред ми помаха бившият ми издател. Редакторката ми плачеше. Предстоеше ми да давам дълги обяснения.

Някои от децата се отдръпнаха. Не бяха сигурни какво става. Дадох им знак.

— Хайде. Ще почакам. Не хапя.

Те се разсмяха. Групата стана по-многобройна.

Поставих ръкописа в скута си. Някога мокрите страници бяха смачкани, пожълтели и омазнени от палеца на Седи. Усетих лекия аромат на лулата му. Запитах се колко ли нощи се беше потапял в разказа. Гласът на Джоди се понесе откъм стените. Сълзи замъглиха очите ми. Избърсах лице с ръкава, вдигнах глава и започнах:

— Здравейте, казвам се... Питър Уайт... и много ми липсвахте.

[1] Радостта от живота (фр.). — Б.пр. ↑

ЕПИЛОГ

Кейти поиска да я наричам Кейти и аз се съгласих с известно облекчение. Беше ми се представляла с толкова много имена, че се радвах, задето се е спряла на едно. Що се отнася до костюмите и дегизировката, тя ги остави единствено за сцената, за пред камерата или за някое и друго инцидентно пътуване до Париж. Многобройните ѝ лица бяха забравени, Кейти си остана Кейти и се почувства удобно в собствената си кожа.

Пред хората ме наричаше Пи Дабъл Ю^[1], а понякога, когато никой не слушаше, „Mon chère“. Харесваше ми как звучи и едното, и другото, но второто ми влияеше по начин, който първото не бе в състояние да постигне. Аз пък свикнах да я наричам „Бела“, а тя нямаше нищо против. Едва ли и баща ѝ щеше да има против.

След като се появихме отново пред хората, издателският свят полудя в опитите си да ни накара да разкажем историята си. Кейти не се остави да я убедят и скоро всички полудяха от разочарование. Тя заяви, че ще разкаже своята история единствено ако и аз разкажа моята. Беше нещо като две в едно. Съгласих се. Последва наддаване — пет издателства се състезаваха и бе подписан договор. Накратко, в болницата ще постъпят още средства.

За да напише цялата история, Кейти отложи всички ангажименти и тримата прекарахме един месец на „Измислен живот“. Стеди си взе отпуск от църквата, но истината бе, че правеше безценни допълнения, напомняше ни подробности, които и двамата бяхме забравили, а също и моментите, когато съдбите ни се пресичаха с неговата. Ние обаче нито веднъж не позволихме работата да ни попречи да ловим херинга. Процесът помогна и на тримата да оздравеем.

Тъй като това беше първият ми опит в документалистиката, бях малко резервиран и всяка вечер сядах, за да пренаписвам. Истината е, че готовите части приличаха повече на роман, отколкото на типични мемоари. Често слънцето ме заварваше както луната ме беше оставила. Искях да се отнеса много сериозно към онова, което ми бе поверено,

защото Кейти разтвори душата си и разкри пред мен подробности, които нямаше откъде да науча.

Когато писането приключи, издателят ни съобщи, че с удоволствие ще ни изпрати на рекламна обиколка. Кейти се зарадва на възможността и се съгласи. Каза, че никога досега не е ходила на турне при представянето на книга и няма търпение да замине. Когато се обърна към мен, очевидно решила, че ще бъде във възторг, аз отказах.

— Не, предпочитам да не ходя. Турнетата не са за мен.

Тя не обичаше да ѝ се отказва.

Заявих, че трябва да свикне да чува „не“ за отговор.

Нацупи се. Накрая обърна друга страница.

— Моля те.

И така, сега си събирам багажа. Също и Стеди. Заяви, че нямало да изпусне онова, което предстои, за нищо на света. Аз, от друга страна, съм егоист и хамакът ми липсва. Липсва ми тишината на блатата. Липсва ми аленото слънце, закачило се над дърветата. Липсва ми тихият ритъм на приливите и отливите. Липсва ми звукът на собствените ми провлечени стъпки. Липсват ми децата в болницата, където отново ходя редовно. Кейти разбра колко съм нещастен и обеща да ме върне след ден, максимум седмица. Тя има самолет, така че...

Турнето започва от болницата. Ще чета на децата. Решихме, че е много подходящо. Освен това всички искаха снимка с Кейти. Много харесват приказките ми, но нея обичат.

Тази сутрин двамата с Кейти бяхме гости в предаване на живо. Изпратиха снимачен екип на „Измислен живот“. Настанихме се на палубата. Слънцето тъкмо изгряваше. Пъстървата се хранеше край борда. Около нас се виеше дим от лулата на Стеди. Водещият се обърна към Кейти:

— Книгата се нарича „Аз съм си аз“. Ще ни разкажеш ли защо?

Кейти дори не трепна.

— Причините са две. Първо, като малка не изглеждах добре и все ми повтаряха, че съм с неприемлива външност. Тогава започнах да се старая да се променя, да не бъда аз. Но така умирах всеки ден. — Обърна се към мен. — Лягах си мъртва. Събуждах се мъртва. Дори не се познавах, щом се погледнех в огледалото. Все се страхувах, че ще възкреся човек, когото не мога да бъда. — Тя поклати глава и стисна ръката ми. — Питър... промени това.

— Как стана?

Самоуверена усмивка.

— Научи ме как да живея без сценарий, да водя живот, в който думите се превръщат в мен самата.

Водещият се обърна усмихнато към мен.

— Излиза, че Пийт Хайн не е успял да пречупи пирата Пийт.

Добро начало. Усмихнах се.

— Краят на тази приказка все още не е написан.

Той кимна.

— Много читатели ще се зарадват да го чуят. Нямах по-големи почитатели от децата ми. — Той изпъна гръб и смени темата. — Документалната книга е съвсем ново начинание за теб.

— Точно така.

— Книгата излиза утре. От тази сутрин предварителните продажби са я изстреляли на първо място. Много хора гледат това предаване в момента и са любопитни да чуят историята ти. Питат се дали все още имаш какво да разкажеш? Кажи, имаш ли?

Кейти стисна ръката ми. Усмихнах се.

— Не знам дали все още имам нещо за разказване и дали още мога да разчитам на дарбата си да ги пиша. — Посочих камерата. — Вие трябва да прецените.

— Какво ще ни кажете за историята?

Кръстосах крака.

— Ще направя една аналогия. Представи си, че разнасям един сак. Може би пълен с пране, който покрива целия ми гръб — от раменете чак до задника. Може да ти напомня за Дядо Коледа от картинка, която си виждал като дете, но това не е чувал с подаръци. Всъщност предпочитам да си остане скрит, защото в него има счупени парчета — цял милион — парчетата на това, което съм бил навремето. Някога бях цял и завършен. Но после се случи нещо, което ме пречупи и разтърси така, че сякаш се разпаднах на много хора. А сега двамата с теб се запознаваме и аз разбирам, че и ти кървиш, защото и ти си бил счупен. И си толкова съсипан, че не съществува земна сила, която да събере парченцата от теб заедно. Аз разбирам, че ти умираш и имаш нужда от опора и помощ. Няма да изкараш и нощта. И ти давам единственото, което имам — давам ти тази торба и ти казвам: вземи си което пожелаеш от тези парченца, за да запушиш своята рана. Това,

разбира се няма да ти струва нещо. Парченцата са безплатни, платих за тях, докато аз самият се чупех. Тъй като си отчаян и си пробвал почти всичко друго, ти изтърсваш сака на пода, парчетата се пръсват като тресчици, ти оглеждаш всяко от тях и в трескавото си търсене откриваш някое, което знаеш, че ти липсва. Едно парченце сред милиони. Може би дори сред милиарди. И щом поставиш това парченце на мястото му в пъзела, в който си се превърнал, то спира кръвоизлива. За пръв път в целия ти живот раната започва да се лекува. А щом се излекуваш, ти ми даваш своя сак, защото аз все още кървя... Книгата ще бъде в този дух.

— Би ли ни прочел пасаж от нея?

Кейти кимна, затова отворих книгата и прочетох първите няколко реда.

Тя се отпусна на колене. Сви се. Той седна до нея. Постави ръце на скута си. Тя дръпна завесата и вдъхна аромата на „Виталис“ и „Олд Спайс“. Колко приятно ѝ беше да е близо до мъж, който не се чувства длъжен да я докосва. Нито да я покори. Зарея поглед някъде край него. Отправи взор отвъд настоящето.

— Прости ми, отче, съгреших.

[1] На английски PW са инициалите на Питър Уайт. — Б.ред. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.